

HET MEISJE UIT DE WILDERNIS
(JUNGLE GIRL)
VAN
EDGAR RICE BURROUGHS

NAAR DE AMERIKAANSCH E UITGAVE BEWERKT
DOOR
P. W. J. JORISSEN

1e druk
BLANKWAARDT & SCHOONHOVEN
RIJSWIJK (Z.-H.)

HOOFDSTUK I.

De Wildernis.

"Heer, ik mag niet verder gaan," zei de Cambodiër.

De blanke man, het was nog een jonge man, keek den inboorling, die hem als gids diende, vragend aan.

Achter hen lag het pad, waarlangs zij gekomen waren. Het was gedeeltelijk vrij gemaakt. Het was echter nog bedekt met hoog gras, dat de boomstronken verborg, die de bijlen van de houthakkers hadden achtergelaten, toen deze de wegen hadden gemaakt.

Voor hen lag een ravijn, en daar dichtbij eindigde het pad.

Voorbij dat ravijn lag de wildernis, waaraan door den mensch nog geen hand was geslagen.

"Wel, wij hebben nog niet eens een begin gemaakt met onzen tocht!" riep de blanke man uit. "Je kunt nu niet ineens terugkeeren. Waar denk je, dat ik je voor gehoord heb?"

"Ik sprak af, dat ik u naar de wildernis zou brengen," antwoordde de Cambodiër. "Daar ligt de wildernis. Ik had niet afgesproken, dat ik verder mee zou gaan."

Gordon King stak een sigaret aan.

"Kom, laten we dat nog eens samen bespreken," zei hij. "Het is nog vroeg in den morgen. We kunnen een eind de wildernis ingaan, niet verder, dan ik zin heb, en nog gemakkelijk voor zonsondergang terug zijn."

De Cambodiër schudde het hoofd. "Ik zal hier op u wacht-

ten, heer," zei hij, "maar ik mag de wildernis niet binnengaan, en als u verstandig is, gaat u er ook niet heen."

"En waarom niet?" vroeg King.

"Omdat daar wilde olifanten zijn en tijgers," antwoordde de Cambodiër, "en panthers, die zoowel bij dag als bij nacht op roof uitgaan."

"Waarom dacht je, dat we die twee geweren hadden meegenomen?" vroeg de blanke man. "Te Kompong-Thom vertelde men mij, dat je een goed schutter was en moedig ook. Je wist heel goed, dat we tot aan de wildernis geen behoefte aan een geweer hadden. Neen, je zenuwen hebben je opeens in den steek gelaten! en het is niet wegens de wilde olifanten en tijgers, dat je niet durft meegaan."

"Diep in de wildernis, heer, zijn dingen, die een mensch niet zien kan en leven."

"Wat voor dingen zijn dat dan?" vroeg King.

"De geesten van mijn voorvaders," antwoordde de Cambodiër, "de Khmers, die hier eeuwen geleden in groote steden woonden. Tusschen de donkere schaduwen van de wildernis staan nog altijd de ruïnen van hun steden, en door de donkere lanen van het bosch rijden de oude koningen en krijgslieden en koninginnetjes, met droevig gelaat, gezeten op spookachtige olifanten.

"Zij zijn altijd vluchtende voor het afschuwelijke noodlot dat hen indertijd bij hun leven getroffen heeft. Zij trekken steeds de wildernis door, evenals de miljoenen geesten, die eens hun onderdanen waren.

"Mogelijk zouden wij aan de tijgers en de wilde olifanten kunnen ontkomen, maar niemand kan de geesten van de overleden Khmers zien en leven."

"Wij zijn voor donker weer terug," zei King nogmaals.

"Je ontmoet ze er zoowel bij dag als bij nacht," zei de Cambodiër. "Het is de vloek van Siva, den verwoester."

King haalde de schouders op, stampte zijn sigaret uit en nam zijn geweer van den grond.

"Wacht hier dan maar op mij," zei hij. "Ik kom voor donker terug."

"U komt er nooit weer uit," zei de Cambodiër.

Voorbij het ravijn, woest en geheimzinnig, verrees de wildernis. Men kon er niet doorheen kijken, want zij was omgeven door een waret van bamboe en boomen.

Eerst kon de man geen opening vinden in dien dichten muur van planten. Aan zijn zijde hing in een scheede een groot, stevig mes, maar hoewel het nog zoo vroeg was, was de hitte reeds zoo groot, dat hij geen lust had, zich al te veel in te spannen, terwijl zijn avontuur nog een aanvang moest nemen, en besloot, een gemakkelijker weg te kiezen.

Dat het nog warmer zou worden wist hij, want Cambodië ligt maar twaalf graden boven den evenaar op dezelfde breedte als Nicaragua, Soedan, en andere plaatsen, bekend om hun hitte.

Hij bleef langs den rand van het ravijn zoeken, totdat hij eindelijk beloond werd door wat wel geen pad was, maar een minder dichte muur van bamboe, waardoor hij wel kans zag, zich heen te werken.

Toen hij achter zich keek, zag hij zijn Cambodische gids op zijn hurken zitten, in somber gepeins verzonken.

Een oogenblik aarzelde de jonge man, alsof hij er over dacht, om nogmaals te trachten, den Cambodiër over te halen, om hem te vergezellen.

Hij scheen echter te begrijpen, dat het toch vergeefsche moeite zou zijn, keerde zich weer om en drong door het kreupelhout heen.

Hij was nog maar een klein eindje gegaan, toen het dichte kreupelhout plaats maakte voor een bosch, dat veel meer open was. De breede takken van de hoge boomen wierpen zulk een diepe schaduw op den grond, dat het het kreupelhout belette, om er zoo dicht op te schieten als aan den rand van het oerwoud.

Wat zag de wildernis er anders uit, dan hij zich voorgesteld had ! Wat geheimzinnig leek zij hem en wat somber en sinister ! Het was inderdaad een geschikte verblijfplaats voor schreiende koninginnen en vermoorde koningen.

"Die ellendeling !" zei hij bij zichzelf, terwijl hij aan zijn gids dacht, die hem zoo in den steek had gelaten. Niet, dat hij angstig was, maar de absolute eenzaamheid was hem werkelijk ondragelijk.

Slechts een enkel oogenblik liet hij toe, dat de somberheid van de wildernis hem terneer drukte. Toen keek hij op zijn horloge, deed zijn zakkompas open, en begaf zich op weg in noordelijke richting, zoover de bochtige lanen van de wildernis hem dat tenminste toelieten.

Misschien besefte hij, dat hij eigenlijk een dwaas was, om geheel alleen uit te gaan op zoo'n avontuur, maar het is twijfelachtig, of hij zich dat wel had willen bekennen, want wat voor gevaar was er eigenlijk ?

Hij had voldoende water voor dien dag, meende hij; hij was goed gewapend en voorzien van een kompas en had daarenboven een stevig mes, om zich een pad te kunnen banen, waar dat noodig mocht zijn.

Misschien had hij wel te weinig voedsel bij zich, maar je kunt toch onmogelijk een al te zwaren last meedragen op een tocht tijdens den middag, wanneer de hitte in een wildernis van Cambodië haar hoogtepunt bereikt.

Gordon King was een Amerikaan, die in kort gepromoveerd was in de medicijnen. Hij had fortuin en hij behoefde zijn vak dus niet uit te oefenen, als hij niet wilde. Hij begreep daarenboven, dat er al genoeg arme dokters in de wereld waren, en had dus besloten zich voor eenige jaren te wijden aan de studie van vreemde ziekten.

Voor het oogenblik had hij zich van zijn stokpaardje laten afbrengen door de verlokkelijke geheimenissen van de ruïnen van Khmer in Angkor. Deze ruïnen hadden zoo verbazend gewerkt op zijn verbeelding, dat het hem onmogelijk was geweest de verzoeking te weerstaan, om er op zijn eentje op uit te trekken en ze te gaan onderzoeken.

Wat hij verwachtte te vinden, wist hij zelf niet; misschien de ruïnen van een stad, machtiger dan Angkor Thom; misschien een tempel van grooter pracht en nog grootscher dan Angkor Vat; misschien was het hem alleen om een uitstapje van een dag te doen. De jeugd is nu eenmaal zoo.

De wildernis, die eerst zoo stil had geleken, scheen te ontwaken door de voetstappen van den indringer. De vogels kwamen in protest en fladderden schreeuwend en krijschend om hem heen. Hij ontdekte nu ook apen. Waar die zoo opeens vandaan waren gekomen, begreep hij niet. Zij schreeuwden ook al tegen hem, terwijl zij zich langs de lage takken der boomen uit de voeten maakten.

Het voortgaan viel hem moeilijker, dan hij zich voorgesteld had, want de grond was ver van gelijk. Er waren geulen en kloven, waar hij overheen moest, ook lagen er wel omgevallen boomen over het pad. Toch moest hij zooveel mogelijk in noordelijke richting blijven gaan, anders zou hij op zijn terugweg misschien zijn Cambodischen gids missen.

Zijn geweer werd steeds warmer en zwaarder; zijn veld-

flesch gleed telkens naar voren en bonsde dan aanhoudend tegen zijn buik. De zweetdruppels gutsten hem langs het gezicht, en toch was hij nog maar pas een paar mijlen van zijn gids verwijderd.

Het hooge gras hinderde hem het meest, want hij kon niet zien, wat dat misschien verborg; en toen een cobra onder zijn voeten vandaan gleed, beseftte hij nog des te meer het gevaar, dat er in dat lange gras school. Op sommige plekken stond het zoo hoog, dat het hem langs het gezicht schuurde.

Na twee uur was King er van overtuigd, dat het dwaasheid was, om nog verder te gaan, maar hij was eenigszins koppig van aard en kon niet besluiten, om al zoo gauw terug te keeren.

Hij bleef even stilstaan en nam een paar slokken uit zijn veldflesch. Het water was warm en had een onaangename smaak. Het beste, wat je er van zeggen kon, was, dat het nat was.

Voor hem uit en eenigszins naar rechts klonk plotseling een gekraak in de wildernis. Verschrikt hield hij zijn hand aan den trekker van zijn geweer en luisterde.

Misschien was het een doode boom, die omgevallen was, of was het geluid veroorzaakt door een wilden olifant.

Het was geen spookachtig geluid, en toch had het een vreemde uitwerking op zijn zenuwen. Hij bemerkte opeens, dat die inderdaad gespannen waren, zonder dat hij het wist. Waren het de sprookjes van den Cambodiër, die hem direct een naderend gevaar deden duchten, zoodra de stilte van de wildernis onverwacht verbroken werd ?

Terwijl hij het zweet van zijn gezicht veegde, vervolgde hij zijn weg, nog altijd zooveel mogelijk in noordelijke richting. De lucht was vervuld van vreemde geuren, een ervan, die de andere overtrof, was een sterke, onaangename geur,

die hem wonderbaar bekend leek, en die hij toch niet onmiddellijk kon vaststellen.

Nu en dan kwam die geur hem in den neus, en opeens herinnerde hij zich, waar hij die al eerder geroken had. Hij zag zich staan op den betonnen vloer van een groot gebouw. Langs de kanten waren kooien voorzien van zware ijzeren stangen, en in de kooien liepen leeuwen en tijgers onrustig heen en weer, of lagen in sombere overpeinzing van hun verloren vrijheid op den bodem van hun kooi.

Het is echter heel iets anders, om tijgers gade te slaan, als zij zich veilig achter tralies bevinden, of plotseling hun nabijheid te beseffen, op een plaats, waar zij niet belemmerd worden door ijzeren staven.

Het viel hem nu in, dat een tijger vroeger niets meer dan een woord voor hem geweest was, en geenszins een werkelijkheid.

Nu was de aanwezigheid ervan inderdaad een werkelijkheid. De geur, dien hij in zijn neus kreeg, bevestigde dit.

Hij was niet bang; maar besepte voor de eerste maal, dat hij zich werkelijk in gevaar bevond. Hij vervolgde dus met meer omzichtigheid zijn weg en was voortdurend op zijn hoede.

Een stuk moerasgrond en verscheidene diepe geulen hadden hem genoodzaakt, telkens een eind om te loopen.

Het was al bijna twaalf uur, de tijd, waarop hij besloten had, terug te keeren, opdat hij, voordat de duisternis in de wildernis inviel, de plek mocht bereiken, waar hij zijn gids had achtergelaten.

Reeds eenigen tijd had hij zich afgevraagd, of het hem wel mogelijk zou zijn, om op zijn spoor terug te keeren. Het was hem al moeilijker gevallen, dan hij zich voorgesteld had, om door middel van het kompas in de goede richting te blijven.

Daarbij had hij verzuimd als voorzorg de boomen te merken met de zware bijl, die hij bij zich had.

Gordon King was boos op zichzelf. Hij had geen ruïnen gevonden; hij was warm, vermoeid en hongerig. Hij had alle belangstelling in ruïnen, van welke soort ook, geheel verloren en na een kort oogenblik gerust te hebben, keerde hij terug in zuidelijke richting.

Toen was het, dat hij bijna onmiddellijk den grooten omvang besepte van de taak, die voor hem lag. Zes uur lang was hij steeds dieper de wildernis binnengetrokken. Als hij twee mijl per uur had geloopt, dan had hij een afstand van twaalf mijl afgelegd. Hij wist niet, hoe vlug hij geloopt had, maar hij begreep, dat twaalf mijl een heele afstand was, zelfs als je verkwikt door een flink ontbijt den tocht begon, terwijl hij nu terugkeerde met een leege maag, vermoeid, en met pijnlijke voeten.

Toch hoopte hij den afstand nog te kunnen maken, als hij zijn weg terug kon vinden. Jarenlang had hij zich getraind voor hardloopwedstrijden en zelfs tweemaal gewonnen.

Dat hij met de werpspies ook bijna het kampioenschap had behaald, scheen hem op het oogenblik van minder nut dan zijn uithoudingsvermogen met loopen.

Het eenige, wat hem speet, was, dat hij er niets meer aan gedaan had, sedert hij gepromoveerd was, en dat was al een jaar geleden.

Nog geen minuut was hij op den terugweg, of hij zag al, dat zijn ongeoeffend oog niet de minste aanwijzing zou kunnen ontdekken van het spoor, dat hij op den heenweg gemaakt had. De weg, dien hij dacht, dat hij gekomen was, lag volgens zijn kompas in zuidwestelijke richting; maar hij kon niets vinden, dat hem verder de route aanwees, die hij gemaakt had.

Hoofdschuddend, raadpleegde hij opnieuw zijn kompas; maar ging hij dicht op het Zuiden aan, dan kwam hij in een dicht kreupelbosch terecht, waar van hij zeker wist, dat hij er niet door was gegaan op zijn heenweg.

Hij overlegde bij zichzelf, of hij zou probeeren, om alle hindernissen te vermijden en met een groote bocht om alles heen te loopen, of recht op het Zuiden aan te gaan, en daar alleen van af te stappen, als hem onoverkomelijke hinderpalen ontmoetten.

Dit laatste zou, dat gevoelde hij, de kortste weg door de wildernis zijn, wat den afstand betrof, en hij meende, dat hij op die wijze wel net zoo dicht bij zijn Cambodischen gids zou komen als langs eenigen anderen weg, dien hij volgen zou.

Toen hij bij de plek kwam, die hij gemeend had, dat hem geheel den weg afsneed, zag hij, dat zij veel minder dicht begroeid was, dan hij gedacht had, en dat de boomen wel hoog waren en dicht bij elkaar stonden, maar dat er weinig kreupelhout was, en na zijn kompas nog een paar maal geraadpleegd te hebben, betrad hij het sombere woud.

De hitte, die intens was geworden, verergerde waarschijnlijk de vermoeidheid, die hem nu werkelijk begon te plagen.

Toen hij op zijn dwaze avontuur uitging, had hij er geen oogenblik aan gedacht, dat zijn spieren zooveel slapper waren dan het jaar te voren, en toen hij dacht aan de mijlen en de uren van kwelling, die voor hem lagen, voelde hij zich opeens hulpeloos en eenzaam.

Het gewicht van zijn geweer, zijn revolver, zijn ammunitie en zijn veldflesch benamen hem vermoedelijk de kans, om voor donker uit de wildernis te zijn. De onaangename stank van tijgers en panthers vervulde de lucht. Tegenover deze aanwijzing van gevaar, stond echter het feit, dat hij nu al meer dan zes

uur in de wildernis geweest was, zonder zelfs een glimp te zien van die gevreesde viervoeters. Hij was er dus van overtuigd, dat hij weinig kans liep, om bij dag door hen aangevallen te worden, en dat het hem beter gelukken zou, om voor donker de wildernis door te zijn, als hij zich van zijn wapens ontdeed, die hem na donker toch tot niets meer zouden dienen. Toen overlegde hij weer bij zichzelf, dat er misschien in de wildernis geen tijgers waren, die op menschen aasden, want hij had gehoord, dat niet alle tijgers dit deden.

Voor de panthers en luipaarden was hij niet zoo bang, hoewel hij gehoord had, dat zij net zoo gevaarlijk waren als de tijgers.

De grootte, de reputatie en het schrikwekkende uiterlijk van een tijger maakten, dat hij minder angst koesterde voor de kleinere roofdieren.

Een groote, platte steen, met als achtergrond wat dichter geboomte, noodigde hem tot een oogenblik rusten uit, terwijl hij onder de hand dan zou kunnen overleggen, of hij zich van zijn wapens zou ontdoen of niet. De veldflesch, met zijn zeer verminderde hoeveelheid water, moest hij niet wegdoen, voor ze geheel leeg was.

Voordat hij op den steen ging zitten, zette hij zijn geweer tegen een boom, gespte den riem los, waar zijn revolver in stak en waarin zich ook zijn ammunitie bevond en gooide dien op den grond aan zijn voeten.

Wat een verlichting ! Meteen verliet hem de vrees, dat hij niet meer voor donker uit de wildernis zou kunnen komen. Ontdaan van wat hem steeds meer tot een last was geworden, voelde hij zich als een ander mensch en geheel in staat voor de terugreis.

Hij ging op den steen zitten en nam een klein teugje uit zijn veldflesch.

Hij was zuinig met het water geweest, en daar was hij blij om, want nu was hij er van overtuigd, dat hij er genoeg aan zou hebben voor dien dag en het hem verfrisschen zou, en kracht geven op de momenten, waarop hij die het meest behoefde.

Terwijl hij de stop weer op de flesch schroefde, keek hij toevallig naar den steen, waarop hij zat, en voor het eerst trof het hem toen, dat die daar midden in de wildernis heelemaal niet op zijn plaats was. Onwillekeurig veegde hij de bladaarde er af en wat hij daar onder vond, wekte zijn nieuwsgierigheid zoozeer op, dat hij den heelen steen schoon veegde en er het bas-relief op vond van het hoofd en de schouders van een krijgsman.

Hier had hij dus gevonden, wat hij gezocht had, maar het liet hem nu wel eenigszins koud. Zijn belangstelling in de ruïnen van Khmer scheen bijna versmolten door de groote hitte van de wildernis.

Toch koesterde hij nog genoeg belangstelling, om wat verder rond te kijken. Zijn onderzoek van de ruïnen van Angkor Thom deed hem vermoeden, dat dit een gedeelte moest zijn van een oud gebouw, en was dit zoo, dan moest de rest er dicht bij zijn, misschien wel vlak achter het kreupelhout, waarvoor de steen lag.

Hij stond op en probeerde er doorheen te kijken, terwijl hij de bladeren en takken met zijn hand op zij de duwde.

Een paar uur geleden zou zijn hart opgesprongen zijn bij het zien van wat zijn oogen nu ontdekten: een groot steenen gebouw, door welks verbrokkelde gewelven en bogen hij statige kolommen zag schemeren. De wildernis

had hier dus niet overmocht in den strijd van eeuwen.

Terwijl hij er nog naar stond te turen, half betooverd door de tragische pracht van het bouwwerk, dat getuigde zoowel van de bekwaamheid als van de ijdelheid van den mensch, werd zijn oog getrokken door iets, dat zich daar in de ruïne bewoog, op een plaats, waar het dak ontbrak, en er een weinig zonlicht naar binnen viel; het was iets geels met donkerbruine streepen. Op hetzelfde oogenblik, dat hij het zag, was het ook weer verdwenen. Hij had niets gehoord, niets anders gezien dan een plekje geel met bruin, maar het koude zweet stond Gordon King op het voorhoofd, terwijl hij haastig zijn riem opnam en die vastgespte en zijn geweer greep. Het gewicht er van drukte hem niet langer. Hij dankte God, dat hij het nog bezat.

Vergeeten waren de ruïnen van de Khmers, terwijl hij voorzichtig door het bosch schreed, nu voortdurend op zijn qui-vive, steeds naar rechts en links kijkende en tevens nu en dan een haastigen blik achter zich werpend. De voetstappen der verscheurende dieren zijn zacht. Zij geven geen geluid. Als er een op hem af zou komen, dan wist hij, dat het dier onverwacht een sprong zou doen en hem met zijn bek en klauwen beetpakken.

Het leek hem, alsof er overal in het rond ongeziene oogen hem begluurden. Hij was er zeker van, dat het dier om hem heen sloop. Het maakte hem geheel van streek, dat hij het zelf niet ontdekken kon.

Hij moest zijn kompas telkens raadplegen, om niet uit de richting te gaan. Het was een klein kompas met een doosje er omheen, zooals de jagers het om hun horloge dragen. Als hij den knip losmaakte, sprong het dekseltje open en zat magneet los, terwijl als het dekseltje dicht was, de magneet

vast zat, zoodat deze geen letsel kon bekomen door plotselinge veranderingen van houding.

King stond op een gegeven moment met het kompas open in de hand, toen hij een zacht geritsel achter zich hoorde.

Terwijl hij omkeek, stootte hij met zijn hiel tegen een steen, en toen hij probeerde zijn evenwicht te herkrijgen, viel hij voorover in een hoop steenen. In een oogwenk was hij weer overeind, maar hoe hij daarop ook in alle richtingen rondkeek, hij kon geen spoor van eenig dier ontdekken.

In zijn val was zijn kompas hem uit de hand geschoten, en nu hij gezien had, dat er in zijn onmiddellijke nabijheid geen gevaar school, begon hij er haastig naar te zoeken. Hij vond het gauw genoeg, maar één blik was voldoende, om hem het hart in de schoenen te doen zinken. Zijn kompas was onherstelbaar gebroken. Het duurde verscheidene seconden, voor de volle beteekenis van dit onheil tot hem doordrong.

Toen was hij dan ook voor een oogenblik geheel ontdaan, want hij wist, dat het een werkelijke ramp voor hem was. Hij bevond zich in een kreupelbosch, zoo beschaduwd door het dichte gebladerte van de hoge boomen, dat hij onmogelijk zijn weg naar de zon kon richten. Daarbij werd hij voortdurend bedreigd door tijgers enz., en wist nu zeker, dat hij den nacht zou moeten doorbrengen in de wildernis, met slechts een geringe kans, om ooit zijn weg terug te kunnen vinden naar de buitenwereld, voor het geval, dat hij niet ten prooi werd aan de verscheurende dieren, of van dorst omkwam.

Hij gaf echter slechts kort toe aan de ontsteltenis, die hem bevangen had. Hij was goed gewapend, en niet vreesachtig van aard, en wilde het uiterste beproeven, om toch nog voor donker buiten de wildernis te komen.

Het leek hem, alsof hij werkelijk in de goede richting was.

Wat hem het meeste hinderde, was zijn toenemende dorst, waartegen hij uit alle macht moest vechten, want hij wilde het laatste restje water in zijn veldflesch nog zoo lang mogelijk sparen.

De weg, dien hij volgde, was veel meer open, dan die, welke hij gevolgd had bij het binnengaan van de wildernis, zoodat hij alle hoop had, dat hij voor den nacht de wildernis achter zich zou hebben.

Hij was nu heel moe. Hij merkte dat, omdat hij voortdurend struikelde; en als hij nu en dan viel, had hij steeds meer moeite, om overeind te komen.

Hij was boos op zichzelf wegens die blijkbare zwakheid. Hij wist, dat er maar één ding was, waardoor hij haar overwinnen kon, en dat middel kon hij niet aangrijpen, want dan zou hem de nacht misschien overvallen, voor hij den rand van de wildernis bereikt had.

Naarmate hij voortschreed, begon de hoop, die hij een paar uur te voren gekoesterd had, hem te verlaten; toch strompelde hij vermoeid verder, benieuwd, of er nooit een eind aan de wildernis zou komen, en steeds hopende, dat er achter elk boschje, dat hij doortrok, misschien de open ruimte zou liggen, die voor hem leven, voedsel en water zou beteekenen.

"Ik kan er nu niet ver meer af zijn," dacht hij, "en ik heb nog zeker een uur, voor het donker wordt."

Hij voelde zich bijna uitgeput; een enkel oogenblik rusten zou zijn krachten vernieuwen, en daar vlak voor hem lag een groote, platte steen.

Terwijl hij zich neervlijdde op zijn harde zitplaats, trok iets op de oppervlakte zijn aandacht en deed hem doodelijk ontstellen! Het waren het hoofd en de schouders van een krijgsman, in bas-relief er in uitgehouwen.

HOOFDSTUK II.

Het Delirium.

Er zijn omstandigheden, waaronder zelfs den moedigsten menschen een gevoel van wanhoop overvalt.

Dit was de toestand, waarin King zich bevond, toen hij besepte, dat hij van twaalf uur af een kringloop gemaakt had en weer terug was op het punt, vanwaar hij uitgegaan was.

Verzwakt door uitputting en honger, zag hij de toekomst donker in. Hij had een kans gehad, om uit de wildernis te geraken, maar het was hem niet gelukt.

Er was geen enkele reden, om te gelooven, dat een volgende dag hem meer gelegenheid zou bieden tot slagen.

Door rust mochten zijn krachten wat verbeteren, maar wat hij noodig had, was voedsel, en den volgenden morgen zou hij niet op het pad gaan met een veldflesch vol water, maar met slechts weinige druppels, om zijn droge keel te bevochtigen.

Hij was dien dag door verscheidene modderpoelen heen gestrompeld, maar hij wist, dat hij zich ongetwijfeld den dood op den hals zou halen, door er van te drinken.

Terwijl hij daar stond met gebogen hoofd, en een oplossing zocht voor zijn probleem, ontdekte zijn oog in den zachten bodem aan zijn voeten iets, dat voor het oogenblik alle gedachte aan honger, dorst of vermoeyenis verdreef - het waren de versche indrukken van tijgerpooten.

"Waarom zou ik over morgen staan te tobben?" fluisterde King bij zichzelf. "Als ook maar de helft van wat die Cambodiër mij verteld heeft, waar is, dan zal het een wonder zijn, als ik den morgen haal."

Hij had ergens gelezen, dat de tijgers gewoon zijn, niet den

nacht af te wachten, om op jacht te gaan, maar daar reeds op den laten namiddag mee beginnen. Hij wist ook, dat zij zelden in een boom klimmen; doch het feit was hem niet onbekend, dat luipaarden en panthers dat wel doen, en dat de laatsten vooral wegens hun grootte en hun valschen aard net zoo erg te duchten waren als de tijgers.

Hij begreep, dat hij zoo spoedig mogelijk de een of andere schuilplaats moest zoeken, en toen hij zich de ruïne herinnerde, die hij door het dichte groen had zien schemeren achter den steen, waarop hij stond, boog hij de takken ter zijde en kroop er doorheen.

Hier was de plantengroei lang niet zoo dicht; het was, alsof het kreupelhout eerbied had gehad voor dit werk der menschen.

Zelfs als ruïne was het majestueus dit groote vierkante gebouw, dat zich nu in volle duidelijkheid aan de oogen van den Amerikaan vertoonde.

Doch niet de heele wildernis had dien eerbied gedeeld.

Groote boomen hadden wortel geschoten op de van terrassen voorziene muren en tusschen zijn kolommen en bogen, en hadden op den duur de fundeering op zijde geduwd en zodoende van een groot gedeelte van het gebouw een volslagen puinhoop gemaakt.

Vlak voor hem verrees een toren, die de verwoesting van den tijd beter weerstaan had dan de andere gedeelten. Hij stond zoo ongeveer zestig voet boven den grond, en dicht bij den top was het gezicht van een grooten afgod uitgehouwen, vermoedelijk het beeld van Siva, den Verwoester.

Een paar voet boven de vierkante deuropening was een breede richel en daarboven een kleinere opening, die misschien een venster geweest was.

Daarachter was alles donker, maar King hoopte er een schuilplaats te zullen vinden.

De voorzijde van den verweerden toren bood genoeg houvast aan voor een vluggen klimmer, en de weg werd nog gemakkelijker gemaakt door een reeks bas-reliefs, gesteund door karbeelen, die zich aan weerszijden van de deuropening bevonden, vanaf den grond tot aan de vensterbank onder het raam.

Toch kostte het King, die zich al zoo uitgeput gevoelde, groote moeite, om die vensterbank te bereiken. Terwijl hij er een oogenblik bleef zitten rusten, overdacht hij bij zichzelf, wat hij daarbinnen misschien zou vinden; en er schoten hem genoeg onaangename mogelijkheden in de gedachten, om hem somber te stemmen.

Ongetwijfeld was het het hol van een panther. Dit afschuwelijke dier kon moeilijk een rustiger plekje kiezen, om er te gaan liggen na zijn maaltijden, of er zijn jongen te werpen en groot te brengen.

De gedachte hieraan drong King tot handelen. Hij geloofde niet, dat er een panther was op dat oogenblik, maar hij kon den twijfel niet dragen.

Hij spande den haan van zijn geweer, stond op en liep een paar stappen over den breeden steenen rand, totdat hij vlak onder het raam stond, waarvan het onderste kozijn ter hoogte van zijn borst kwam, als hij op den richel boven de deur stond.

Binnen was het alles donker en stil. Hij luisterde oplettend. Als zich daar een dier bevond, zou hij de ademhaling hebben moeten hooren; maar geen geluid verbrak de stilte van de donkere ruimte.

Met zijn geweer voor zich uit, klom King in de vensterbank, waar hij een oogenblik bleef zitten, totdat zijn oogen gewend

raakten aan de duisternis van den toren. Door een spleet in een van de muren viel er een enkele lichtstraal naar binnen.

Een paar voet beneden hem was een steenen vloer, en hij kon nu flauw onderscheiden, dat het vertrek zich uitstreckte over de heele breedte en diepte van den toren.

In het midden stond iets, dat hij niet onderscheiden kon; maar hij was er zeker van, dat het geen levend wezen was.

Hij stapte naar binnen en voorzichtig voortgaande, liep hij het vertrek rond. Er bevond zich geen panther; hij zag ook geen sporen, dat er ooit een geweest was. Blijkbaar was de plek door niemand betreden geworden sedert dien geheimzinnigen dag, toen de priesters den tempel verlaten hadden, om nooit weer terug te keeren.

Toen hij zich daarop wendde naar het voorwerp in het midden van het vertrek, herkende King onmiddellijk dat het het beeld van den afgod Siva was.

Hij liep weer naar het venster terug, ging op het kozijn zitten, nam een teugje uit zijn kleine watervoorraad en stak een sigaret aan. Op datzelfde oogenblik viel de nacht in, en meteen hoorde hij het geluid van zachte voetstappen op de droge bladeren in den binnenhof van den tempel beneden hem.

Zijn zitplaats zoover boven den grond, gaf hem een gevoel van zekerheid; en het genot van een sigaret kalmeerde zijn zenuwen en deed hem voor een oogenblik zijn honger minder erg gevoelen.

Terwijl hij daar zoo zat, stelde hij zich voor, hoe verbaasd en ontsteld zijn vrienden zouden zijn, als ze hem daar zoo hadden zien zitten. Hij dacht voornamelijk aan Susan Anne Prentice en wist, dat hij een hevig standje opgelopen zou hebben, als zij zich bewust was geweest van het groote gevaar, waarin zijn dwaze avontuur hem gebracht had.

Hij bracht zich hun afscheid in herinnering en den moederlijken raad, dien ze hem gegeven had. Wat was het toch een mooi meisje ! Het leek hem vreemd, dat ze nooit getrouwd was, want ze had altijd bewonderaars genoeg om zich heen gehad.

Hij was eigenlijk blij, dat zij niet getrouwd was, want zij waren altijd zulke goede vrienden geweest, en hij moest er niet aan denken, dat hij haar niet zou vinden bij zijn terugkomst. Hij had Susan Anne, zoover hij zich herinneren kon, altijd gekend, en ze waren nooit anders dan de beste maatjes geweest.

In hun geboortestad grensden hun tuinen aan elkaar, en er was geen schutting tusschen. Bij het kleine meer, waar ze hun vacaties doorbrachten, stonden hun villa's eveneens naast elkaar.

Susan Anne had evengoed deel uitgemaakt van zijn leven als zijn vader en moeder; want zij was ook een enig kind, net als hij, en zij hadden als broer en zuster met elkaar omgegaan.

Hij herinnerde zich, dat hij den avond, voor hij op reis ging gezegd had, dat zij wel getrouwd zou zijn, als hij terugkwam.

"Neen, daar is geen kans op," had zij geantwoord met een eigenaardigen glimlach.

"Ik zou niet weten, waarom niet," had hij gezegd. "Ik weet er zeker wel zes, die dol op je zijn."

"Maar daar is de rechte Jozef niet bij," was haar antwoord geweest.

"Zoo, is er dus wel iemand ?"

"Misschien wel."

Hij was benieuwd, wie het zou kunnen zijn, en begreep niet, waarom de man zich niet uitsprak; want Susan Anne was niet alleen mooi, maar ze had een uitstekend verstand. Je kon

over alles met haar praten. Zij hadden dikwijls het feit betreurd, dat ze niet een man was, en ze er dus samen op uit hadden kunnen trekken, als hij in de vacaties op reis ging.

Zijn overpeinzingen werden gestoord door een zacht geblaf of gebrul ergens in de duisternis dicht bij de ruïne. Het werd gevolgd door een gekraak in het kreupelhout, alsof er zich een zwaar lichaam een weg doorheen baande. Daarop klonk er een schreeuw en een plof. Hij hoorde nog enkele oogenblikken een zacht gebrom, en eindelijk was alles weer stil.

Het koude zweet brak King aan alle kanten uit. Welke nachtelijke tragedie had zich daar afgespeeld in de wildernis ?

Het plotselinge en wel wat schrikwekkende geluid en het even plotselinge ophouden er van deed hem des te meer de verbazende en geheimzinnige stilte van de tropische wildernis beseffen.

Hij wist, dat het er wemelde van leven; maar dat dit zich meerendeels zoo stil bewoog, als de geesten der priesters en danseressen het zouden gedaan hebben, waarmee men in zijn verbeelding deze ruïne van den tempel van Siva, den Verwoester, zoo gemakkelijk had kunnen bevolken.

Telkens vernam hij van beneden en uit het omringende bosch zachte geluiden; steelsche en sluipende voetstappen, en het kraken van een tak of het ritselen der bladeren. Meestal echter was hij zich alleen bewust van een zekere beweging in den voorhof en de nabijheid van verscheurende dieren. Zoo ging de nacht voorbij, en brak eindelijk de dag aan. Hij was nu en dan ingedut, terwijl hij in de vensterbank zat met zijn rug tegen het steenen kozijn en zijn geweer over zijn knie.

Hij voelde zich niet erg verkwikt, maar toen het volle dag-

licht door het gebladerte heendrong, klom hij vlug naar beneden, en begaf zich weer op weg in zuidelijke richting, vastbesloten, om zijn plan door te zetten, niettegenstaande honger en vermoeidheid, totdat hij aan de afschuwelijke klauwen van dit sombere woud ontsnapt was, dat hem aan een kwaadaardige persoonlijkheid herinnerde, die zijn pogingen trachtte te verijdelen en hem met het een of ander sinister doel voor altijd daar wilde houden.

Hij haatte nu de wildernis en had dit wel willen uitschreeuwen; maar hij trachtte zijn kalmte te bewaren en alles te vergeten behalve zijn verlangen, om te ontsnappen.

Hij bemerkte, dat hij minder vlug vooruitkwam dan den vorigen dag. Hij overwon veel moeilijker de belemmeringen op zijn weg en was genoodzaakt, meermalen te rusten. Dit oponthoud ergerde hem geducht; maar zoodra hij vlugger vooruit trachtte te komen, struikelde of viel hij telkens, en had dan steeds meer moeite, om overeind te komen.

Daarop drong het tot hem door, dat hij misschien niet voldoende kracht zou hebben, om den rand van de wildernis te bereiken, en voor de eerste maal overviel hem een groote angst.

Hij ging op den grond zitten, leunde met zijn rug tegen een boom en overlegde de zaak nog eens rustig bij zichzelf. Eindelijk overwon zijn kracht zijn angst, zoodat het besef, van het feit, dat hij er dien dag misschien nog niet uit zou komen, hem niet langer zoo'n hevigen angst aanjoeg.

"Als het mij vandaag niet lukt, dan misschien morgen, of anders overmorgen," dacht hij.

"Waarom zou ik het niet een paar dagen kunnen uithouden? Ik kan den hongerdood toch niet sterven in een land, dat wemelt van wild."

Het weerstandsvermogen van ons lichaam wordt sterk geïnfluenceerd, door onzen geestestoestand.

Het was dan ook met een gevoel van nieuwe kracht, dat King opstond en zijn weg vervolgde, nu echter niet alleen vervuld met het verlangen, om zoo gauw mogelijk aan de wildernis te kunnen ontsnappen, maar ook, om er voedsel te zoeken, opdat hij het vol zou kunnen houden, als zijn hoop om te ontkomen nog niet dadelijk verwezenlijkt zou worden.

De uitwerking van deze gedachte bracht een plotselinge metamorphose bij hem teweeg. Hij was niet langer een opgejaagde vluchteling, die aan den dood trachtte te ontkomen, maar een bewoner van de wildernis, die op voedsel en drinken uit was.

De toenemende hitte had hem genoodzaakt, om nu en dan een teug water te nemen, maar hij had toch nog een beetje overgehouden, en hij was vast besloten, dit niet op te drinken, voordat de dorst hem onhoudbaar zou gaan kwellen.

Hij had nu een nieuw plan bedacht. Hij zou zich houden aan het lage gedeelte van het bosch en goed uitkijken naar wild. Hij wist, dat hij zodoende wel aan een van de talrijke kleine riviertjes moest komen, die hem tenslotte bij de Mekong zouden brengen, de groote rivier, die Cambodië in tweeën deelt op haar weg naar de Chineesche Zee; of wellicht zou hij een van de rivieren ontmoeten, die in zuidelijke richting loopen en in de Tonlé-Sap vallen.

Het viel hem veel gemakkelijker, dat bergafwaarts gaan, en daarom was hij blij, dat hij dit plan bedacht had. Het terrein veranderde ook eenigszins; er waren meer open ruimten.

Soms waren die plekken moerassig, en moest hij er met een groote bocht omheen loopen, en meestal waren ze bedekt

met olifants-gras, dat veel leek op de kattestaarten, die hij zoo goed kende uit zijn jongensjaren, als hij de vakantie buiten doorbracht.

Hij was niet erg gesteld op die moerassige plekken, omdat zij hem te veel leken op de natuurlijke verblijfplaats van slangen, en hij zich herinnerde ergens gelezen te hebben, dat er in één jaar in Britsch-Indië zestienduizend gevallen van slangenbeten met doodelijken afloop waren geweest.

Dit bedacht hij juist, toen hij midden in een groote plek olifantsgras stond, en daarom ging hij heel langzaam voort, terwijl hij den grond bij elken voetstap zorgvuldig onderzocht.

Hiervoor moest hij natuurlijk het riet op zijde duwen, wat geen vlug en gemakkelijk werkje was; maar daardoor waren zijn bewegingen rustig, zoodat, toen hij uit het riet te voorschijn kwam, zijn oogen iets zagen, wat hij vermoedelijk niet gezien zou hebben, als hij er niet zoo stil doorheen was geloopt.

Recht voor hem uit, ongeveer op vijftig passen afstand, lagen onder een breed getakten waringin verscheidene wilde zwijnen, allen rustig in slaap behalve een oud mannetjesvarken, dat de wacht scheen te houden.

Dat King zich niet geheel geruischloos een weg door het riet had gebaad, bleek uit het feit, dat het groote dier met opgeheven kop en opgestoken ooren stond te kijken naar de plek, waar deze uit het olifantsgras te voorschijn kwam.

Een oogenblik stonden de man en het wilde zwijn elkaar aan te kijken.

Naast het oude dier zag King een nog jong exemplaar liggen, dat beter voor voedsel geschikt was dan het taaie, oude beest. Hij bracht zijn geweer aan zijn schouder en schoot op het slapende zwijn, niet anders verwachtende, of de rest

van de kudde zou op de vlucht slaan en in het kreupelhout verdwijnen. Hij had echter niet gerekend op den woesten aard van het oude dier.

De anderen, plotseling wakker geschrikt door het afgaan van het geweer; een geluid, waaraan zij niet gewend waren, sprongen overeind, stonden een oogenblik ontsteld rond te kijken, keerden zich daarop om en verdwenen in het kreupelhout. Het oude zwijn bleef echter staan. Bij het afgaan van het geweer sprong hij op King aan.

Er is iets angstwekkends in den aanval van een wild zwijn, vooral als je zoo dicht voor hem staat. Daarbij was King onbekend met de gewoonten van de wilde zwijnen, en kwam de aanval geheel onverwacht; en in het korte moment, dat hij had, om zich te verdedigen, besepte hij alleen, dat hij niet wist op welke plek hij het raken zou, om het meeste succes te hebben. Hij zag niets anders dan een paar slagstanden, een paar reusachtige kaken, een paar kleine, boosaardige oogen met roode randen en een recht opstaanden staart, die met de vlugheid en de zwaarte van een locomotief op hem afkwamen.

Het leek hem, alsof hij niets anders zag dan den kop. Zijn eerste schot trof het dier precies tusschen de oogen en deed het ter aarde vallen, maar slechts voor een enkele seconde. Meteen was het weer overeind en kwam opnieuw op King aangerend. Deze loste daarop nog drie schoten op zijn kop, en bij het derde schot rolde het zwijn vlak voor zijn voeten neer.

Bevreesd, dat het dier maar alleen voor een oogenblik verdoofd mocht zijn, joeg King hem nog gauw een kogel door het hart.

Hij was aan een groot gevaar ontsnapt en beefde, toen

hij er aan dacht, wat zijn lot geweest zou zijn, als het zwijn hem te pakken gekregen zou hebben, en hij gewond was blijven liggen, om zoo den dood te vinden in de wildernis.

Toen hij er zeker van was, dat het dier dood was, liep hij vlug op het jonge zwijn af, dat hij met zijn eerste schot gedood had.

Terwijl hij zijn mes in het vleesch stak, werd hij zich bewust, dat er plotseling een verandering in hem plaats greep. Er kwamen neigingen bij hem op, die hij nog nooit gekend had. Hij verlangde opeens, om zijn tanden te zetten in het rauwe vleesch van zijn prooi en het op te schrokken. Hij begreep, dat dit gedeeltelijk het gevolg was van zijn knagenden honger, maar hij kon zich tegelijkertijd voorstellen, wat de wilde beesten voelen tegenover hun prooi. Hij keek vlug en angstig rond, om te zien, of er ook kans was, dat hem zijn prooi betwist zou worden.

Het kostte hem bijna bovenmenselijke moeite, om zijn tanden niet onmiddellijk in het rauwe vleesch te zetten, zoo'n honger had hij, maar hij bedwong die neiging en haastte zich een vuurtje te maken. Het resultaat van zijn poging was niet schitterend. Toen hij zich aan den maaltijd begaf, was het vleesch wel van buiten eenigszins geschroeid, maar van binnen was het nog net zoo rauw.

Nadat hij er zijn genoeg aan gegeten had, voelde hij zich werkelijk versterkt, maar nu begon de dorst hem nog erger dan te voren te kwellen. Zijn veldflesch was ledig, en hoewel hij dien dag reeds enkele poelen van stilstaand water ontmoet had, had hij tot nog toe de verzoeking kunnen weerstaan, om er van te drinken, omdat hij begreep, dat hij alle kans liep, de koorts er mee op te doen.

De volgende paar dagen waren een lange nachtmerrie van

kwellingen en teleurstelling. Hij bevond, dat de weg naar de Mekong versperd was door ontoegankelijke moerassen, die hem dwongen, om af te wijken naar het Noorden over een terrein van ravijnen en geulen, die zijn kracht meer en meer uitputten.

Sedert hij de moerassen verlaten had, had hij geen water gezien, maar op den derden dag ontdekte hij een poel in een ravijn.

Dat het de drinkplaats was van de wilde dieren, bleek uit de vele indruksele op den modderigen oever. Het vocht was groen en dik, maar de man aarzelde geen oogenblik. Hij ging op zijn buik liggen, stak zijn handen en zijn gezicht in het smerige water en dronk. Hij zou er zich de koorts mee op den hals halen, maar dat leek hem minder erg dan zijn folterende dorst.

Later op den dag schoot hij een aap en roosterde wat van het vleesch, om zijn honger te stillen. Zoo liep hij verscheidene dagen voort en schoot nu en dan weer een aap en dronk wat water, als hij het vond.

Hij was zich bij voortdoring bewust van de aanwezigheid van panthers en luipaarden, maar hij zag ze slechts een enkelen keer en dan nog maar heel vluchtig. 's Nachts echter hoorde hij hen lichtjes loopen onder de boomen, waarin hij een schuilplaats had gevonden; altijd hopen de, dat hem geen luipaard of panther daar ontdekken zou.

Nu en dan zag hij kleine kudden wilde olifanten, en die bleef hij altijd zooveel mogelijk uit den weg.

Hij had reeds lang de hoop opgegeven om uit de wildernis te geraken, en hij kon zich niet begrijpen, hoe een mensch zoo aan het leven kan hangen in het aangezicht van zooveel lijden en moeite, terwijl hij weet, dat het slechts een verlengen

is van zijn lijden en een uitstel van het onvermijdelijke.

Zeven dagen en zeven nachten had hij in de wildernis doorgebracht, en de laatste nacht was de ergste geweest.

Nu en dan was hij ingedut. Hij had allerlei geluiden gehoord, en vreemde, onduidelijke gedaanten onder den boom zien doorlopen.

Toen de achtste dag aanbrak, rilde hij van koude. Zijn tanden klapperden en deden hem aan castagnetten denken. Hij keek rond, of hij geen danseressen zag en was zeer verbaasd, dat er geen waren.

Er bewoog zich iets door het kreupelhout beneden hem. Het was geelachtig bruin, met donkere streepen. Hij riep er iets tegen, en het verdween.

Tot zijn verbazing voelde hij, dat hij niet langer koud was, maar dat zijn lichaam gloeide, als werd het verteerd door een inwendig vuur. De boom, waarin hij zat, begon, meende hij, te zwaaien, en met groote moeite liet hij zich naar beneden glijden. Hij voelde zich ontzettend moe en moest elke paar minuten rusten. Nu en dan rilde hij van koude en dan weer gloeide hij van de hitte.

Het was omstreeks twaalf uur. De zon stond hoog aan den hemel, en de hitte was ontzettend.

King lag rillend van koude onder een boom en leunde voor steun tegen den stam. Heel ver in een laan van het bosch zag hij een olifant. Het dier was niet alleen. Het werd voorafgegaan door dingen, die niet in de wildernis thuis hoorden.

Hij sloot zijn oogen en schudde zijn hoofd. Het moest een hallucinatie zijn, veroorzaakt door den aanval van koorts, daar was hij zeker van.

Toen hij zijn oogen weer opendeed, was de olifant er echter nog, en voor hem uit liepen krijgslieden in koperen harnassen.

Zij kwamen naderbij. King kroop voorzichtig tusschen het struikgewas. Zijn hoofd deed hem ontzettend pijn. Het gegons in zijn ooren belette hem eenig ander geluid waar te nemen. De karavaan passeerde hem op vijftig voet, maar hij hoorde niets. Er waren boogschutters en mannen met speren bij, bruine mannen met koperen harnassen, daarop volgde de olifant, bedekt met prachtige kleeden en op zijn rug een schitterende zadeltent, waarin een meisje zat.

Eerst zag hij alleen haar profiel, en toen daarop iets haar aandacht trok, keerde zij haar gelaat naar hem toe.

Het was een gelaat met een zuidelijk type, maar van uitnemende schoonheid. Het was echter een droevig gelaat, en de oogen stonden angstig.

Het gewaad van het meisje was nog prachtiger dan de kleeden, die over den rug van den olifant hingen. Achter haar aan kwamen nog meer krijgslieden, maar na enkele oogenblikken waren ze allen in doodsche stilte voorbij getrokken en sloegen een eind verder den hoek om.

"Schreiende koninginnen op spookachtige olifanten !" Hij had dat ergens in een boek gelezen.

"Hoe is het mogelijk !" riep hij uit. "Wat kan de koorts iemand toch parten spelen. Ik zou hebben kunnen zweren, dat, wat ik zag, werkelijkheid was."

Langzaam kwam hij overeind en vervolgde zijn weg. Waarheen of in welke richting hij ging, daar had hij niet het minste idee van; alles, wat hij wist, was, dat als hij daar bleef, hij onvermijdelijk moest omkomen. Misschien zou hij in ieder geval omkomen, maar als hij voortliep, had hij nog een kans.

Gedaanten, vreemd en bekend, gingen verward en in fantastische opvolging door zijn geest. Susan Anne Prentice,

gekleed in een koperen harnas, reed op den rug van een olifant. Een schreiende koningin met geschilderd gelaat, en lippen, duchtig behandeld met lip-stick, knielde naast hem neer en bood hem een teug koud, kristal helder water aan uit een gouden beker, maar toen hij den beker aan zijn lippen bracht, veranderde die in een gedeukte veldflesch, waaruit een dik, groen vocht kwam, dat hem in den mond brandde, en waarvan hij walgde. Daarop zag hij krijgslieden in koperen harnassen, die schotels droegen met dampenden biefstuk en gebakken aardappels; en opeens veranderden die als bij tooverslag in sorbet, en thee met een stukje ijs er in en wafels met stroop er tusschen.

"Dat gaat niet langer zoo," dacht King. "Mijn hoofd laat me heelemaal in den steek. Ik ben benieuwd, hoe lang die koorts duren zal."

Hij lag op den grond aan den rand van een open plek, gedeeltelijk verborgen door het lange gras. Opeens was het, alsof alles met hem in het rond draaide, en daarop verloor hij het bewustzijn.

Het was reeds laat op den middag, toen hij weer bijkwam. De koorts scheen hem verlaten te hebben, tenminste voor een tijd, en zijn geest was helder.

"Dit kan niet langer zoo voortgaan," zei hij bij zichzelf. "Als ik niet gauw een plaatsje vind, waar ik veilig kan liggen, totdat de koorts voorbij is, dan word ik nog een prooi van de tijgers."

Toen hij probeerde op te staan, bemerkte hij tot zijn schrik, dat hij geen kracht genoeg had, om overeind te komen. Hij hield zijn geweer echter krampachtig vast. Hij was reeds lang tot de overtuiging gekomen, dat daar zijn grootste kans op behoud in gelegen was. Zonder zijn geweer zou hij verhongeren

moeten en ten prooi vallen aan het eerste dier, dat hem zou aanvallen. Hij wist, dat als hij er zich van ontteed en zijn zwaren riem met ammunitie aflegde, hij misschien nog wel een kleinen afstand zou kunnen gaan, maar dat hij, als hij dan nog eens zou komen te vallen, volkomen hulpeloos zou zijn.

Terwijl hij daar zoo lag te kijken naar de kleine, open plek en uitrekende, hoeveel uren hij misschien nog te leven had, zag hij een vreemde gedaante tusschen het kreupelhout vandaan komen.

Het was een oude man, met een witten baard. Hij had een langen, gelen mantel aan en een wonderlijk hoofddeksel op en hield een roode parasol boven zijn hoofd. Hij liep heel langzaam en met zijn oogen op den grond gericht.

"Die ellendige koorts," mompelde King en deed zijn oogen dicht.

Hij hield ze een paar minuten dicht, maar toen hij ze opendeed, was de oude man er nog, hoewel hij nu bijna de open plek had overgestoken. Er was echter een tweede gedaante bij gekomen.

Van uit het gebladerte achter de open plek verscheen een wreede kop met groote kaken, een gele kop met donkere strepen, een afschuwelijke kop en toch met iets vorstelijks.

Langzaam en geruischloos betrad de groote tijger de open plek. Zijn geelachtig-groene oogen waren gericht op den ouden man.

"Hemel, het lijkt wel werkelijkheid," fluisterde King bij zichzelf. "Het is, alsof ik ze in levenden lijve daar voor mij zie. Die onmogelijke, oude man, met zijn roode parasol moet echter wel tot het schimmenrijk behooren net als die olifant van daar straks, en de schreiende koningin en de krijgslieden met hun koperen harnassen."

De tijger kwam vlug achter den ouden man aangeslopen; hij verhaastte allengs zijn spoed.

"Dat kan ik niet uithouden," riep King uit en legde aan. "Zij zijn misschien slechts een hallucinatie, maar -"

De tijger stiet een kort gebrul uit en sprong op zijn prooi af. Op hetzelfde oogenblik echter trok King den haan over en viel daarop meteen bewusteloos neer.

HOOFDSTUK III.

De jager.

Vay Thon, de voornaamste priester van den tempel van Siva, in de stad Lodidhapura, was een bron van groote zorg voor de priesters van lageren rang, die door den Koning verantwoordelijk waren gesteld voor het welzijn van Vay Thon. Het was dan ook niet zoo gemakkelijk, om hem altijd in het oog te houden. Ten allen tijde deden ze wel hun best daartoe, maar Vay Thon bepaalde zich bij zijn overpeinzingen niet altijd tot het binnenste en de naaste omgeving van den tempel.

In zijn langen, gelen mantel en gewapend met zijn roode parasol zag men hem ook menigmaal in de straten van Lodidhapura. Daar werd hij dikwijls vergezeld door de mindere priesters, die eerbiedig achter hem liepen, terwijl voor hem uit en ook achter de priesters eenige groote krijgslieden in gepolijst koperen harnas gingen.

Van al die teekenen van wereldsche praal en macht was Vay Thon zich echter heelemaal niet bewust. Als hij zoo in zijn overpeinzingen verdiept was, hoorde of zag hij niets.

Driemaal was het gebeurd, dat hij ongemerkt ontsnapt was, en ze hem in de wildernis teruggevonden hadden; en Lodivarman, de Koning, had de andere priesters met de grootste straffen bedreigd, als Vay Thon iets zou overkomen bij die excursies.

Het gebeurde nu op den dag, waarvan wij spreken, dat Vay Thon weer kans had gezien, buiten de stad te komen, en in zijn eentje in de wildernis liep te wandelen.

Hoe hij uit de stad had weten te komen, terwijl die geheel door muren omringd was, en de poorten gesloten waren en bewaakt werden, door een groot aantal oude krijgslieden, zou de inwoners van Lodidhapura zeker ten zeerste verbaasd hebben. Er waren echter onderaardsche gangen, zoowel onder den tempel als onder het paleis des konings, die door de tegenwoordige bewoners bijna vergeten waren, en het was door een van deze, dat Vay Thon de wildernis had kunnen bereiken. Hij wist echter niet, dat hij in de wildernis was. Hij was zich totaal onbewust van zijn omgeving, en ging zijn weg als in een droom.

Het laatste, dat zijn mede-priesters van hem gezien hadden was, toen hij het binnenste vertrek van den tempel was ingegaan, waar het beeld van Siva stond. Daar zij een wazige uitdrukking in zijn oogen gezien hadden, wisten zij, dat hij weer geheel opging in zijn overdenkingen. Zij bleven dus voor dit vertrek de wacht houden en maakten zich geenszins ongerust. Zij wisten, dat hij er veilig was.

Wat zij echter niet wisten, was, dat er daar een losse steen was in den vloer, vlak achter het beeld van Siva, en dat een steenen trap voerde naar een onderaardsche gang, die weer op haar beurt leidde naar een plek buiten den stadsmuur, en wel naar een ravijn in de wildernis.

Zoo gebeurde het, dat, terwijl zij trouw de wacht hielden

voor de deur, Vay Thon al uren ver in de wildernis was.

Zijn diepe overpeinzing, die hem totaal onbewust deed zijn van zijn omgeving, werd opeens gestoord door een geluid zoo ontzettend, als de ooren van Vay Thon of eenige andere inwoner van Lodidhapura nog nooit gehoord hadden.

Plotseling, als uit een diepen slaap ontwaakt, keek de ontstelde priester vol verbazing om zich heen.

Wat zijn oogen aanschouwden, deed zijn verbazing nog stijgen. Wentelend in zijn bloed, lag geen drie schreden achter hem, een groote tijger te zieltoegen, en een weinig naar rechts zag hij een klein blauw rookwolkje uit het gras opstijgen, juist aan den rand van de open plek.

Toen King het bewustzijn herkreeg, was hij zich flauw bewust van het geluid van stemmen om zich heen. Hij verstond de woorden niet, maar zijn door de koorts verward brein begreep toch, dat het menselijke stemmen waren.

Hij deed zijn oogen open. Over hem heengebogen was een bruin gelaat, en zijn schouders rustten tegen een blooten arm. Hij liet zijn blik om zich heen dwalen. Dicht bij hem stond een vrouw. Haar eenige bedekking was een sampot, een doek, die ze op de manier van een luier om zich heen had geslagen en om haar middel vastgeknoopt. Achter haar weggescholen stond een kind. De man, die hem in zijn armen hield, sprak tegen hem, maar in een taal, die hij niet verstond.

Waar waren die mensen vandaan gekomen ? Waren het misschien alleen maar beelden, te voorschijn geroepen door zijn door de koorts beneveld brein, net als de oude man, met de gele jas en de roode parasol ? Waren zij al evenmin werkelijkheid als de tijger, dien hij had meenen te zien en waarop hij in zijn delirium geschoten had ? Hij sloot de oogen, terwijl hij poogde, zijn gedachten te verzamelen, maar toen hij ze weer

opendeed, waren de man en de vrouw en het kind er nog. Met een zucht van onderwerping gaf hij het op. Zijn kloppende slapen beletten hem, om te denken. Hij sloot opnieuw de oogen.

"Hij is stervende," zei Che, terwijl hij opkeek naar de vrouw.

"Laten we hem naar onze hut brengen," antwoordde Kangrey, de vrouw.

"Ik zal wel op hem passen, terwijl jij den priester terug brengt naar Lodidhapura."

Terwijl de man hem oplichtte in zijn armen en met hem wegliep, zag de Amerikaan een glimp van een ouden man in een lange, gele jas en met een wonderlijk hoofddekseel, die een roode parasol boven zijn hoofd hield. Hij deed zijn oogen weer dicht, om die voortdurende hallucinaties, door de koorts opgewekt, buiten te sluiten. Het duizelde hem opeens, en hij verloor opnieuw het bewustzijn.

King kwam later nooit te weten, hoe lang hij bewusteloos geweest was, maar toen hij zijn oogen weer opendeed, lag hij op een bed van gras in een donker verblijf, dat hij eerst voor een grot aanzag.

Langzamerhand werd hij de gedaanten van een man, een vrouw en een kind gewaar. Hij herinnerde zich niet, hen ooit te voren gezien te hebben. Het kind was naakt, en de man en de vrouw hadden niets dan een sampot aan. De vrouw was bezig, hem wat drinken in te gieten.

Langzaam en met moeite begon zijn geest eenigszins te werken, en eindelijk herkende hij hen. Zij behoorden tot de hersenschimmen, die hij tegelijk met den ouden man, in de gele jas en de roode parasol, gezien had, en den tijger, dien hij had meenen te schieten. Zou de koorts hem nooit verlaten? Zou hij zoo alleen in de wildernis sterven, gekweld door hallucinaties, en eindelijk door een tijger ontdekt worden?

Maar wat leek dat ingieten en die smaak van dat vocht toch

werkelijk ! Hij kon zelfs de warmte voelen, die uitstraalde van den blooten arm, die zijn hoofd en schouders ondersteunde. Dat kon eigenlijk geen voortbrengsel zijn van een door koorts beneveld brein !

Herhaalde malen sloot hij de oogen en opende ze dan weer, maar altijd zag hij hetzelfde beeld voor zich.

Hij hief zijn eene hand een eindje op, en raakte den schouder en het gezicht van de vrouw aan. Zij leken hem werkelijkheid te zijn. Hij was er bijna van overtuigd, dat zij dat inderdaad waren, toen hij opeens weer bewusteloos werd.

Dagenlang zweefde King tusschen leven en dood.

Kangrey, de vrouw, zorgde voor hem en gaf hem geregeld de kruiden in, die zij in de wildernis gezocht had.

Kleine Uda, het kind, was zeer onder den indruk van al het ongewone in zijn omgeving. De vreemdeling, met de blanke huid, was het eerste groote evenement in zijn leven. De vreemde kleederen, die zijn ouders den zieke hadden uitgetrokken, vervulden hem met ontzag, evenals het geweer, het mes en de revolver, die hij vermoedde, dat wapens waren, hoewel hij, evenmin als zijn ouders, begreep, hoe ze gebruikt moesten worden.

Uda was onvermoeid in het zoeken naar de kruiden en de wortels, die Kangrey noodig had; en als Che van de jacht terug kwam, was het altijd Uda, die hem tegemoet kwam met al de bijzonderheden betreffende den patiënt.

Eindelijk verliet hem de koorts, maar toen voelde King zich zwak en hulpeloos. Zijn hoofd was echter helder, en hij wist nu, dat de man en de vrouw en het kind geen hersenschimmen waren.

De oude man met de gele jas en de roode parasol, was natuurlijk een soort van hersenschim geweest, evenals de tijger, die gereed stond, den oude te bespringen, maar de

vriendelijke, bruine vrouw, die hem oppaste, was werkelijkheid; en zijn oogen vulden zich met tranen van dankbaarheid.

Toen hij een dag en een nacht zonder koorts was geweest, begreep King, dat hij het aan de goede zorgen van de vriendelijke inboorlingen te danken had, dat hij weer beter werd. Hij voelde zich echter nog zoo zwak, dat hij weinig hoop had op geheel herstel. De kracht ontbrak hem zelfs, om zijn hand aan zijn gezicht te brengen, en slechts met groote inspanning kon hij zijn hoofd nu en dan omdraaien op zijn bed van gras.

Hij merkte op, dat zij hem nooit lang alleen lieten. De vrouw of het kind waren altijd overdag bij hem, en 's nachts sliepen ze altijd alle drie op den vloer, dicht naast hem. Overdag hielden de vrouw of het kind ook altijd de vliegen en andere insecten van hem af, en gaven hem telkens wat voedsel.

Wat dat voedsel was, wist hij niet, behalve dat het half vloeibaar was, maar nu de koorts voorbij was, was hij zoo uitgehongerd, dat hem alles smaakte. Op zekeren dag, dat hij wat lang alleen was gelaten met den kleinen jongen, begon het deze zeker te vervelen, om nog langer met den boomtak de insecten van zijn gezicht te jagen, en verliet hij zijn post.

Het kon King niet zoo erg schelen, want hij bracht den meesten tijd toch slapende door, en hij was al heelemaal gewend geraakt aan de insecten, die hem in het eerst zoo geïrriteerd hadden.

Hij werd uit den slaap gewekt door een ruwe hand, die langs zijn gelaat streek.

Hij deed zijn oogen open en zag een aap naast zich op de hurken zitten. Toen King zijn oogen opendeed, liep het dier vlug weg, en de Amerikaan zag toen, dat er verscheidene

apen in de hut waren. Tot nog toe had hij zulke groote nog niet gezien in de wildernis, en in zijn hulpeloozen toestand zouden ze bepaald gevaar voor hem kunnen opleveren. Zij vielen hem echter niet aan en kwamen ook niet weer zoo dicht in zijn nabijheid; en spoedig bleek hem, dat hun bezoek alleen aan nieuwsgierigheid te wijten was.

Even later hoorde hij achter zich in een hoek van de hut een krassend geluid, en daar hij de laatste dagen zijn hoofd en handen al wat gemakkelijker bewoog, keerde hij zijn hoofd om, om te zien, wat er gaande was.

Wat zijn oog ontmoette, zou werkelijk amusant zijn geweest, om te zien, als er niet de mogelijkheid van een ongelukkigen afloop aan verbonden was geweest.

De apen hadden zijn wapens en zijn kleeding ontdekt, en schenen verbazend geïnteresseerd in den vondst.

Zij sleepten met een en ander in het rond en snaterden opgewonden. Zij schenen ruzie te hebben, en hun schetteren en schelden werd steeds luider, totdat een oude aap, die blijkbaar met twee anderen twistte over het bezit van het geweer, woedend op hen aan kwam loopen en bromde en beet.

Onmiddellijk liet het tweetal het vuurwapen los en sprong naar den versten hoek van de hut; waarop de overwinnaar het wapen weer opnam en het naar de opening van de hut sleepte.

"Hei daar !" schreeuwde King, zoo hard hij kon. "Blijf d'r af en maak, dat je wegkomt !"

Het geluid van de menschelijke stem scheen de apen aan het schrikken te maken, maar niet voldoende, om hen het plan op te doen geven, dat zij in den zin hadden.

Zij sprongen inderdaad zoo gauw mogelijk weg, maar niet, voordat zij Kings wapens en al zijn kleeren, ja, zelfs zijn sokken, hadden meegenomen.

King riep nu om het kind, dat hij door zijn ouders Uda had hooren noemen; maar toen eindelijk de kleine jongen buiten adem en verschrikt aan kwam loopen, was het te laat, om de ramp af te wenden of te herstellen, al zou King in staat zijn geweest, om Uda te beduiden, wat er gebeurd was.

Toen Kangrey dien avond terugkeerde, vond zij haar patiënt heel zwak, maar zij wist niet, dat de blanke man er nu vast van overtuigd was, dat hij nooit weer uit de wildernis zou kunnen ontsnappen, nu hij de bescherming van de gestolen wapens moest missen.

De dagen en nachten kropen langzaam voorbij tijdens het herstel van den zieke.

Om de vervelende uren wat te korten, probeerde hij de taal van zijn weldoeners te leeren; en toen zij eindelijk zijn wensch begrepen, begonnen zij met zoo'n geestdrift aan dien wensch tegemoet te komen, dat zijn hoofd er moe van werd.

Op den duur kwam er echter wat orde in den chaos, en na eenigen tijd was hij in staat, om met Che en Kangrey en Uda te praten.

Van dat oogenblik af was zijn bestaan veel minder eentonig; maar zijn langzaam herstel hinderde en verontrustte hem, want, het leek hem onmogelijk, dat hij zijn krachten ooit herkrijgen zou. Hij was zoo vermagerd, dat het maar goed was, dat hij geen spiegel bezat, anders zou hij heelemaal gewanhoopt hebben.

Toch kreeg hij op den duur zijn krachten terug, al ging het ook langzaam. Eerst kon hij overeind zitten, met zijn rug tegen den muur, maar eindelijk kwam ook het oogenblik, dat hij weer op zijn voeten kon staan. Hij was nog wel zwak en beverig, maar het was een begin; en hij bemerkte nu, dat hij elken dag meer aansterkte.

In zijn gesprekken met Che en Kangrey was King geheel op de hoogte gekomen van de details van het eenvoudige leven, dat zij leidden. Che was een jager. Enkele dagen kwam hij met ledige handen thuis, maar als regel keerde hij niet terug, zonder eenige proviand voor hen mee te brengen.

Het vleesch was gewoonlijk apenvleesch. Hij bracht echter ook wel eens een vogel mee of het een of ander klein knaagdier. Visch bracht hij hun ook nu en dan, en vruchten en groenten en soms wat wilde honing.

Che en Kangrey en Uda waren alle drie zeer bedreven in het aanmaken van een vuurtje met een primitief vuurstokje, dat zij tusschen de palmen van hun handen ronddraaiden.

Kangrey bezat een enkelen pot, waarin zij alles kookte. De pot was van koper, en ze hield dien van binnen keurig schoon met aarde en bladeren.

Che was inderdaad maar een heel primitieve jager, gewapend met een speer, een pijl en boog, en een mes.

Toen King hem vertelde, van hoeveel belang de vuurwapens geweest waren, die de apen hem ontstolen hadden, drukte Che zijn medelijden uit over het verlies; maar hij beloofde King, dat hij een stel wapens voor hem zou maken, zooals hij ze gebruikte.

King betuigde hem zijn dankbaarheid, hoewel hij niet heel enthousiast was bij het vooruitzicht, om een langen tocht te maken door een bosch vol tijgers slechts voorzien van de ruwe wapens van den bewoner der wildernis, ook al zou hij daar nog zoo bedreven in zijn.

Terwijl Kings krachten terugkeerden, had hij zich alles trachten te herinneren, wat onmiddellijk aan zijn ziekte vooraf was gegaan, maar hij gevoelde altijd, dat de oude man in de gele jas en met de roode parasol evenals de tijger, die na het

lossen van één enkel schot gevallen was, fantasieën waren geweest van een door de koorts verhit brein.

Hij had nooit met Che en Kangrey gepraat over deze hallucinatie; omdat het hem wat dwaas leek; maar de herinnering er aan, deed het geval altijd een werkelijkheid lijken en geen hallucinatie, zoodat hij eindelijk op een avond besloot, om het onderwerp op het tapijt te brengen, maar langs een omweg.

"Che," zei hij, "je hebt al een langen tijd in de wildernis gewoond, niet waar ?"

"Ja," antwoordde de inboorling. " Vijf jaar lang ben ik slaaf geweest in Lodidhapura, maar toen ben ik ontsnapt, en den overigen tijd van mijn leven, heb ik in de wildernis doorgebracht."

"Zoo, en heb je dan misschien wel eens een ouden man in de wildernis zien wandelen", vroeg King, "een ouden man met een lange, gele jas aan en met een roode parasol bij zich ?"

"Natuurlijk," antwoordde Che, "en u heeft hem ook gezien. Dat was Vay Thon, dien u gered heeft uit de klauwen van een tijger."

King keek den inboorling met groote, verbaasde oogen aan.

"Heb jij dan ook de koorts gehad, Che ?" vroeg hij.

"Neen," antwoordde de inboorling. "Che is een sterke man. Hij is nooit ziek."

"Neen," antwoordde Kangrey vol trots. "Che is een heel sterke man; hij is nooit ziek."

"Heb jij dien ouden man in het geel, en met een roode parasol op, ook gezien, Kangrey ?" vroeg King ongeloovig.

"Natuurlijk. Waarom vraagt u dat ?" zei de vrouw.

"En zag jij mij ook den tijger doodschieten ?" vroeg de Amerikaan.

"Neen, dat heb ik niet gezien, maar ik hoorde een harden knal en toen ik kwam aanlopen, zag ik den tijger dood op den grond liggen. Er was een klein, rond gaatje vlak achter zijn linkeroor; en toen Che hem opensneed, om te zien, hoe het kwam, dat hij dood gevallen was, vond hij een stukje metaal in zijn hersenen; hetzelfde metaal, waar de muren van Lodivarman mee bedekt zijn.

"Dat is lood," zei Che met een gewichtig air.

"Wou je mij dus vertellen, dat die oude man en die tijger echt waren?" vroeg King.

"Wat dacht u dan, dat zij waren?" vroeg Che.

"Ik dacht, dat ze net waren als al de andere droomen, die de koorts mij deed droomen," antwoordde King.

"Neen," zei Che, "het waren geen droomen. Het was alles echt; en het was goed voor u en voor mij en voor Vay Thon, dat u den tijger gedood heeft; maar hoe u het klaar gespeeld heeft, begrijpen noch Vay Thon noch ik."

"Nu, het was zeker goed voor Vay Thon," zei King.

"En goed voor u en voor mij ook," hield Che aan.

"Waarom was het zoo goed voor ons?" vroeg de Amerikaan.

"Vay Thon is de voornaamste priester van Siva in de stad Lodidhapura. Hij is heel machtig. Alleen Lodivarman, de Koning, staat boven hem in macht. Vay Thon was ver van de stad aan het dwalen, in diepe gedachten verzonken. Hij wist niet eens, waar hij was. Hij wist ook niet, hoe hij ooit weer de stad terug zou kunnen vinden. Kangrey en ik zijn weggelopen slaven. Waren we ontdekt, voordat dit gebeurd was, dan zouden we gedood zijn geworden, maar Vay Thon beloofde ons onze vrijheid, als ik hem naar de stad terug zou brengen. Uit dankbaarheid, dat u zijn leven gered had, droeg hij Kangrey en mij op, om u op te passen en beter te maken.

U ziet dus, dat het voor ons allen goed was, dat u den tijger gedood heeft, die anders Vay Thon verscheurd zou hebben."

"En zou je mij niet zoo zorgvuldig verpleegd hebben, Che, als Vay Thon je die belofte niet had laten afleggen?" vroeg King.

"Wij zijn weggelopen slaven," antwoordde de inboorling. "Wij vreezen alle menschen, of wij deden dat tenminste, totdat Vay Thon ons onze vrijheid beloofde; en het zou veiliger voor ons geweest zijn, om u te laten omkomen. U was ons onbekend en had onze schuilplaats wel kunnen verklappen aan de soldaten van Lodidhapura."

King bleef eenige oogenblikken in gedachten verzonken zitten; benieuwd, na hetgeen hij zooeven gehoord had, waar hij de lijn moest trekken tusschen werkelijkheid en hallucinatie.

Eindelijk zei hij met een glimlach: "Dan is de schreiende koningin op den olifant gezeten en omringd door een troep krijgslieden in harnassen van gepolijst koper ook misschien wel werkelijkheid geweest."

"Heeft u die dan gezien?" vroeg Che.

"Ja," antwoordde King.

"Wanneer en waar?" vroeg de inboorling opgewonden.

"Het was, dunkt me, kort voordat ik Vay Thon en den tijger zag."

"Dan zijn ze dicht in onze buurt geweest," zei Che zenuwachtig. "We kunnen dus hier niet blijven, Kangrey. We zullen een andere schuilplaats moeten zoeken."

"Vergeet je heelemaal, wat Vay Thon ons beloofd heeft? We zijn nu vrij. We zijn niet langer slaven."

"Ik had het vergeten," zei Che. "Ik ben er nog niet aan gewend, om vrij te zijn, en als Vay Thon het nu eens vergat?"

"Dat zal hij niet licht doen," zei de vrouw. "Lodivarman zou het kunnen vergeten, maar Vay Thon niet, want Vay Thon is een goede man. Iedereen in Lodidhapura zei dat."

"Je gelooft het dus werkelijk, dat ik een olifant gezien heb en een koningin en soldaten ?" vroeg King.

"Waarom niet ?" zei Che.

"Zijn er hier dan zulke dingen ?" vroeg de jonge man.

"Natuurlijk," zei Kangrey.

"En de stad Lodidhapura ?" vroeg King. "Daar had ik nog nooit eerder van gehoord. Ligt die hier dicht bij ?"

"Die ligt in de wildernis," antwoordde Che.

King schudde het hoofd.

"Het is vreemd," zei hij. "Ik heb dagenlang door de wildernis gezworven en geen enkel teken van een mensch of een menselijke woonplaats gezien."

"Er zijn veel dingen in de wildernis, die een mensch niet altijd ziet," antwoordde Che. "Je hebt er de Nagas en de Yeacks. U mag blij zijn, dat u die niet gezien heeft."

"Wat zijn dat, de Nagas en de Yeacks ?" vroeg King.

"De Nagas zijn het slangenvolk. Zij wonen in een groot paleis boven op een berg. Zij zijn tovenaars en kunnen alle gedaanten aannemen. Een van hen heeft zich veranderd in de gedaante van een schoone vrouw, zeggen ze, en is nu de voornaamste vrouw van Lodivarman, maar ik geloof het niet, want ik kan mij niet voorstellen, hoe iemand, al was het ook maar een Naga, lust zou hebben, om de koningin van een melaatschen man te zijn. Voor de Yeacks ben ik veel banger, omdat die niet boven op een berg wonen, maar hier overal zijn."

"Hoe zien die er uit ?" vroeg King.

"Dat zijn menscheneters," antwoordde Che.

"Heb je ze wel eens gezien ?" vroeg King.

"Natuurlijk niet," antwoordde Che. "Alleen hij, die door hen verslonden wordt, ziet hen."

Gordon King luisterde met beleefde oplettendheid naar de legenden van Che en Kangrey; want anders dan legenden konden het niet zijn, net als die verhalen van de stad Lodidhapura en haar melaatschen koning Lodivarman. Wat hij van Vay Thon moest denken, wist hij niet goed, maar hij vermoedde, dat de oude man een excentrieke kluizenaar was, die in de wildernis was gaan wonen, en dat vele van de fabelachtige verhalen van Che en Kangrey van hem afkomstig waren.

Dat zijn weldoeners weggelopen slaven uit de stad Lodidhapura waren, betwijfelde King zeer. Zijns inziens was het niets dan een verdichtsel, om hun anders zoo eentonig leven wat romantischer te maken.

Zijn krachten namen nu snel toe, en hij drong er hoe langer hoe meer op aan, dat Che hem toch mee zou nemen op de jacht. Deze beweerde echter steeds, dat hij nog niet sterk genoeg was. De Amerikaan moest zich dus tevreden stellen met bij Kangrey en Uda thuis te blijven, waar hij zich oefende in het gebruik van de wapens, die Che voor hem gemaakt had, en die bestonden uit pijl en boog en een korte, zware speer. King trof het, dat hij in zijn studententijd zich veel ge oefend had in het gebruik van de werpspies, ja, er zelfs bedreven in was geworden, en nu oefende hij zich zoo ijverig met pijl en boog, dat hij zelfs de bewondering van Kangrey opwekte, die Che als de beste boogschutter ter wereld beschouwde, wiens groote bekwaamheid door geen andere sterveling ooit te bereiken was.

De woning van Che en Kangrey en Uda was eigenlijk geen hut, maar een stuk van een oude ruïne van Khmer. Zij bestond uit een enkel vertrek, dat aan den tand des tijds weer-

stand had geboden, een vertrek, dat uitnemend geschikt was voor hen, want het had slechts een enkelen ingang, een kleine opening, die 's nachts afgesloten kon worden tegen een mogelijk bezoek van een roofzuchtigen panther of luipaard.

Hun bestaan was heel eenvoudig en primitief, maar er lag ontegenzeggelijk een zekere bekoring in, die King gevoelde, niettegenstaande de eentonigheid en zijn verlangen, om toch uit de wildernis te mogen geraken. Che kende niets dan de wildernis en de stad Lodidhapura. Het is moeilijk voor ons, om ons een oneindige ruimte voor te stellen, maar Che kon zich heel goed een eindelooze wildernis voorstellen. In zijn gedachten was de wereld een wildernis. Toen King dat begreep, wist hij, dat het hopeloos was, te verwachten, dat Che hem buiten een wildernis zou kunnen brengen, waarvan hij dacht, dat zij geen einde had.

King had reeds eenigen tijd korte tochten in de wildernis gemaakt, om wild op te sporen, terwijl hij herhaaldelijk Che had trachten te bewijzen, dat hij sterk genoeg was, om hem op zijn tochten te vergezellen, maar Che kwam met zooveel uitvluchten aan, dat hij eindelijk begreep, dat deze hem niet mee wilde hebben. De Amerikaan besloot dus een langeren tocht te ondernemen, opdat hij den man zijn bedrevenheid zou kunnen bewijzen, door het meebrengen van een buit.

Hoewel hij met de grootste omzichtigheid te werk ging, en scherp uitkeek, zag hij niet het minste spoor van eenig wild; en daar hij ondervonden had, hoe gemakkelijk men in de wildernis verdwalen kon, keerde hij eindelijk maar met leege handen terug.

Gedurende zijn beterschap had King gelegenheid gehad om over vele dingen na te denken. Hij wist dus nu, dat hij teekens moest maken op zijn heenweg, wilde hij de woning

van Che en Kangrey terugvinden. Hij kon met zijn mes geen merkteekens maken in de boomen, want dan zou hij het wild verjagen. Hij bedacht er dus wat anders op en stak takjes in den ruwen bast der boomen, die hij passeerde, en daarenboven maakte hij met zijn speer gaatjes in den grond, en stak ook daar takjes in en wel drie in den vorm van een pijl, die aan moesten wijzen van welken kant hij gekomen was. Hij had dien dag daardoor weinig moeite, om zijn weg terug te vinden naar het verblijf van Che.

Omdat hij zoo geruischloos mogelijk zijn voetstappen huiswaarts richtte, kwam hij zoo stil, als een roofdier, dat zijn prooi besluipt, aan den rand van de open plek, waar de woning van zijn vrienden gelegen was; maar op hetzelfde oogenblik sprong hem het hart in de keel, door hetgeen zijn oogen aanschouwden.

Op de kleine, open ruimte, die Che gemaakt had, was Uda aan het spelen. Hij groef met een dikken stok in de bladaarde, die den grond bedekte, terwijl aan den rand van de open plek een panther zat, op het punt om hem te bespringen.

King zag, hoe het beest zachtjes zijn achterpooten onder zich trok en zich gereed maakte tot den sprong.

HOOFDSTUK IV.

Fou-tan.

Che had dien dag veel geluk gehad op de jacht, en hij keerde vroeger dan anders terug. Hij bewoog zich ook geruischloos voort, want zoo bewoog hij zich altijd in de wildernis.

Door een van de lanen van het bosch kon hij reeds uit

de verte de open plek overzien. Hij zag Uda met zijn stok in de droge bladeren roeren. De vader glimlachte, terwijl zijn oogen rustten op zijn eenig kind, maar op hetzelfde moment veranderde zijn glimlach in een uitdrukking van afgrijzen, toen hij den sprong van den panther zag.

Kangrey, die juist uit hun somber verblijf naar buiten trad, zag ook den panther en gaf een schreeuw, terwijl zij naar haar kind toevloog, om het te beschermen, schoon zij niets in de hand had, om zich te verdedigen.

Op datzelfde korte oogenblik zag Che een zware werpspies als een bliksemschicht uit de wildernis schieten. Hij zag den panther ineenskrimpen, en terwijl hij er heen rende, zag hij den blanken man, nu als een der hunnen gekleed, de open plek binnen springen en Uda in zijn armen nemen.

Che, die evenals King, de woede van den gewonden tijger duchtte, verhaastte als dat kon, nog meer zijn schreden en vloog met zijn speer in de hand er heen.

Toen hij op het tooneel verscheen, zag hij, hoe King Uda in de armen van zijn moeder wierp en zich toen weer omkeerde naar den panther. De werpspies, die hij, Che, toen nog in het lichaam van den panther joeg, was echter overbodig. Het dier was al dood.

Een enkel oogenblik stonden daar de bewoners der wildernis met hun vieren naar hun buit te staren. King beefde wel wat, maar dat was de reactie op den angst, dien hij voor den kleinen Uda had uitgestaan.

"Het is een groote panther," zei Che toen.

"Alleen een sterke man kon hem zoo met één speer dooden," zei Kangrey.

"Alleen Che kon zoo'n grooten panther met één speer dooden."

"Het was niet de speer van Che. Het was de speer van het

bleekgezicht, die den vorst der duisternis gedood heeft," zei Che.

Kangrey keek hem vol verbazing aan en wilde het niet gelooven, voor zij de speer bekeken had, die nog onder den linker schouder van het dier stak. "Dit is dus de belooning, die Vay Thon zei, dat wij ontvangen zouden, als wij het bleekgezicht goed behandelden," zei ze toen.

Uda zei niets, maar hij liet zich uit zijn moeders armen glijden en begon den dooden panther met zijn stokje te slaan.

Den volgenden dag noodigde Che King uit, om hem op de jacht te vergezellen. Toen zij na een vermoeienden dag met leege handen terugkeerden, was King overtuigd, dat, als een jager op klein wild uitging, hij alleen moest zijn; want dat hij dan meer kans op succes had.

Den volgenden morgen deelde hij dus mede, dat hij weer alleen op jacht dacht te gaan, en Che stemde toe, dat dit plan beter zou zijn.

King maakte weer teekens langs den weg, dien hij ging. Hij was dien kant nog nooit uitgeweest. Het bosch leek er meer open. Er was veel minder kreupelhout, en hij had een breed pad ontdekt, een pad, dat blijkbaar begaan was geworden door olifanten, en waarlangs hij, met veel grooter spoed dan ooit te voren, zijn weg kon vervolgen door dit rijk van boomen en kreupelhout.

Hij had geen geluk met zijn jagen; en toen hij bijna besloten had, dat het tijd werd, om terug te keeren, vernam zijn oor een onbekend geluid. Hij kon onmogelijk bedenken, wat het was. Het was een eigenaardige klank van metaal, maar hij vernam ook andere geluiden, die hem herinnerden aan menschelijke stemmen op een afstand.

"Misschien," zei King bij zichzelf, "zal ik nu de Nagas of de Yeacks zien."

Het geluid kwam steeds naderbij, en daar hij genoeg in zijn gesprekken met Che en Kangrey gehoord had, hoe weinig kans hij had, om vriendelijk gestemde schepselen in de wildernis te ontmoeten, verliet hij het pad en verborg zich in het kreupelhout.

Hij had nog niet lang gewacht, of hij zag een troepje bruine soldaten aankomen, gekleed in een leeren kiel, die tot half weg tusschen hun heupen en hun knieën reikte, en daarover heen een gepolijst koperen harnas. Zij hadden zware sandalen aan en eigenaardige helmen op het hoofd, en waren gewapend met degens en speren en pijl en boog.

Zij kwamen druk pratend aangelopen, en toen zij dicht bij hem waren, hoorde hij, dat zij dezelfde taal spraken, die hij van Che en Kangrey geleerd had.

Blijkbaar waren de mannen aan het argumenteeren met hun aanvoerder, die verder wilde trekken, terwijl de meesten van zijn mannen sterk voor terugkeeren waren.

"Wij zullen nu toch al een nacht hier moeten doorbrengen," zei er een, "en als we nog verder gaan, moeten we hier twee nachten doorbrengen. Alleen een dwaas kan daar lust in hebben. Ik voel niets voor een ontmoeting met tijgers."

Zij waren bijna vlak tegenover King blijven stilstaan, en hij kon duidelijk alles verstaan, wat zij spraken. De aanvoerder scheen een onderofficier te zijn, met weinig werkelijk gezag, want in plaats van orders uit te deelen, trachtte hij hen over te halen, om hem te gehoorzamen.

"Jullie kunnen gemakkelijk genoeg aandringen op terugkeeren," zei hij, "want als wij naar de stad terugkeeren zonder de apsaras, verwachten jullie, dat ik alleen gestraft zal worden; maar ik wil je dan wel zeggen, dat als jullie mij dwingen, om terug te keeren, ik de heele waarheid zal bekend maken, en

jullie evengoed in de straf zullen deelen, die mij opgelegd zal worden."

"Als we haar niet kunnen vinden, dan kunnen we haar niet vinden," zei een van de mannen op knorrigen toon. "Moeten wij hier soms ons verdere leven blijven zoeken naar een weggelooopen apsaras?"

"Ik blijf net zoo graag voor goed in de wildernis op gevaar van een ontmoeting met een tijger," antwoordde de onderofficier, "dan dat ik Lodivarman moet aanzeggen, dat we de apsaras niet gevonden hebben."

"Wat Vama zegt, is waar," zei een ander. "Koning Lodivarman zal het nooit goed opnemen, als wij morgen met leege handen terugkomen! Als we morgen naar de stad terugkeeren zonder het meisje, en Vama beschuldigt ons, dat wij hem gedwongen hebben, om terug te keeren, dan zal hij, als hij slecht gemutst is, wat hij doorgaans is, ons zeker ter dood laten brengen; maar als we dagenlang wegblijven en dan terug komen met een verhaal van de vele gevaren en de ellende, die wij doorstaan hebben, zal hij denken, dat wij alles gedaan hebben, wat men van dappere krijgslieden verwachten kan, en zal zodoende zijn woede niet zoo hevig zijn."

"Zoo," zei Vama, "beginnen jullie nu eindelijk te praten als verstandige menschen? Laten we nu gauw nog eens verder gaan kijken."

Terwijl zij verder gingen, hoorde de Amerikaan een van de mannen voorstellen, om een veilige, geschikte plek te gaan zoeken om te kampeeren, waar zij rustig eenigen tijd zouden kunnen blijven en daarna aan den Koning een mooi verhaal opdisschen van alles, wat zij gedurende die dagen hadden doorgemaakt.

King wachtte, totdat zij niet meer in het gezicht waren, en

kwam toen uit zijn schuilplaats te voorschijn, want hij maakte zich er erg ongerust over, dat zij den kant van de woning van Che en Kangrey waren uitgetrokken.

Hij was niet weinig verwonderd over hetgeen hij gezien had. Hij wist, dat deze soldaten niet de voortbrengselen waren van een koortsachtig brein. Zij waren vleesch en bloed. Zijn verstand zei hem echter, dat er in deze onbewoonde wildernis geen krijgslieden verblijf hielden en zeker niet met zulk een verouderde uitrusting en zulke verouderde wapens. Zulke typen zag je alleen nog maar nu en dan op het tooneel of in de bioscoop. Toch hadden er ongetwijfeld eeuwen geleden hier zulke krijgslieden gepatrouilleerd, eer de wildernis en de tijgers en de olifanten het terrein hadden opgeëischt.

Hij bracht zich de verhalen te binnen, die zijn gids hem had gedaan over de geesten der oude Khmers, die door de sombere lanen van het woud dwaalden. Hij herinnerde zich de andere soldaten, die hij gezien had, en het meisje, met de verschrikte oogen, dat op den grooten olifant zat, en op het laatst ging hij aan zijn verstand twifelen. Hij wist, dat een koortsaanval, zooals hij gehad had, soms tijdelijk, maar ook soms voor goed het verstand benevelt, en hij was bepaald verontrust en angstig, terwijl hij zijn weg vervolgde in de richting van het verblijf van Che en Kangrey. Het feit echter, dat hij een omweg maakte, opdat hij de krijgslieden mocht ontwijken, duidde aan, dat hij òf geheel in de war was, òf zich wilde schikken naar zijn krankzinnigheid.

"Schreiende koninginnen op schimmen van olifanten !" zei hij bij zichzelf.

"Krijgslieden in koperen harnassen !"

Terwijl hij zoo stil voortliep door de wildernis, zag King er uit, alsof hij tot een vroeger tijdvak behoorde dan de krijgslieden. Deze vertegenwoordigden tenminste een tijdvak

van beschaving en vooruitgang, terwijl King naar allen uiterlijken schijn, al een heel primitief jager was, want zijn eenige kleeding bestond uit een sampot van de huid van een luipaard gemaakt en ruwe sandalen, door Kangrey voor hem gefabriceerd, omdat hij eerst bijna geen stap had kunnen doen, aangezien hij geen eelt onder de voeten had, zooals zij en Che. Zijn huid was bruin verbrand door de zon, en zijn haar was dik en borstelig geworden.

Dat hij zich had kunnen scheren, lag aan een gelukkig toeval. Sedert hij in de medicijnen was gaan studeeren, had hij de gewoonte gehad, om altijd een veiligheidsscheermes bij zich te dragen; waarom hij dat gedaan had, wist hij zelf niet.

Het was maar zoo'n inval van hem geweest, en kleine Uda had het met nog enkele andere dingen, die de apen uit zijn zakken hadden laten vallen, in de wildernis teruggevonden. De andere dingen waren hem hier tot weinig nut; dat waren een zilveren potlood en een handje Fransch zilvergeld.

Zooals hij daar nu door de wildernis voortstapte, was het, alsof hij nooit een ander bestaan gekend had, zoo spoedig past de mensch zich aan zijn omgeving aan.

Zijn ooren en zijn neus waren ook al vertrouwd geworden met de geuren en geluiden van de wildernis, en hij wist die al vrij goed te onderscheiden.

Zijn gemeenzaamheid met zijn omgeving had hem een grooter zelfvertrouwen gegeven. Hij had zelfs nu het punt bereikt, dat hij meende spoedig er op uit te kunnen gaan, om te trachten weer uit de wildernis te geraken en tot de beschaving daar buiten terug te keeren.

Dien dag was hij daar echter niet mee vervuld. Hij was nog altijd bezig een oplossing te zoeken voor het raadsel van de krijgslieden in hun koperen harnessen.

Een oogenblik later werden zijn gedachten echter plotseling hiervan afgeleid door het zien van een tijger. Hij zag echter alleen een klein plekje bruine huid met zwarte strepen tusschen twee boomen doorschemeren.

De ontzettende angst, die hem vroeger telkens had aangegrepen bij het zien van een enkelen glimp van den Heer van de wildernis, was langzamerhand voorbijgegaan, toen hij opgemerkt had, dat niet iedere tijger, dien hij zag, het op zijn ondergang gemunt had, ja, dat deze zelfs negen van de tien keer probeeren zou, om weg te komen.

Natuurlijk moet je altijd op den tienden tijger rekenen; maar waar de boomen talrijk zijn, en de oogen, de ooren en de neus van een man goed opletten, kan zelfs de tiende tijger om den tuin geleid worden.

King veranderde dus niet van richting, hoewel hij den tijger vlak voor zich gezien had. Hij zou tijd genoeg hebben, om over vluchten te denken, als hij zag, dat de tijger kwade bedoelingen had, en daarenboven was het beter, om het dier in het oog te houden, dan te moeten denken, dat het misschien omgelopen was, en achter hem aan kwam geslopen.

Daarom stapte King juist wat vlugger aan; en weldra werd hij beloond door een tweeden glimp op het groote verscheurende dier en nog iets anders, hetwelk tezamen een tooneel aanbod, dat hem het bloed in de aderen deed stollen.

Voorbij den tijger zag hij een meisje staan. Haar groote oogen stonden strak van ontzetting. Zij leek als aan den grond vastgenageld, terwijl de tijger zachtjes naar haar toe sloop.

Het was een slank meisje, al even fantastisch gekleed als de soldaten, die hem nog zoo kort te voren in de wildernis gepasseerd waren; maar haar prachtige kleeding was vuil en ge-

scheurd en zelfs op een afstand kon King zien, dat haar gezicht en armen opengehaald waren en bloedden.

Op hetzelfde moment, dat zijn oog op haar viel, kwam zij hem wonderlijk bekend voor.

Hij kreeg plotseling den indruk, hoewel die geheel onverklaarbaar was, dat hij het meisje al eens eer gezien had; maar het was slechts een voorbijgaande indruk, want zijn geest was geheel vervuld van het gevaar, waarin zij zich bevond.

Om haar nog te redden van den vreeselijken dood, die haar bedreigde, leek wel een absolute onmogelijkheid, en toch wist King, dat hij een poging moest wagen.

Hij zag onmiddellijk, dat zijn eenige hoop lag in het afleiden van den tijger. Als hij de opmerkzaamheid van het dier op zichzelf kon vestigen, misschien zou het meisje dan kunnen ontsnappen.

Hij gaf een schreeuw, en de tijger draaide zich om; "Loop, wat je kunt," riep hij tegen het meisje, "en klim vlug in een boom !"

Terwijl hij dit riep, rende King op den tijger aan, met zijn speer in de hand, maar het was een gewaagde zet.

Mogelijk vergat hij zijn eigen gevaar en dacht hij alleen aan het meisje.

De tijger keek om naar het meisje, dat naar Kings aanwijzing vlug naar een boom was toegelopen en nu daarin probeerde te klimmen, zoo vlug als het lange gewaad, dat zij droeg, het haar toeliet.

Slechts een enkel oogenblik aarzelde het dier. Zijn woede was groot, toen hij zag, dat zijn prooi hem ontsnapt was.

Met een woesten kreet en het korte, afgestooten gebrul, waarmee King al zoo goed bekend was, keerde hij zich om en sprong op den man aan. Hij maakte sprongen van twaalf tot vijftien voet. Vlucht was positief buitengesloten. King

kon niets anders doen dan stand houden en zijn sterke speer hem in het lichaam stooten.

In dat korte moment zag hij een sportterrein voor zich, met jonge lui in sporttenue, bezig met werpspiesen te gooien. Hij was er zelf bij. Nu was het zijn beurt. Hij haalde zijn arm terug. Hij herinnerde zich, hoe hij al zijn kracht te hulp had geroepen bij dien worp. Hij hoorde weer de gelukwensen, die er op gevolgd waren, want iedereen wist, voor het nog officieel was uitgesproken, dat hij het wereldrecord behaald had.

Weer haalde hij zijn arm terug. Nu was er meer op het spel dan het wereldrecord, maar de man verloor zijn tegenwoordigheid van geest niet.

Op het juiste moment ontmoette de speer met volle kracht den tijger. Midden in de borst trof zij hem.

King sprong op zijde en rende naar een boom toe; zijn eenige hoop, hoewel gering, lag in de mogelijkheid, dat het groote dier voor een oogenblik den sprong niet zou kunnen doen.

Hij verloor geen seconde met achter zich te kijken. Als de tijger hem inhaalde, dan was het voor hem toch hetzelfde, of het dier hem van voren of van achteren greep. Hij had den teerling geworpen, een tweede kans had hij niet.

Geen wreede kaken of klauwen verscheurden echter zijn vleesch, terwijl hij in den naastbij zijnden boom klom. Het was niet zonder een gevoel van de grootste verbazing, dat hij zich veilig zag tusschen het dichte gebladerte, want van het oogenblik af, dat de tijger op hem toe was gerend, had hij zich reeds een prooi van den dood gewaand.

Nu hij in de gelegenheid was, om zich heen te zien, zag hij den tijger zieltoegend terneer liggen op dezelfde plek, waar hij zich had willen wreken op den man, die hem zijn prooi

ontroefd had, en een weinig naar rechts zag hij het meisje in elkaar gedoken in den boom zitten, tusschen welker takken zij bescherming gezocht had.

Te zamen sloegen zij de stuiptrekkingen van den tijger gade, en toen King er eindelijk zeker van was, dat het dier dood was, sprong hij vlug op den grond en liep naar den boom toe, waarin het meisje zat.

Dat zij nog in angst verkeerde, was duidelijk zichtbaar aan de verschrikte uitdrukking van haar gelaat.

"Ga weg !" riep zij. "De soldaten van Koning Lodivarman zijn hier in de wildernis, en als je mij kwaad doet, zullen zij je dooden."

King glimlachte. "U blijft zich niet gelijk," zei hij. "Wou u heusch de bescherming van de soldaten inroepen, waar u voor op de vlucht is ? U behoeft niet bang voor mij te zijn. Ik zal u geen kwaad doen."

"Wie ben je ?" vroeg zij.

"Ik ben een jager, die in de wildernis verblijf houdt," antwoordde King. "Ik ben de beschermer van priesters en schreiende koninginnen. Zoo lijkt het ten minste wel." "Priesters ? Schreiende koninginnen ? Wat bedoel je ?"

"Wel, ik heb Vay Thon gered van een tijger," antwoordde King, "en nu heb ik u gered."

"Maar ik ben geen koningin en ik schrei ook niet," antwoordde het meisje.

"Beneemt u mij mijn illusie niet," drong King aan. "Ik houd u voor een koningin, of u schreit of glimlacht. Het zou mij niets verbazen, als ik hoorde, dat u de koningin van de Nagas is. Niets zou mij verbazen in dit warnet van anachronisme, hallucinatie en onmogelijkheden."

"Help mij maar gauw uit den boom," zei het meisje. "Mis-

schien ben je niet goed bij het hoofd, maar je lijkt me vrij onschuldig."

"Wees er van verzekerd, uwe Majesteit, dat ik u geen kwaad zal doen," antwoordde King, "want ik wed, dat er zoo meteen hier of daar vandaan tien duizend olifanten en honderd duizend krijgslieden, in blinkend koperen harnas, te voorschijn zullen komen, om u hun hulp aan te bieden en u te verdedigen.

"Niets lijkt mij onmogelijk, na wat ik gezien heb; maar laat ik u even mogen aanraken; laat ik mij mogen overtuigen, dat ik niet weer het slachtoffer ben van een kwaadaardige koorts."

"Je maakt me weer bang," zei het meisje.

"U hoeft niet bang voor mij te zijn," verzekerde King haar. "Als u de soldaten van Lodivarman wil hebben, geloof ik wel, dat ik ze voor u zal kunnen vinden; maar als ik mij niet vergis, geloof ik, dat u nog banger voor hen is, dan voor mij."

"Wat weet je daarvan?" vroeg zij.

"Ik heb hen samen hooren praten, terwijl zij dicht bij mij halt hielden," antwoordde de Amerikaan, "en ik hoorde toen, dat zij naar u zochten, om u naar iemand terug te brengen aan wien u ontvlucht was. Kom, ik zal u naar beneden helpen. U kan mij vertrouwen."

Hij stak zijn hand naar haar uit, en na een oogenblik aarzelen, liet zij zich in zijn armen glijden en zette hij haar op den grond.

"Ik moet je wel vertrouwen," zei ze. "Er zit niets anders op, want ik kan toch niet altijd in dien boom blijven zitten, en al ben ik bang, dat je niet goed bij het hoofd bent, geloof ik toch wel, dat ik veilig bij je ben."

Terwijl hij haar zoo een seconde in zijn armen had, wist hij, dat ze geen geestverschijning was, of een droombeeld.

Toen deed zij een stap achteruit en nam hem eens goed op.

"Wat ben je voor een man?" vroeg ze. "Je bent geen Khmer

en je bent geen slaaf. Je tint is niet de tint van eenig mensch, dat ik ooit gezien heb. Je trekken lijken ook niet op die van mijn volk. Misschien ben je wel een Naga, die met kwade bedoelingen de gedaante van een man heeft aangenomen."

"Misschien ben ik wel een Yeack," zei King.

"Neen," zei ze met den grootsten ernst. "Ik weet zeker, dat je geen Yeack bent, want ze zeggen, dat die afschuwelijk leelijk zijn, terwijl jij heel knap bent, al lijk je op geen enkelen anderen man, dien ik ooit gezien heb."

"Ik ben noch een Yeack, noch een Naga," antwoordde King.

"Kom je dan misschien uit Lodidhapura ? Ben je soms een onderdaan van Lodivarman ?"

"Neen," antwoordde King. "Ik ben nog nooit in Lodidhapura geweest. Ik heb nog nooit koning Lodivarman gezien. Ik heb eigenlijk altijd getwijfeld aan zijn bestaan."

De donkere oogen van het meisje bleven op hem gericht.

"Dat kan ik niet gelooven," zei ze; "het lijkt mij onbegrijpelijk, dat er iemand bestaan kan, die nog nooit van Lodidhapura en Lodivarman gehoord heeft."

"Ik kom uit een ver land," zei King, "waar millioenen menschen zijn, die nog nooit van de Khmers gehoord hebben."

"Dat is niet mogelijk !" riep zij uit.

"Het is toch waar," zei hij.

"Uit welk land kom je dan ?" vroeg zij.

"Uit Amerika."

"Ik heb nog nooit van dat land gehoord."

"Dan zal u ook wel kunnen begrijpen, dat ik nooit van Lodidhapura gehoord heb," zei de man.

Een oogenblik zweeg het meisje. Blijkbaar overlegde zij bij zichzelf de logica van deze bewering.

"Misschien heb je gelijk," zei ze eindelijk. "Er kunnen in

de wildernis nog wel steden zijn, waar wij nooit iets van gehoord hebben; maar zeg eens, je hebt je leven gewaagd, om het mijne te redden. Waarom deed je dat ?"

"Wat had ik anders moeten doen ?" vroeg hij.

"Je hadt weg kunnen lopen, om zodoende je eigen leven te redden."

King glimlachte, maar gaf geen antwoord. Hij was benieuwd, of er wel een man zou bestaan, die weggelopen zou zijn en zoo'n mooi, hulpeloos schepseltje aan de genade van een tijger zou hebben overgelaten."

"Je bent heel dapper," ging zij even later voort. "Hoe heet je ?"

"Gordon King."

"Gordon King," herhaalde zij zachtjes. "Dat is een mooie naam, maar hij lijkt niet op eenigen naam, dien ik ken."

"En wat is uw naam ?" vroeg King.

"Ik word Fou-tan genoemd," zei ze, en keek hem opmerkzaam aan, als wilde ze zien, of de naam eenigen indruk op hem maakte.

King vond Fou-tan een mooien naam, maar het leek hem banaal, om dat te zeggen. Hij bewonderde haar kleine, tengere gestalte, haar mooie oogen en haar zachte bruine huid. Zij herinnerde hem aan de schreiende koningin op den olifant, die hij in zijn ijlen gezien had, en opnieuw rees er twijfel bij hem op, wat zijn verstand betrof.

"Zeg mij," zei hij opeens, "heeft u ooit door de wildernis gereden op een grooten olifant vergezeld door soldaten in koperen harnassen ?"

"Ja," zei ze.

"En u zegt, dat u uit Lodidhapura komt ?" ging hij voort.

"Ik kom er juist vandaan," antwoordde zij.

"Heeft u ooit van een priester gehoord, die Vay Thon heette."

"Dat is de voornaamste priester van Siva, in de stad Lodidhapura, " antwoordde zij.

King schudde verslagen zijn hoofd.

"Het is toch verbazend moeilijk, om te weten," fluisterde hij, "waar droomen eindigen, en de werkelijkheid begint."

"Ik begrijp je niet," zei ze en fronste de wenkbrauwen

"Misschien begrijp ik het zelf niet," zei hij.

"Je bent een wonderlijke man," zei Fou-tan. "Ik weet niet, of ik bang voor je moet zijn, of dat ik je vertrouwen kan. Je bent heelemaal niet zoals de mannen, die ik ken. Wat dacht je met mij te doen ?"

"Misschien zal het het beste zijn, dat ik u naar de woning van Che en Kangrey breng," zei hij, "en dan kan Che u morgen naar Lodidhapura terug brengen."

"Maar ik wil niet terugkeeren naar Lodidhapura," zei het meisje.

"Waarom niet ?" vroeg King.

"Luister, Gordon King, dan zal ik het je vertellen," zei ze.

HOOFDSTUK V.

De gevangenneming.

"Laten we op dien omgevallen boom gaan zitten," zei Fou-tan, "en dan zal ik je vertellen, waarom ik niet naar Lodidhapura terug wil."

Terwijl zij daar zoo zaten, werd King zich bewust van de groote charme, die dit meisje uit een vergeten eeuw voor hem had.

Niets ontging hem, geen enkele hand- of armbeweging, geen enkele verandering van haar schoone gelaat en haar

oogen. Nooit had hij zich zoo aangetrokken gevoeld tot eenige vrouw.

"Waarom kijk je mij zoo aan?" vroeg zij opeens.

"Vergeef me. Ik zat in gedachten," zei King. "Gaat u voort met uw verhaal."

"Ik ben van Pnom Dhek," zei Fou-tan, "waar Beng Kher koning is. Pnom Dhek is een grootere stad dan Lodidhapura. Beng Kher is een machtiger koning dan Lodivarman.

"Bharata Rahon wilde mij tot vrouw hebben. Ik smeekte mijn vader, den - ik smeekte mijn vader, om mij toch niet uit te huwelijken aan Bharata Rahon; maar hij zei, dat ik niet wist, wat ik wilde. Het was verbeelding van mij, dat ik niet van Bharata Rahon hield; dat hij een geschikte echtgenoot voor mij was, en dat ik mij wel gelukkig zou voelen, als ik maar eerst getrouwd was.

"Ik wist, dat ik er iets op moest bedenken, waardoor ik mijn vader zou overtuigen, dat mijn hart en ziel in opstand kwamen, als ik dacht aan een huwelijk met Bharata Rahon, en daarom besloot ik, weg te loopen naar de wildernis, opdat ik daardoor zou bewijzen, dat ik den dood verkoos boven den man, dien mijn vader voor mij gekozen had.

"Ik wilde liever niet sterven. Ik hoopte, dat zij mij heel gauw zouden vinden, en toen het nacht werd, was ik erg bang. Ik klom in een boom en zat daar vol angst in elkaar gedoken. Ik hoorde 's nachts een tijger onder den boom door gaan, en ik was zoo bang, dat ik dacht, dat ik flauw zou vallen en mijn evenwicht verliezen. Toen het weer dag werd, leek het mij echter verkieslijker, om de klauwen van een tijger om mij heen te voelen, dan de armen van Bharata Rahon, die een afschuwelijke man is, dien ik met mijn heele ziel veracht.

"Toch liep ik weer den kant van Pnom Dhek op, ik dacht

tenminste, dat ik in de goede richting liep, maar ik liep er juist hoe langer hoe verder vandaan. Ik hoopte, dat de mannen, die mijn vader uitgezonden had, om mij te zoeken, mij vinden zouden, want ik wilde niet uit eigen beweging naar Pnom Dhek terugkeeren.

"De dag leek mij om te kruipen, en ik ontmoette de boden van mijn vader niet. Ik werd weer bang, want ik wist nu, dat ik verdwaald moest zijn. Daarop vernam ik den zwaren tred van een olifant en het gekletter van wapens en mannen stemmen. Wat was ik dankbaar, want ik dacht, dat de soldaten mij nu wel gauw zouden vinden.

"Toen zij echter in het gezicht kwamen, zag ik, dat het soldaten van koning Lodivarman waren. Ik ontstelde hevig en probeerde te vluchten, maar zij hadden mij gezien en kwamen mij achterop. Zij haalden mij gemakkelijk genoeg in, en groot was hun vreugde.

"Lodivarman zal ons zeker ruim beloonen," riepen zij, "als hij ziet, wat we hem uit Pnom Dhek meebrengen."

Daarop zetten ze mij in de howdah op den rug van den olifant en namen mij mee naar Lodidhapura, waar ik onmiddellijk in de tegenwoordigheid van Lodivarman gebracht werd.

"O, Gordon King, dat was een vreeselijk oogenblik. Ik was doodelijk beangst, toen ik zoo dicht bij hem moest komen; maar hij scheen dien dag onverschillig te zijn voor alles en iedereen.

"Hij keek nauwelijks naar mij, maar beval, dat ik naar het huis van de apsarases gebracht zou worden, en zoo werd ik een danseres aan het hof van den melaatschen koning.

"Ik kan je niet vertellen, wat ik leed, iederen keer, als wij in de tegenwoordigheid van Lodivarman moesten komen. Ik had een gevoel, alsof hij mij zelfs op dien grooten afstand nog

zou kunnen besmetten. Ik kon mij nauwelijks op de been houden. Elk oogenblik vreesde ik, flauw te zullen vallen.

"Ik probeerde, mij zooveel mogelijk achteraf te houden, want ik was mooi en ik wist, welk lot de mooie vrouwen aan het hof van Lodivarman wachtte.

"Eindelijk merkte hij mij toch op. Ik zag, dat zijn doffe oogen mij overal volgden. Wij dansten dien dag in de groote hall van zijn paleis. Lodivarman zat op zijn troon.

Het is een prachtig vertrek, die hall, met zijn schilderijen en zijn kostbare tapijten langs de met lood bedekte muren.

"De vloer bestaat uit groote gepolijste steenen, maar zij leken mij zachter dan het hart van Lodivarman.

"Eindelijk was de dans afgelopen, en werd het ons vergund, naar onze kamers terug te keeren. Even later kwam er een kapitein van de garde bij mij, in schitterende kleeding.

""De Koning heeft het oog op u laten vallen," zei hij, ""en wenscht u de eer te geven, die aan uw schoonheid past.""

""Het is eer genoeg voor mij,"" antwoordde ik, ""om een danseres te zijn in het paleis van Lodivarman.""

""U zult een grooter bewijs ontvangen van de vereering van den Koning,"" antwoordde hij.

""Ik ben tevreden met de plaats, die ik nu bekleed,"" zei ik.

""Het is niet aan u, Fou-tan,"" hernam de bode, om de plaats te kiezen, die u hier zult innemen. De Koning wenscht u dichter in zijn omgeving te zien en u te eeniger tijd koningin te maken.""

"Ik kromp ineem bij het hooren van dat vooruitzicht, maar wat moest ik doen ?" "Wanneer verwacht hij mij ?"" vroeg ik.

""U zullen nog drie dagen gegeven worden, om u voor te

bereiden. Op den vierden dag zal men u komen halen, om u naar den koning te geleiden."

"Vier dagen ! Binnen vier dagen moest ik een middel trachten te vinden, om te ontkomen aan het vreeselijke lot, waartoe mijn schoonheid mij veroordeeld had. "Ga heen," zei ik. "Laat mij de vier dagen, die mij resten, tenminste met rust."

"De bode vertrok lachend, en ik wierp mij op mijn bed en barstte in tranen uit.

"Dien avond moesten de apsarases in het maanlicht dansen op de binnenplaats voor den tempel van Siva; en ik vroeg, of ik nog voor dezen eenen keer daaraan mocht meedoen, hoewel mijn voorbereiding voor de eer, die mij wachtte, eigenlijk direct een aanvang moest nemen, naar ik hoorde.

"Het was een donkere avond. De flambouwen, die het terrein verlichtten, wierpen groote schaduwen over alles heen. Wij hadden een masker voor, en mijn plaats was aan het uiterste eind van de laatste rij apsarases. Ik bevond mij dicht bij de rij toeschouwers, die om het voorplein heen stonden, en bij sommige bewegingen van den dans was ik zoo dicht bij hen, dat ik hen zou hebben kunnen aanraken. Daar was mijn hoop op gevestigd.

"Al den tijd, dat ik danste, werkte ik een plan uit, dat mij reeds eerder dien dag was ingevallen. Ik wist, dat op een gegeven moment de aandacht van al de toeschouwers gevestigd zou zijn op een enkele apsarase, die zich in het midden van de eerste rij apsarases bevond, en toen dat oogenblik aanbrak, stapte ik gauw tusschen de toeschouwers.

"Tegen hen, die zich in mijn onmiddellijke nabijheid bevonden en mij opmerkten, zei ik, dat ik ziek was en naar den tempel terugging. Zij werden wel een beetje geïntimideerd, en lieten mij rustig door. De apsarases worden bijna als heilig beschouwd.

"Achter de laatste rij toeschouwers was de lage muur, die

het heele voorplein van den tempel omringt. Hier en daar staan er beelden op van slangen met zeven koppen, het zinnebeeld van de Koninklijke Nagas. Daar tusschen lagen diepe schaduwen. Vlug klom ik op den lagen muur en verborg mij een oogenblik in de schaduw van een groote Naga. Onder mij was de donkere, geheimzinnige gracht, waarin de krokodillen zich bevonden, die den tempel moesten bewaken. Aan de overzijde van het water lag de breede laan, die naar de stallen voert, waar de koninklijke olifanten verblijf houden. De lanen waren verlaten, want iedereen bevond zich op het voorplein, om naar het dansen der apsarases te kijken.

"Zoo voorzichtig mogelijk liet ik mij in het water glijden en zwom naar de overzijde, ieder oogenblik verwachtede, dat ik de kaken van een krokodil tegen mij aan zou voelen. Ik bereikte echter veilig den overkant.

"Nog twee muren moest ik overklimmen, voor ik buiten de stad was. Mijn nat, bemodderd gewaad was gescheurd, mijn handen en mijn gezicht waren opengehaald en bebloed.

"Eindelijk was ik in de wildernis en stond tegenover een nog grooter gevaar, hoewel niet zoo afschuwelijk als dat, waaraan ik ontsnapt was. Hoe ik den nacht en ook dezen dag doorgekomen ben, weet ik niet, en nu zou ik nog door den tijger verscheurd zijn geworden, als jij er niet juist op aan was gekomen, Gordon King."

Terwijl King zijn blik liet rusten op het lieve, teere gezichtje en het tengere figuurtje van het meisje, dat naast hem zat, verbaasde hij zich over den moed en de wilskracht, die haar ondersteund hadden bij het volvoeren van een avontuur, dat zelfs den moed en de kracht van een krijgsman op een zware proef zou gesteld hebben.

"Je bent een dapper meisje, Fou-tan," zei hij.

"De dochter van mijn vader kon niet anders dan dapper zijn," antwoordde zij.

"Je bent een dochter, waar iedere vader trotsch op zou kunnen zijn," zei King, "maar als ik je veilig bij hem terug wil brengen, moeten we zorgen vóór den nacht bij de woning van Che en Kangrey te zijn."

"Wat zijn dat voor menschen?" vroeg Fou-tan. "Ik ben bang, dat zij mij terug zullen brengen naar Lodidhapura, om de belooning, die Lodivarman hun natuurlijk geven zal."

"Daar behoef je niet bang voor te zijn," antwoordde King. "Het zijn eerlijke menschen, weggelopen slaven uit Lodidhapura. Zij zijn goed voor mij geweest, en ze zullen ook goed voor jou zijn."

"En als ze dat niet zijn, zul jij me beschermen," zei Fou-tan, op gedecideerden toon, die duidelijk blijk gaf van het vertrouwen, dat zij reeds had in de betrouwbaarheid en eerlijkheid van haar pas gevonden vriend.

Zoodra zij zich op weg begaven naar de woning van Che, bleek het King onmiddellijk, dat Fou-tan bijna uitgeput van vermoeidheid was.

Tot nog toe hadden haar moed en haar wilskracht haar nog ondersteund; maar nu zij iemand ontdekt had, op wien zij zich verlaten kon, wat haar veiligheid betrof, was de reactie gekomen; en hij bemerkte, dat het noodig was, om haar telkens over de ruwste gedeelten van het pad heen te helpen. Zij was klein en licht van gewicht, en op plekken, waar het gaan bijzonder moeilijk was, tilde hij haar op en droeg haar als een kind in zijn armen.

"Je bent sterk, Gordon King," zei ze, terwijl hij haar weer zoo in zijn armen had. Haar zachte armen had zij om zijn hals geslagen; haar lippen waren dicht bij de zijne.

"Ik moet wel sterk zijn," zei hij. Misschien begreep zij zijn bedoeling, maar zij liet er niets van blijken. Zij sloot haar oogen, en haar hoofdje viel op zijn schouder. Zij sliep.

Hij droeg haar zoo geruimen tijd, hoewel het pad al lang weer zacht en vast was.

Vama en zijn soldaten hadden halt gehouden op een kleine open plek in het bosch. waar een beekje was.

Terwijl twee van hen het bosch ingegaan waren, om iets te schieten voor hun avondeten, lagen de anderen zwijgend op den grond. Honger en vermoeidheid benamen hun den lust tot praten.

Opeens ging Vama overeind zitten. Zijn ooren hadden het geluid van naderende voetstappen vernomen.

"Kau en Tchek komen van de jacht terug," fluisterde een van de soldaten, die naast hem lag en die ook het geluid gehoord had.

"Zij zijn dien kant niet uitgegaan," antwoordde Vama zachtjes. Daarop wenkte hij zijn manschappen, om stil te zijn en zich te verbergen.

Het geluid, dat reeds dichtbij was, toen zij het het eerst gehoord hadden, kwam steeds nader; en ze behoefden niet lang te wachten, eer een krijgsman, met niets dan een sampot aan, in het gezicht kwam, met in zijn armen de apsaras, naar wie zij aan het zoeken waren.

Verrukt sprong Vama uit zijn schuilplaats te voorschijn, en riep zijn mannen toe, hem te volgen.

Zoodra hij hen zag, probeerde King te vluchten, maar hij wist, dat hij niet haastig genoeg zou kunnen weggelopen met het meisje in zijn armen. Fou-tan was echter wakker geworden. Zij had de soldaten gezien en was vlug uit zijn armen gegleden.

"Wij zijn verloren !" riep zij uit.

"Loop !" riep King, terwijl hij een handvol pijlen uit zijn pijlkoker haalde.

"Ga terug !" riep hij tegen de soldaten, terwijl hij zijn boog spande; maar zij bleven doorlopen. De pijl vloog bliksemsnel door de lucht, en een van de soldaten viel ter aarde. De pijl had hem in de keel getroffen. De anderen aarzelden. Zij durfden geen speer te gooien, of een pijl af te schieten, uit angst, dat zij het meisje mochten raken.

Langzaam trok King, met Fou-tan achter zich, zich terug in de wildernis.

Op het laatste moment schoot hij een tweede pijl af, maar die kaatste terug tegen het kuras van Vama.

Daar zij wisten, dat hij van tusschen het geboomte niet op hen schieten kon, snelden de soldaten vooruit, terwijl King langzaam met Fou-tan terugtrok, en zijn pijl en boog klaar hield.

Kau en Tchek waren een goed eind van het kamp vandaan geweest. Zij hadden drie apen geschoten en waren nu op den terugweg.

Zij waren reeds dichtbij het kamp, toen zij stemmen hoorden, en daarop zagen zij vlak voor zich een man en een meisje. Zij herkenden dadelijk de apsaras aan haar kleeding en vermoedden aan de houding van het tweetal, dat zij probeerden, om aan Vama en zijn manschappen te ontkomen.

Kau was een sterke, moedige kerel. Hij begreep de situatie onmiddellijk en trad ook onmiddellijk handelend op.

Hij rende op King aan en sloeg zijn armen om deze heen; terwijl Tchek zijn voorbeeld volgde en Fou-tan beetpakte.

Bijna direct daarop verschenen Vama en de anderen op het tooneel, en een oogenblik later hadden zij Gordon King ontwapend en zijn handen op zijn rug gebonden. Daarop voerden zij de gevangenen mee naar hun kamp.

Vama was verbazend in zijn schik. Nu behoefde hij geen leugens te bedenken, om de woede van den koning te stillen, maar kon in triomf naar Lodidhapura terugkeeren, want hij had niet alleen de apsaras gevonden, die hij had moeten zoeken, maar bracht nog een tweeden gevangene mee.

King dacht, dat ze wel korte metten met hem zouden maken, omdat hij hun kameraad gedood had, maar zij schenen hem dat niet toe te rekenen.

Zij ondervroegen hem, terwijl zij het apenvleesch boven een stuk of wat kleine vuurtjes roosterden; maar daar, wat hij hun vertelde van een ander land, ver van hun wildernis vandaan, geheel boven hun begrip ging, dachten zij natuurlijk, dat hij hun maar wat leugens vertelde en hielden vol, dat hij uit Pnom Dhek kwam en een weggelopen slaaf was.

Zij waren allen meer dan tevreden met den gelukkigen afloop van hun tocht; en met het oog op hun spoedigen terugkeer naar Lodidhapura waren zij geneigd tot edelmoedigheid jegens hun gevangenen, en gaven dezen ook hun aandeel van het water en het vleesch.

Tegenover Fou-tan namen zij een zekeren eerbied in acht. Zij wisten, dat zij de gunst van den koning gewonnen had, en dat het hun misschien slecht zou bekomen, als zij haar onheusch zouden behandelen, of haar beleedigen.

Daar zij tegenover Gordon King niet aan eenige consideratie gebonden waren, was het inderdaad gelukkig voor hem, dat zij goed gemutst waren.

Niettegenstaande den eerbied en de achting, die haar bewezen werd, was Fou-tan toch somber gestemd.

Enkele oogenblikken te voren had zij het uitzicht gehad, om haar geboortestad terug te zullen zien. Ja, zij had er zelfs reeds vast op gerekend. Nu bevond zij zich weer in handen

van de soldaten van Lodivarman, terwijl zij tegelijkertijd onheil en ongetwijfeld zelfs den dood berokkend had aan den man, die haar leven gered had van den tijger.

"O, Gordon King," zei ze, "mijn hart doet mij pijn; mijn ziel is vervuld van angst en wordt verteerd door afgrijzen; want niet alleen wacht mij het vreeselijke lot, waaraan ik heb trachten te ontkomen, maar nu wacht jou in Lodidhapura slavernij of den dood."

"We zijn nog niet in Lodidhapura," fluisterde King. "Misschien zullen we nog kunnen ontsnappen."

Het meisje schudde het hoofd.

"Neen, er is geen hoop voor ons," zei ze. "Ik kom in de armen van Lodivarman, en jij -"

"En ik?" vroeg hij.

"In Lodidhapura worden gevechten gehouden tusschen slaven onderling en tusschen slaven en wilde dieren, om Lodivarman en zijn hof te amuseeren."

"Dan moeten we trachten te ontsnappen," zei King. "Misschien zullen wij bij die poging den dood vinden, maar in ieder geval wacht mij toch de dood en jou erger dan de dood."

"Ik zal doen, wat jij mij zegt, Gordon King," antwoordde Fou-tan.

Maar er was niet veel gelegenheid, om dien nacht te ontsnappen. Nadat King zijn aandeel van den avondmaaltijd op had, bonden zij zijn handen weer op zijn rug en bevestigden ook zijn enkels stevig aan elkaar, terwijl twee krijgslieden aan weerskanten van het meisje bleven zitten.

Nadat ook de anderen hun eenvoudig maal genuttigd hadden, ontdeden zij hun gesneuvelden kameraad van zijn wapens en zijn kuras en legden hem op een bed van droog hout, dat zij verzameld hadden. Daarop bedekten zij hem met een aantal

takken en twijgen en droog gras; en toen de avond inviel, staken zij hun unheimischen brandstapel aan, die aan een twee ledig doel moest beantwoorden, want hij moest ook tegelijkertijd dienen, om hen voor de verscheurende dieren te beveiligen.

Voor King was het een ijzingwekkend gezicht, maar noch Foutan, noch de andere Khmers, schenen er iets ijselijks in te zien.

De mannen zorgden voor een grooten voorraad hout en legden dien dicht bij de hand, opdat het vuur het den heelen nacht zou uithouden.

De vlammen schoten hoog op, en verlichtten de stammen en het gebladerte der hun omringende boomen. Zij wierpen groote, grillige schaduwen in het rond. Buiten den kring van het licht was volkomen duisternis, stilzwijgen en geheimzinnigheid. King voelde zich, alsof hij zelf in een vuurpot zat of zich op den brandstapel bevond.

De soldaten lagen in het rond, lachend en pratend. Hun verhalen waren ruw en wreed en vuil; maar er was toch een zekere vriendschappelijkheid onderling.

Het waren soldaten. Overgezet in de kampen van het moderne Europa, met een moderne uniform en een moderne taal, zou hun gesprek om het kampvuur hetzelfde zijn geweest. Soldaten zijn altijd en overal hetzelfde. Een speelde er op een soort van mondharmonica. Twee waren er aan het dobbelen met steenen, die veel op onze dobbelsteenen leken, en alles, wat ze zeiden, was zoo doorweven van vreemde en vreeselijke vloeken, dat de Amerikaan nauwelijks den draad van hun gedachten kon volgen. Soldaten blijven soldaten.

Na eenigen tijd kwam Vama op zijn hurken bij King en Fou-tan zitten.

"Loopen alle menschen in dat verre land, waarvan je ons verteld hebt, zonder kleeren?" vroeg hij.

"Neen," antwoordde de Amerikaan. "Toen ik verdwaald was geraakt in de wildernis, kreeg ik de koorts. Ik kon toen mijn zware kleeren niet aanhouden, en de apen kwamen en namen ze mee en mijn wapens ook."

"Woon je hier alleen?" vroeg Vama.

King dacht aan Che en Kangrey en hun angst voor soldaten in koperen kuras.

"Ja," zei hij.

"Ben je dan niet bang voor tijgers?"

"Ik houd ze goed in het oog en tracht ze te vermijden," antwoordde de Amerikaan.

"Daar doe je goed aan," zei Vama, "want zelfs gewapend met een speer en pijl en boog is een man alleen niet opgewassen tegen een tijger."

"Maar Gordon King wel," zei Fou-tan met zekeren trots.

Vama glimlachte.

"De apsaras is maar één nacht en een dag in de wildernis geweest," zei hij.

"Hoe kan zij dan zooveel van dezen man afweten, tenzij hij van Pnom Dhek vandaan is?"

"Hij komt niet van Pnom Dhek vandaan," antwoordde Fou-tan, "en ik weet, dat hij opgewassen is tegen een tijger, want ik heb hem vandaag er een zien dooden met één enkele speer."

Vama keek King vragend aan.

"Het was niets meer dan geluk," zei King.

"Maar je deedt het toch maar," hield Fou-tan aan.

"Heb je een tijger gedood met één enkele speer?" vroeg Vama.

"Ja, en nog wel, terwijl het dier op hem aansprong," zei Fou-tan.

"Dat is iets heel bijzonders," zei Vama, met de gulle bewondering van een soldaat voor den moed en de bekwaamheid

van zijn wapenbroeder. "Dat moet Lodivarman hooren. Zoo'n jager mag niet over het hoofd gezien worden in Lodidhapura. Ik kan daarenboven getuigen, dat je geen gering boogschutter bent," voegde hij er aan toe, terwijl hij naar den kant keek van den brandenden houtstapel.

Daarop stond hij op en liep naar de plek, waar de wapens van King neergelegd waren.

Hij nam de speer op en bekeek die nauwkeurig.

"Het bloed is nauwelijks droog!" riep hij toen vol verbazing uit. "Wat moet je daar een kracht achter gezet hebben! Ze heeft er twee voet in gezeten.

"Ja, hij zat recht door het hart heen," zei Fou-tan.

De andere soldaten hadden naar het gesprek geluisterd, en het was onmiddellijk merkbaar in hun veranderde houding tegenover King. Vanaf datzelfde oogenblik behandelden zij hem met een zekere kameraadschap, gemengd met eerbied.

Zij verminderden hun waakzaamheid echter niet, maar verdubbelden die eer en zorgden, dat hem geen gelegenheid gegeven werd, om te ontsnappen. Zij maakten zijn handen altijd maar voor een kort oogenblik los.

Vroegtijdig den volgenden morgen brak Vama het kamp op. Ze kregen allen maar een heel klein ontbijt, voordat hij met zijn detachement en zijn gevangenen de richting naar Lodidhapura insloeg.

Het vuur brandde nog, en zij voorzagen dit voor hun vertrek nog van een nieuwen voorraad hout.

De weg, dien zij kozen naar Lodidhapura, liep toevallig langs de plek, waar King den tijger verslagen had, en dus zagen de soldaten van Lodivarman, dat Fou-tans verhaal waar was geweest.

HOOFDSTUK VI.

De melaatsche koning.

Het was al laat op den middag, toen het gezelschap zich opeens aan den rand van een groote open plek bevond.

King slaakte onwillekeurig een kreet van verbazing, toen hij op een afstand de muren en torens van een prachtige stad zag.

"Dat is Lodidhapura," zei Fou-tan met afschuw. Haar stem klonk angstig, en zij beefde, terwijl zij zich dichter tegen den Amerikaan aandrong.

Hoewel King reeds lang overtuigd was geworden, dat Lodidhapura werkelijk bestond en niet maar een legende was, of een hallucinatie van een door de koorts verward brein, was hij toch in geen deele voorbereid op de werkelijkheid.

Hij had zich Lodidhapura voorgesteld, als bestaande uit een aantal hutten met nippa gedekt, en nu hij plotseling de werkelijkheid zag, was hij stom van verbazing.

Tempels en groote steenen paleizen teekenden zich af tegen de blauwe lucht. Reusachtige torens, met schitterend beeldhouwwerk, verrezen in statige pracht boven al de andere gebouwen.

Er waren ook hutten met nippa gedekt, maar die lagen dicht onder den stadsmuur; en zij werden zoo overschaduwd door de majestueuze gebouwen der stad, dat men ze bijna niet opmerkte, zooals ook altijd het geval is met het heestergewas onder aan een berg.

Op den voorgrond lagen vlakke velden, waarin mannen en vrouwen aan het werk waren. De meesten hadden niets anders aan dan een sampot; de hutten waren hun woningen. Zij waren arbeiders, de afstammelingen van slaven, die de strijdlustige

Khmers indertijd mee hadden gevoerd na hun overwinningen, in de dagen, toen hun macht en beschaving het grootste van de heele wereld waren.

Vanaf den rand van de wildernis, daar, waar het gezelschap de vlakke betreden had, liep een breede laan naar een van de poorten der stad, waar Vama hen naar toe bracht.

Aan zijn rechterhand zag King in de verte nog een laan, die naar een andere poort leidde, en die meer gebruikt scheen te worden dan die, welke zij volgden.

Er waren vele voetgangers op weg naar de stad, maar er kwamen ook velen vandaan.

Op een afstand leken zij klein, maar hij kon hen toch onderscheiden, en hij meende ook ossenkarren tusschen de voetgangers te zien.

Even later zag hij aan het uiterste eind van die verre laan de reusachtige gestalten van olifanten. In een lange rij kwamen zij uit de wildernis en naderden de stad.

Het leek een eindelooze processie, zij liepen twee aan twee. King had nog nooit zooveel olifanten bij elkaar gezien.

"Kijk eens !" riep hij tegen Fou-tan. "Het lijkt wel, of er een circus op weg naar de stad is."

"Het zijn de olifanten van den Koning," zei Fou-tan op onverschilligen toon.

"Waarom houdt hij er zoo vele op na ?" vroeg King.

"Een koning zonder olifanten zou geen koning zijn," antwoordde het meisje. "Zij verkondigen aan de heele wereld, hoe rijk en machtig de koning is. Als hij oorlog voert, trekken zijn soldaten, op de olifanten gezeten, ten strijde, want dit zijn de strijd-olifanten van Lodivarman."

"Het moeten er wel honderden zijn," merkte de Amerikaan op.

"Het zijn er duizenden," zei Fou-tan.

"En tegen wie voert Lodivarman oorlog ?"

"Tegen Pnom Dhek."

"Alleen tegen Pnom Dhek ?" vroeg King.

"Ja, alleen tegen Pnom Dhek."

"Waarom voert hij alleen oorlog tegen Pnom Dhek ? Heeft hij geen andere vijanden ?"

"Tegen wie anders zou hij oorlog moeten voeren ?" vroeg Fou-tan. "Er zijn geen andere steden in de wereld behalve Pnom Dhek en Lodidhapura."

"Ja, dat maakt het dan wel een beetje moeilijk voor hem," zei King.

Zij zwegen beiden een oogenblik. Daarop zei het meisje met haar zachte, lieve stem, die King zoo graag hoorde, dat hij haar telkens tot praten had trachten uit te lokken, "Gordon King, het oogenblik komt nu weldra, dat we elkaar niet meer zien zullen."

De Amerikaan fronste de wenkbrauwen. Hij wilde daar liever niet aan denken. Hij had zijn best gedaan, om het uit zijn gedachten te zetten en zich te verbeelden, dat zij door het een of ander toeval toch nog te zamen zouden mogen blijven, nadat ze in Lodidhapura waren aangekomen, want hij had Fou-tan een opgewekte, aangename reisgezellin gevonden, zelfs toen zij haar donkerste uur doormaakte. Wel, ze was alles, wat hij bezat ! Zij zouden hem toch niet het recht ontzeggen, haar te zien ? Uit hetgeen hij opgevangen had gedurende zijn gesprek met Vama en de andere soldaten, was King begonnen te hopen, dat Lodivarman hem niet geheel als een gevangene of een vijand zou behandelen, maar hem de gelegenheid zou geven, om hem als soldaat te dienen.

Fou-tan had die hoop ook wel eenigszins aangemoedigd, want zij wist, dat de verwezenlijking er van niet tot de onmogelijkheden behoorde.

"Waarom zeg je dat?" vroeg King. "Waarom zullen we elkaar niet terugzien?"

"Zou het je spijten, Gordon King, als je Fou-tan nooit meer terugzag?" vroeg zij.

De man aarzelde, voor hij antwoord gaf, alsof hij een probleem overwoog, dat hij nog nooit onder de oogen had gehad; en terwijl hij aarzelde, kwam er een vreemde blik in de oogen van het meisje. Het was, alsof zijn aarzeling haar pijn deed.

"Ik moet er niet aan denken, Fou-tan," zei hij eindelijk, en de groote, bruine oogen van de kleine apsaras verteederden en vulden zich met tranen. "Wij zijn zulke goede vrienden geweest," voegde hij er aan toe.

"Ja," zei ze. "We hebben elkaar maar zoo heel kort gekend, en toch lijken we zulke goede vrienden, dat het is, alsof we elkaar altijd gekend hebben."

"Maar waarom zouden we elkaar nooit weer terugzien?" vroeg hij nog eens.

"Lodivarman zou mij kunnen straffen, omdat ik weggeloopt ben, en er is maar eene straf, die zijn trots zou kunnen bevredigen bij zoo'n vergrijp, en dat is de dood, maar als hij mij vergiffenis schenkt, wat hij ongetwijfeld doen zal, omdat ik nog zoo jong ben, en daarenboven zoo mooi, word ik naar het koninklijk paleis gebracht, en dan kon ik even goed dood zijn. Je ziet me dan toch nooit weer terug."

"Ik zal je terugzien, Fou-tan," zei de man.

Zij schudde het hoofd. "Ik ben blij, je dit te hooren zeggen, hoewel ik weet, dat het een onmogelijkheid is."

"Je zult het zien, Fou-tan. Als men ons in leven laat, dan zal ik er zeker iets op vinden, om je te ontmoeten; en ik zal daarenboven een middel zoeken, om je weg te halen uit het

paleis van den Koning en terug te brengen naar Pnom Dhek."

Zij keek hem vol vertrouwen en bewondering aan.

"Als ik je dat hoor zeggen," zei ze, "lijkt mij het onmogelijke bijna mogelijk."

"Hou je aan die hoop vast, Fou-tan," zei hij, "en als we gescheiden worden, weet dan, dat ik al mijn gedachten zal bepalen bij het zoeken van een middel, om je te bereiken en je weg te halen."

"Dat zal me helpen tot het laatste vreeselijke oogenblik. Als dat komt, is er geen hoop meer, en dan mag je mij ook niet meer trachten te bevrijden."

"Wat bedoel je, Fou-tan ?"

Er had iets in haar stem geklonken, dat hem angstig maakte.

"Zoolang de Koning niet om mij stuurt, wil ik blijven hopen, maar zoodra hij dat doet -"

"Nu ?"

"Dan is er geen hoop meer voor mij.

"Neen, Fou-tan, dat mag je niet zeggen. Denk daar niet aan."

"Hoe kan ik dan nog blijven hopen ?" vroeg zij. "Hij is melaatsch."

De groote afschuw, die haar stem en haar gelaat uitdrukten, terwijl zij het woord uitsprak, wekte ten volle het beschermend instinct van den man op. Hij verlangde onuitsprekelijk, om zijn arm om haar heen te kunnen slaan en haar te sussen en te troosten, maar zijn handen waren op zijn rug gebonden, en hij kon slechts zwijgend en vol wanhoop naast haar voort blijven loopen naar de groote, prachtige poort van Lodidhapura.

De schildwacht aan de poort riep: "Wie is daar ?" en hield Vama en zijn gezelschap een oogenblik tegen, hoewel zijn

groet, volgende op zijn aanroep, aanduidde, dat hij hen allen kende, behalve King, een feit, dat den Amerikaan een goeden indruk gaf van de uitnemende militaire discipline, die er heerschte in dit verwijderde domein van den melaatschen koning.

Gewaarschuwd door den schildwacht, kwam de kapitein van de poort te voorschijn uit zijn verblijf in een van de massieve torens, die zich aan weerszijden van de poort bevonden,

Hij was een jonge man in prachtige uniform van goud en blauw en geel. Zijn kuras en zijn helm waren van het kostbare metaal, maar zijn wapens waren eenvoudig.

"Wie is daar?" vroeg hij.

"Vama van de garde des Konings, met de apsaras uit Pnom Dhek, die weggelopen was naar de wildernis, en een soldaat uit een ver land, dien wij gevangen genomen hebben," antwoordde de leider van het detachement.

"Flink gedaan, Vama," zei de officier, terwijl hij de gevangenen vluchtig opnam. "Ga maar meteen door naar het paleis van den Koning, want dat waren zijn orders voor het geval, dat je zoeken met succes bekroond zou zijn."

De straten van Lodidhapura, binnen de poort, waren bepaald druk. Het wemelde er van burgers en slaven.

Aan weerszijden van de straat, die Vama met zijn gevangenen volgde, bevonden zich kleine winkeltjes met breede schermen. Kooplieden in lange kleederen en met prachtige, rijk-versierden hoofdtooi, stonden bij hun kraampjes, die een bonte mengeling van koopwaren ten toon spreidden, waaronder aardewerk, zilveren en gouden sieraden, kleine tapijten, stoffen, wierook, wapens en uniformen.

Mannen en vrouwen van hoogen rang, beschermd door veelkleurige parasols, gedragen door bijna naakte slaven, stonden

te bieden op de tentoongestelde koopwaren; priesters, met hooge hoeden op, bewogen zich langzaam voort tusschen de menigte, terwijl forsche soldaten zich ruw een weg baanden tusschen die allen.

Velen keerden zich om, om naar de gevangenen en hun escort te kijken, en het zien van Fou-tan wekte menigen uitroep op en vele vragen; maar Vama, zich ten volle bewust van het gewicht van zijn post, hield zich doof. Toen zij het middelpunt van Lodidhapura naderden, was King verbaasd over den blijkbaren rijkdom der stad, over de goederen tentoongespreid in de ontelbare winkels, en de grootscheid van de bouwwerken.

Het prachtige beeldhouwwerk, dat de gevels van de groote gebouwen versierde, de pracht van de gebouwen zelf, vervulden hem met verbazing; en toen eindelijk het gezelschap stilhield voor het paleis van Lodivarman, werd de Amerikaan overstelpt door de pracht, die hij aanschouwde.

Zij waren door een groot park gegaan, dat achter en ten oosten van den statigen tempel van Siva lag, die boven al de gebouwen van de stad Lodidhapura uitstak.

Groote boomen en prachtige heesters overschaduwden de bochtige lanen, die aan weerszijden een rij standbeelden en zuilen hadden, sierlijk gebeeldhouwd; en toen was plotseling het paleis van den koning voor zijn verbaasden blik verrezen, een prachtig gebouw, versierd van boven tot beneden met tegels van de schitterendste kleuren en de wonderlijkste voorstellingen.

Voor den ingang van het paleis van Lodivarman stond de lijfwacht van den koning, bestaande uit vijftig militairen.

Deze waren echter niet in koperen harnassen; hun kuras was van goud, en hun trotsche houding wees hun hooge

positie aan en de groote verantwoordelijkheid, die op hen rustte.

Gordon King had moeite, om zich te overtuigen van de werkelijkheid van het tooneel. Telkens opnieuw verzekerde zijn verstand hem, dat zulke dingen niet bestaan konden in de wildernissen van Cambodië, en dat hij nog altijd het slachtoffer was van koorts-visioenen.

Toen echter de officier aan den ingang van het paleis Vama had ondervraagd, en er daarop bevelen waren uitgevaardigd, om allen in de tegenwoordigheid van Lodivarman te brengen, twijfelde hij niet langer, of dit alles wel werkelijkheid kon zijn.

Vergezeld door een detachement van de krijgslieden in gouden kuras werd het heele troepje door een reeks lange gangen tot midden in het paleis gebracht, en eindelijk, na lang wachten voor een massieve deur, in een groote hall gelaten, waar, aan het eind, een aantal menschen op een estrade gezeten waren.

In de hall zelf bevond zich een groot gezelschap in prachtige kleding: priesters, hovelingen en militairen.

Een van de officieren, schitterend uitgedost, ontving hen en geleidde hen tot aan het eind van de hall, waar zij voor de estrade stilhielden.

Op een grooten troon zag King een uitgeteerden man zitten, vol booze zweren.

Aan zijn rechterhand en achter hem bevonden zich somber uitziende mannen in rijke kleding, en aan zijn linkerhand stonden een twintigtal treurig kijkende meisjes en vrouwen.

Dit was dus Lodivarman, de melaatsche koning van Lodidhapura !

De Amerikaan voelde een innerlijken afkeer, alleen al bij het zien van dit terugstootende ziektebeeld, en begreep tegelijkertijd den afschuw, dien Fou-tan aan den dag had gelegd

bij de gedachte aan de persoonlijke aanraking van den melaatsche, in wiens klauwen zij gevallen was.

Voor Lodivarman lag een slaaf geknield, die een grooten schotel met voedsel vasthield, waarin de Koning aanhoudend zijn vingers met lange nagels stak. Hij at bijna voortdurend tijdens de audiëntie, en toen King wat dichterbij werd gebracht, zag hij, dat de delicatessen niets anders was dan doodgewone paddestoelen.

"Wie zijn dat?" vroeg Lodivarman, terwijl zijn doffe oogen onverschillig de gevangenen opnamen.

"Het is Vama, de hoofdman over tien," antwoordde de toegesproken officier. "Hij is van zijn zending teruggekomen met de apsaras, waar hij op uitgestuurd was, en daarenboven heeft hij een vreemden krijgsman gevangen genomen."

"Fou-tan van Pnom Dhek," vroeg Lodivarman, "waarom heb je getracht, om aan de eer te ontkomen, waar ik je voor bestemd had?"

"Groote Koning," antwoordde het meisje, "mijn hart is nog in het land van mijn vader. Ik wilde naar Pnom Dhek terugkeeren, want ik verlangde naar den vader en de vrienden, die ik liefheb, en die mij wederkeerig liefhebben."

"Dat is zeer vergeeflijk," zei Lodivarman, "en ditmaal zal je je overtreding vergeven worden, maar pas op voor een herhaling. De hooge eer is je beschoren een gunsteling van Lodivarman te zijn. Zorg, dat je die van nu aan en tot je stervensuur verdient."

Fou-tan boog zich bevend neer; en Lodivarman liet nu zijn koude, glazige oogen op Gordon King rusten.

"En wat voor een man breng je mij daar?" vroeg hij.

"Een vreemde krijgsman uit het een of andere ver gelegen land, uw Majesteit," antwoordde Vama.

"Ik denk eer, dat het een weggelopen slaaf is uit Pnom Dhek," zei Lodivarman.

"Dat was mijn eerste gedachte ook, uw Majesteit," antwoordde Vama; "zijn daden zijn echter niet die van een slaaf, maar van een ervaren schutter.

"Welke daden?" vroeg de koning.

"Hij durfde zich geheel alleen tegenover mijn detachement stellen en versloeg met een enkele pijl een van uw beste boogschutters."

"Is dat alles?" vroeg Lodivarman. "Dat kan wel zuiver toeval geweest zijn."

"Neen, Sire," antwoordde Vama. "Dit is niet zijn eenige heldenfeit."

"Wat heeft hij dan nog meer gedaan? Maak wat voort met je verhaal. Ik kan den heelen avond niet in nutteloos gesprek over een slaaf doorbrengen."

"Met een enkele speer doodde hij een grooten tijger," riep Vama uit.

"En heb je dat gezien?"

"Fou-tan heeft het gezien, en wij hebben allen den volgenden morgen het lijk van den tijger gezien. Hij had zijn speer met zoo'n kracht geworpen, dat die twee voet diep in het lichaam van het dier was gedrongen. Hij is een groot krijgsman, en Vama is er trotsch op, dat hij zulk een heeft meegebracht, om in de gelederen van uw leger te dienen."

Lodivarman zweeg eenige oogenblikken, terwijl zijn doffe oogen op King rusten, en hij zich onder de hand van de zacht gekookte paddestoelen bediende, die de slaaf hem nog steeds voorhield.

"Heeft hij met een enkele speer een tijger gedood?" vroeg Lodivarman aan Fou-tan.

"Ja, Sire," en nog wel, terwijl die op hem afsprong."

"Hoe kwam hij daartoe ? Geen mensch, die bij zijn verstand was, zou dat aandurven, dan in het ergste geval."

"Hij deed het, om mij te redden, omdat de tijger zich kromde, om mij te bespringen."

"Dan ben ik dezen vreemdeling dubbele verplichting schuldig," zei Lodivarman, "en wat wenscht ge in ruil daarvoor van mij als belooning ?" vervolgde hij tegen Gordon King.

"Ik verlang geen belooning," antwoordde de Amerikaan. "Ik verzoek u alleen, om Fou-tan toe te staan, naar haar geliefd Pnom Dhek terug te keeren."

"Je vraagt niet veel !" riep Lodivarman uit. "Zoo mag ik het zien ! Je zult niet gedood worden, maar je zult tot mijn garde behooren. Zulk een vaardigheid met de speer is goud waard; maar wat je verzoek betreft, vergeet niet, dat Fou-tan Lodivarman, den koning, toebehoort en dus niet langer het onderwerp van eenig gesprek mag zijn op straffe des doods. Breng hem naar het verblijf van mijn lijfwacht !" beval hij aan een van zijn officieren, terwijl hij een hoofdbeweging naar King maakte, "en zie toe, dat er goed voor hem gezorgd wordt, en hij wapens krijgt, om zich te kunnen oefenen."

"Ja, Sire," antwoordde de officier.

"Breng het meisje naar het huis van de vrouwen en zorg, dat zij niet weer ontsnapt," beval Lodivarman met een gebaar, dat hen allen uit zijn tegenwoordigheid ontsloeg.

Terwijl hij de eene deur werd uitgeleid, zag King, dat zij Fou-tan door een tegenovergestelde deur wegbrachten. Zij keek naar hem om, en haar oogen keken zoo treurig, en er was zoo'n wanhoop in te lezen, dat het hem door de ziel sneed.

"Vaarwel, Gordon King !" riep zij hem toe.

"Tot ziens, Fou-tan," antwoordde hij.

"Je zult haar niet licht terugzien," zei de officier, die hem escorteerde, terwijl hij den Amerikaan haastig het vertrek deed verlaten.

De barakken, waarheen zij King brachten, stonden een goed eind achter het paleis, niet ver van de stallen, waar de olifanten van den Koning verblijf hielden, maar toch nog, evenals deze op de ommuurde terreinen van het koninklijk paleis.

De lange, lage gebouwen, waar de soldaten van de garde gehuisvest waren, waren van binnen en van buiten met modder bestreken, en bedekt met palmbladeren.

Langs de vier muren lagen hoopen stroo, waar de gewone soldaten op moesten slapen, alsof het paarden waren. Ieder had een plek van vier bij zeven voet, en in den muur boven zijn hoofd waren spijkers geslagen, waar hij zijn wapens, zijn kleeren, zijn kookpot en een kruik voor water kon op hangen.

Tusschen de rijen van bedden was, in het midden van de gebouwen, een open ruimte van ongeveer acht voet breed, waar de soldaten opgesteld konden worden ter inspectie. Dicht bij den ondersten dakrand was aan weerskanten een opening over de heele lengte van de barakken, die voldoende zorgde voor ventilatie, maar heel weinig licht deed schijnen in die groote ruimten. De deuren waren aangebracht aan de voor- en aan de achterzijde van de gebouwen.

Het gebouw, waarheen King gebracht werd, was ongeveer zestig meter lang en had slaappleatsen voor honderd man.

Er waren nog een aantal dergelijke gebouwen, wier stelling met krijgswetenschap gekozen was, en die alle binnen den muur lagen, die de koninklijke terreinen omringde. Vijfduizend man lag daar geregeld onder de wapenen.

Op Vama's verzoek werd King hem toegewezen in plaats

van den soldaat, dien deze in de wildernis verslagen had, en ontmoette de Amerikaan dus zijn oude bekenden Kau en Tчек en de anderen, die bij het tiental van Vama behoorden.

Het was een groote overgang van een naakten jager in de wildernis tot een soldaat van Lodivarman, maar hij was nog wel een duizend jaar ten achteren bij het tijdperk, waarin hij geboren was.

HOOFDSTUK VII.

Een Soldaat van de Garde.

Het leven van de soldaten van de Garde was vrij eentonig. Hun voornaamste werk was, om op post te staan, en dat gebeurde eens in de vier dagen.

Er werd echter dagelijks geëxerceerd, zoowel te voet als op olifanten, en er waren ontelbare parades en ceremoniën.

Behalve de zorg voor hun eigen wapens, behoefden zij geen handenarbeid te verrichten. Zulk werk werd door slaven gedaan.

Eenmaal per week werd het stroo, waar zij op lagen, weggehaald, en op ossenwagens naar de stallen van de olifanten gebracht, waar het dan weer dienst moest doen voor de slaappleatsen van die kolossen, en kregen de soldaten versch stroo.

Hun vrijen tijd, dien ze gewoonlijk een paar keer op verschillende tijden van den dag hadden, brachten ze door met praten of dobbelen, of luisteren naar de zoogenaamde "vertellers", waarvan er eenigen vrijen toegang hadden tot de koninklijke terreinen.

Vele waren de verhalen, waarnaar King luisterde; verhalen

van groote macht en van koningen, die er een millioen slaven op na hielden en wel honderdduizend olifanten; verhalen over Kambu, den vermeenden stichter van het ras der Khmers; van Yacovarman, den grooten, geëerden koning; en van Jayavarman VIII, den laatste der groote koningen.

In die verhalen kwamen steeds de oude legenden van de Nagas en de Yeacks voor, die altijd terugkeerende mythologische figuren, waarvan hij reeds gehoord had in de verhalen van het volk, dat buiten de wildernis woonde; daarna in het donkere verblijf van Che en Kangrey, en nu in de schaduw van het paleis van den grooten Koning, Lodivarman.

Als er geen vertellers waren, of als het gepraat van zijn kameraden en hun eindeloos gedobbel hem verveelde, dan ging hij wat terzijde zitten en gaf zich over aan mijmeringen over het verleden, of trachtte een oplossing te vinden voor de toekomst.

Als hij aan zijn verre tehuis en zijn vrienden dacht, dan zag hij altijd Susan Anne Prentice weer voor zich. Zijn ouderlijk huis, zijn vrienden en Susan Anne, zij vormden een geheel; zij stelden zijn verleden samen en wenkten hem in de toekomst. Het scheen hem moeilijk toe, om zich het leven te denken zonder zijn ouderlijk huis, zijn vrienden en Susan Anne, maar altijd weer zag hij dan, terwijl zij vervaagden, hetzelfde kleine figuurtje, helder en duidelijk voor zich: droevige oogen, waarin tegelijkertijd een wereld van geluk en vreugde lag opgesloten, een pikant gezichtje en een paar rijen glinsterende tanden achter roode lippen.

Altijd kwamen zijn gedachten, hoe ver zij ook afgedwaald mochten zijn, weer op dit schoone bloempje terug, en dan fronste hij zijn voorhoofd en klemde zijn tanden op elkaar, terwijl hij dacht aan het lot, dat haar wachtte, en aan zijn onbekwaamheid, om haar te helpen.

Op zekeren dag, terwijl hij weer zoo zat te peinzen, zag hij een wonderlijke gedaante het voorplein van de barakken oversteken.

"Lieve hemel !" zei hij bijna hardop; "een voor een worden mijn droomen bewaarheid. Als dat niet de oude man is met de roode parasol, dien ik gezien heb, kort voordat Che en Kangrey mij van den dood redden, dan ben ik een boon."

King had groote moeite gehad, om onderscheid te maken tusschen de fantastische figuren van zijn ijlen koorts en de werkelijkheid van zijn vreemde ondervindingen in de wildernis; zoodat, hoewel Che en Kangrey volgehouden hadden, dat er een oude man met een lang geel gewaad en een roode parasol geweest was, en hij dat ook wel geloofd had, het hem nu wel eenigszins deed ontstellen, toen hij deze weer terug zag.

Terwijl Vay Thon tusschen de soldaten doorging, stonden zij allen op en bogen diep voor hem, ten bewijze van hun eerbied en hun ontzag.

Hij knikte terug en prevelde een zegenbede, terwijl hij elk gelaat scherp opnam, als zocht hij een bepaalden soldaat.

Ziende, dat de anderen opstonden en bogen, deed King hetzelfde; en toen de oogen van Vay Thon op hem vielen, zag King, dat ook deze hem herkende.

"Ben jij het, mijn zoon ?" zei hij. "Herken je mij ?"

"U is Vay Thon, de voornaamste priester van Siva," antwoordde de Amerikaan.

"Dien je reddet van den tijger," antwoordde de priester.

"Een verplichting, die u ten volle beloonde, door Che en Kangrey op te dragen, mij te verplegen."

"Een verplichting, die ik nooit ten volle zal kunnen beloonen," antwoordde Vay Thon, "en ik ben je komen opzoeken om je daardoor het bewijs te leveren, dat ik je mijn leven lang dankbaar zal blijven."

"Hoe wist u, dat ik hier was ?" vroeg King.

"Ik heb Fou-tan gesproken," antwoordde Vay Thon, "en toen zij den krijgsman beschreef, die haar gered had, wist ik dadelijk, dat jij dat zijn moest."

"Heeft u Fou-tan ontmoet en met haar gesproken ?" vroeg King.

De priester knikte.

"En is ze gezond, is zij in veiligheid ?" vroeg King.

"Zij is gezond van lichaam, maar haar hart is ziek," antwoordde de priester. "Ze is voor het oogenblik veilig; zij, die genade gevonden hebben in de oogen van den Koning, zijn altijd veilig, zoolang zij de gunst van den Koning bezitten."

"Is zij - heeft hij -"

"Ik begrijp, wat je vragen wilt, mijn zoon," zei Vay Thon. "Lodivarman heeft nog niet om haar gestuurd."

"Maar dat gebeurt toch vandaag of morgen," riep King uit.

"Ik denk vanavond," zei Vay Thon.

De angst in de oogen van den jongen man zou zelfs iemand met minder opmerkingsgaven en onderscheiding dan Vay Thon op zijn gevallen.

Hij legde zijn hand medelijdend op den schouder van den Amerikaan.

"Als ik je kon helpen, mijn zoon, zou ik het doen," zei hij, "maar ik kan den Koning in deze zaak niet tegenwerken. Dat is iets, wat zelfs een priester niet doen kan."

"Waar is zij ?" vroeg King.

"Ze is in het huis van den Koning," antwoordde Vay Thon, terwijl hij naar een vleugel van het paleis wees, dien zij zien konden vanaf de plek, waar zij stonden.

Enkele minuten bleven de oogen van den Amerikaan op het

huis van den Koning rusten. Zij weerkaatsten, wat er in zijn hart omging, en wat hij voornemens was te doen.

Vay Thon was oud en wijs en schrander.

"Ik kan lezen, wat er in je hart omgaat, mijn zoon," zei hij, "en mijn hart gaat vol medelijden tot je uit, maar wat je van plan bent te doen, is onuitvoerbaar; het zou slechts leiden tot marteling en dood."

"In welke kamer is zij?" vroeg de Amerikaan.

Vay Thon schudde treurig het hoofd.

"Vergeet dien waanzin," zei hij. "Hij voert slechts tot het graf. Ik ben je vriend en ik zou je zoo graag willen helpen, maar ik zou geen goede vriend zijn, als ik je zou aanmoedigen tot het krankzinnige plan, dat je voornemens bent, uit te voeren. Vaarwel. Tracht je lot manmoedig te dragen."

Terwijl Vay Thon zich omdraaide en langzaam terugwandelde in de richting van den tempel, stond Gordon King te staren naar het huis van Lodivarman.

Vergeeten was Vay Thon; vergeten waren zijn raad en zijn verstandige woorden. Het was, alsof King gehypnotiseerd was; hij zag slechts een enkele figuur; het was een klein, tenger figuurtje. Door muren van tegels en lood zag zijn geestesoog het vol wanhoop ineengedoken op den vloer liggen in het huis des Konings.

De namiddag liep ten einde. De soldaten, die de wacht bij het paleis moesten aflossen, waren reeds bezig, hun koperen kuras aan te doen en hun lederen tunica recht te trekken, hun helm op te zetten en hun wapens te poetsen, totdat zij zelfs glinsterden binnen de muren van de donkere barakken.

Gordon King werd teruggeroepen tot zijn omgeving door twee soldaten, die wat laat waren en zich haastten, om hun

uniform aan te gaan trekken; en op datzelfde oogenblik werd het onzinnige plan geboren, dat hij, zonder eenig verder nadenken, ten uitvoer zou trachten te brengen.

Hij keerde zich haastig om en haalde de mannen juist in, voor zij de barak binnentraden. Hij klopte daarop den eene op den schouder.

"Zeg, mag ik je iets vragen?" zei hij.

"Ik heb geen tijd, ik ben al laat," antwoordde de soldaat.

"Dan zal ik vlug zijn," antwoordde King. "Laat mij vanavond jou plaats innemen bij de wacht, dan krijg je mijn heele eerstvolgende soldij."

Opeens was de man een en al verdenking.

"Dat is een vreemde vraag," zei hij. "De meeste soldaten zouden liever iets geven, om niet op wacht te hoeven staan. Wat ben je van plan uit te halen?"

"In het huis van den Koning is een zeker slavinnetje, en dat kijkt vanavond uit naar een zekeren soldaat." En de Amerikaan gaf hem een por tusschen zijn ribben en knipoogde.

Over het gezicht van den soldaat trok een glimlach.

"Er zou wat op kunnen zitten, als we gesnapt werden," zei hij, "maar drie maanden gage maakt een boel goed. Vlug! Trek je harnas aan, terwijl ik de zaak aan de andere negen uitleg; maar vertel hun niets van het geld, want als zij dat wisten zouden ze er alle negen wat van willen hebben."

"Je doet het uit pure vriendschap," zei King lachend, terwijl hij zich haastig naar binnen begaf.

Terwijl hij zijn kuras dichtmaakte en zijn helm opzette, legde de soldaat, wiens plaats hij zou innemen de zaak aan zijn makkers uit, die hem lachend en schertsend aanhoorden.

Eerst verbood de onderofficier, die over de tien gesteld was, positief, dat er geruild zou worden; en King was genoodzaakt,

hem een maand gage te beloven, voor hij eindelijk noode toestemde.

"Denk er echter aan," zei hij toen tegen de manschappen, "dat ik nergens van af weet, want zooiets mag niet gebeuren met mijn medeweten."

Terwijl de tien op het huis van den Koning aanstapten, nam de opgewondenheid van den Amerikaan toe, hoewel hij voor het uiterlijk kalm was. Wat hij doen zou, en hoe hij zijn plan ten uitvoer zou brengen, wist hij zelf niet, want hij had niet het minste idee, welke hinderpalen zich voor zouden doen, of hoe het geluk hem misschien dienstig zou zijn.

Hij moest toegeven, dat zijn plan dwaas en onverstandig was en eigenlijk geen kans van slagen had; maar al had hij nu nog terug kunnen keeren, dan zou hij het toch niet gedaan hebben.

Even later hielden zij halt bij het huis van den Koning, een weinig terzijde van den hoofdingang en voor een laag poortje.

Meerdere schildwachten uit de andere barakken kwamen nu aangelopen, terwijl zij, die afgelost werden uit het poortje naar buiten stapten en op een rij moesten gaan staan.

Zoodra deze het sein van wegmarcheeren hadden ontvangen, werden de nieuw aangekomenen gedeeltelijk naar hun posten buiten het paleis verwezen, terwijl de rest in het paleis moest dienst doen. Tot de laatsten behoorde toevallig King.

Terwijl hij den leider volgde, was hij benieuwd, welke post hem zou worden aangewezen, hoewel hij vast besloten was, om in ieder geval te trachten, toegang te verkrijgen tot het binnenste van het paleis.

Zij moesten voortloopen tot aan het eind van den vleugel. Hier werd een schildwacht afgelost, die heen en weer liep voor een klein poortje, overschaduwd door boomen en heestergewas.

Dit leek King een uiterst geschikten post voor zijn doel; maar hij viel hem niet ten deel, en terwijl zij hun weg, om den vleugel van het paleis heen, vervolgden, en de eene schildwacht na den andere afgelost werd, begon hij te vreezen, dat hij heelemaal geen post zou krijgen.

Zij waren reeds den heelen vleugel om geweest, en nog was den Amerikaan geen post aangewezen.

Eindelijk kwamen zij weer terug bij den sierlijken ingang van het huis van den Koning, waar tien man afgelost werden.

De afgeloste schildwachten werden nu teruggebracht naar hun barakken, en King en nog vier anderen waren de eenigen, die nog geen post hadden.

Tot groote verbazing en vreugde van den Amerikaan werden zij mee in het paleis genomen.

Drie werden er op post gezet in den langen corridor bij den ingang, terwijl King en de andere soldaat, die nog over was, op post werden gezet bij de deuropening van een groote en luxueus ingerichte zaal.

Aan het eind van het vertrek, was een lage estrade, bedekt met prachtige kostbare tapijten. In het midden stond een lage tafel, waarop een servies van massief goud, bakken met vruchten en zoetigheden, verscheidene zware gouden kannen en kunstig bewerkte bekers.

Achter de tafels lag een stapel kussens, overtrokken met kostbare stoffen, en over dit alles was een baldakijn van van gouddraad geweven stof.

Een eind van de estrade af, in het vertrek zelf, stond een lange tafel, eveneens beladen met gouden schotels en kannen, echter niet zoo kostbaar als die van de tafel des Konings.

Rondom deze lagen ook weer een aantal prachtige kussens.

Aan weerszijden van de deuropening, met hun gezicht naar

de zaal, stonden King en zijn kameraad, zoo onbeweeglijk als waren zij bronzen standbeelden.

Vijf minuten lang stonden zij daar zoo tegenover het ledige vertrek, toen er een deur aan het eind van de zaal open ging, en er een rij slaven naar binnen kwam, zoowat vijf en twintig of dertig in het geheel.

Twee er van namen hun plaats in aan weerszijden van de estrade, achter den stapel kussens. Zij stonden daarop kaarsrecht, met gekruiste armen, strak voor zich uit te kijken. De andere slaven namen hun plaats in achter de lange tafel, die in het vertrek zelf stond.

Tusschen de lange tafel en de estrade stond een rijk gekleede man. "Dat zal wel een soort van major-domus zijn," dacht King.

Weer verstreken er verscheidene minuten, gedurende welke niemand sprak, of zich bewoog. Toen traden er door de deur, waar King op post stond, een aantal personen het vertrek binnen. Sommigen waren officieren met gouden kuras en helm, terwijl anderen lange kleurige gewaden aan hadden, rijk geborduurd. De meesten van dezen droegen fantastische hoofddeksels, waarvan verscheidene meer dan twee voet hoog.

Deze genoodigden gingen in troepjes achter de lange tafel staan, terwijl zij zachtjes samen praatten.

Gelachen werd er niet, hun spreken was bijna fluisteren. Het was, alsof een waas van somberheid hen omgeven had, zoodra zij de prachtig ingerichte zaal waren binnen getreden.

Bijna onmiddellijk daarop werd een wandtapijt aan de achterzijde van de estrade op zijde geschoven, en verscheen er een soldaat van de garde, die een fanfare blies op een gouden trompet.

Toen de laatste noot wegstierf, bogen de slaven zich tot met hun voorhoofd op den grond, terwijl de gasten met gebogen hoofd neerknielden; en toen trad Lodivarman, de

melaatsche Koning van Lodidhapura, langzaam door de opening aan de achterzijde van de estrade naar binnen.

Alleen de hoornblazer en de twee schildwachten aan de deur bleven staan, terwijl Lodivarman naar den stapel kussens achter zijn tafel toeliep en zich er op neervlijde.

Even keek hij toen met zijn doffe oogen het vertrek rond en klapte daarop in de handen.

Onmiddellijk kwamen alle aanwezigen overeind. De major-domus boog zich driemaal voor den Koning tot op den grond. Elk der gasten deed het ook, en nam daarop zijn plaats in aan den feestdisch.

Toen allen gezeten waren, klapte Lodivarman nogmaals in de handen; en onmiddellijk traden de slaven naar voren, gingen met de schotels rond en schonken den wijn in.

Voor de derde maal gaf Lodivarman nu een teeken, en de gasten begonnen zich zachtjes met elkaar te onderhouden.

Vanaf zijn post bij den ingang der zaal, merkte Gordon King de overvloedige hoeveelheid van spijzen op, die zich op den langen feestdisch bevond. Slechts enkele er van kende hij, maar het was duidelijk, dat er fruit, groenten en vleesch in overvloed was.

De grootste schotel of liever gezegd kom, op de kleine tafel van den Koning was gevuld met paddestoelen. Verder was er niet veel anders op de tafel van Lodivarman dan vruchten, zoetigheden en wijn.

Door wat hij al eer had gezien van Lodivarman en daarenboven vernomen had uit de gesprekken in de barakken, wist hij, dat de vorst zoo verslaafd was aan het eten van champignons, dat hij bijna niets anders gebruikte, en zijn smaak er voor was zoo overdreven, dat hij bevolen had, dat niemand anders ze eten mocht.

Tijdens het saaië diner hielden de gasten onderling het gesprek eenigszins gaande, terwijl Lodivarman zwijgend en somber zijn oplettendheid verdeelde tusschen zijn champignons en zijn wijn.

Terwijl King het tooneel gadesloeg, kon hij niet nalaten dezen maaltijd te vergelijken met de vormelijke diners, die hij wel te New York en Washington had bijgewoond, en hij had medelijden met de gasten in de hall van Lodivarman, omdat hij wist, dat zij zich even erg verveelden, als hij zich vroeger wel gedaan had.

Eén ding hadden ze echter op hem voor, ze behoefden niet vroolijk en opgewekt te kijken.

Na eenigen tijd gaf Lodivarman een teeken aan den major-domus, die daarop tweemaal in de handen klapte.

Aller oogen richtten zich onmiddellijk naar een deuropening aan de eene zijde van het vertrek, waardoor nu een rij danseressen naar binnen trad.

Zij droegen gouden gordels om hun gewaad, dat bijna tot aan den grond reikte, en hadden prachtige halskettingen en armbanden aan. Zij droegen wonderlijke hoofdtooisels, die op sierlijke kandelabers leken. Zware oorringen hingen tot op hun schouders en om hun bloote enkels droegen zij ook weer ringen van kostbaar metaal. Zij hadden lieve, slanke figuurtjes en de meesten waren mooi. Een was er echter, die bepaald een schoonheid was, en toen de blik van Gordon King op haar gelaat viel, begon zijn hart sneller te kloppen, want het was Fou-tan.

Zij had hem niet opgemerkt, toen zij binnenkwam, en nu danste zij met haar rug naar hem toe.

Er waren twintig apsarases, die deelnamen aan den dans, maar King zag er slechts een; een lief, tener figuurtje, en de

dwaaste plannen kwamen bij hem op, waardoor hij haar zou kunnen verlossen, maar hij moest ze alle laten varen. Zijn verstand zei hem, dat hij wachten moest, maar terwijl hij wachtte, maakte hij plannen en hoopte.

Toen de dans, die geruimen tijd duurde, eindelijk afgelopen was, zag Gordon King Lodivarman den major-domus een teeken geven, dat hij bij hem moest komen.

Daarop fluisterde hij zachtjes een paar woorden; en daar de apsarases reeds de hall verlieten, haastte de man zich, om hen in te halen, en tikte Fou-tan op den schouder.

King zag, hoe zij ineenkromp, toen zij hoorde, wat de major-domus haar te zeggen had.

Lodivarman klapte nu driemaal in zijn handen, en weer bogen de slaven zich diep en knielden de gasten neer, terwijl Lodivarman opstond en langzaam het vertrek verliet door dezelfde uitgang, als waardoor hij de zaal was binnengekomen.

Zoodra hij weg was, stonden de gasten op en verlieten de hall, blijkbaar zeer in hun schik, dat de feestmaaltijd was afgelopen.

De slaven begonnen de schotels van de tafels te nemen en weg te dragen; terwijl de major-domus Fou-tan meenam en door het vertrek heen naar de estrade bracht en haar met een buiging door de deuropening leidde, waardoor ook Lodivarman verdwenen was.

Gordon King kon zich nauwelijks beheerschen, toen de volle beteekenis van wat hij had bijgewoond, tot hem doordrong. Zijn eerste ingeving was, om de zaal door te rennen, en Lodivarman en Fou-tan te volgen door dien uitgang vol geheimenissen, maar zijn gezond verstand kwam er tegen op.

Zoodra de Koning en de gasten vertrokken waren, bleef de kameraad van King niet langer onbeweeglijk als een stand-

beeld staan, maar leunde nonchalant tegen den muur, terwijl zijn blikken de slaven volgden, die de schotels, waarvan er vele niet half leeg waren, naar achter brachten.

"Wij zouden er ons beter aan te goed hebben gedaan," zei hij tegen King, terwijl hij in de richting van de schotels knikte.

"Ja," zei de Amerikaan, maar zijn gedachten verwijlden elders.

"Ik heb hier al menigmaal op post gestaan," ging de schildwacht voort, "maar nog nooit ben ik na een feestmaal hongerig weg moeten gaan."

"Ik heb geen honger," zei King kortaf.

"Nu, maar ik wel," zei de soldaat. "Daar achter die deur zetten ze al de schotels neer. Als jij hier even de wacht wil houden, dan ga ik er gauw naar toe, en kijk, wat er van mijn gading is."

"Ga je gang," zei de Amerikaan.

"Als je een officier ziet aankomen, fluit dan even."

"Als ik er een zie, zal ik fluiten; maar maak nu wat voort," zei King, die dankbaar was, dat hem hierdoor een gelegenheid gegeven werd, om het plan uit te voeren, dat de tegenwoordigheid van den anderen soldaat verhinderd zou hebben.

"Ik kom gauw terug," zei de schildwacht en daarop liep hij haastig naar de kleine deur, waardoor de slaven de schotels hadden weggedragen.

Nauwelijks was de deur dichtgevallen achter zijn kameraad, of King stak het vertrek door en sprong op de estrade.

Op dat oogenblik was de heele zaal leeg, zelfs geen slaaf was er achtergebleven, en niemand was er dus getuige van, toen de Amerikaan de tapijten op zijde sloeg en door de deuropening verdween, waar kort te voren Lodivarman en Fou-tan doorheen waren gegaan.

HOOFDSTUK VIII.

In het huis van den Koning.

De major-domus geleidde Fou-tan door een flauw verlichte gang naar een klein vertrek niet ver van de feestzaal.

Op den vloer lagen kostbare tapijten en tiggervellen.

Er stonden lage tafels met schotels met fruit en suikergoed.

Aan den eenen kant van de kamer hing aan drie kettingen, die met een ring aan een haak in de zoldering bevestigd waren, een groote, prachtig bewerkte kom, waarin wierook lag te branden, terwijl op den vloer een overvloed van kussens lag met veelkleurige zijde rijk geborduurd.

Het heele vertrek was één kleurenpracht, getemperd door het schijnsel van drie olielampen.

"Waarom heb je mij hier naar toe gebracht?" vroeg Fou-tan.

"Ik heb het op bevel van den Koning gedaan," antwoordde de major-domus.

"Er komen mij drie dagen toe, om mij voor te bereiden," zei het meisje.

"Dat is de gewoonte."

De major-domus haalde de schouders op. "Ik moet mij houden aan de orders, die ik van Lodivarman krijg," zei hij. "Wetten worden door koningen gemaakt en ook weer verbroken."

Fou-tan keek angstig om zich heen en nam al de détails van het vertrek in zich op. Zij zag, dat behalve de deur, waardoor zij naar binnen waren gegaan, er nog een was aan het eind van de kamer, en dat er langs de eene zijde drie ramen waren, die nu echter geheel bedekt waren door de tapijten, die er voorgeschoven waren.

Zij liep onrustig heen en weer, terwijl de major-domus staan bleef en haar steeds met de oogen volgde.

"Wil je niet liever gaan zitten ?" vroeg hij.

"Neen, ik sta liever," antwoordde zij. Toen liet ze er op volgen: "Wat waren je orders ?"

"Om je hier naar toe te brengen," antwoordde de major-domus.

"Was dat alles ?"

"Ja, dat was alles."

"Waarom ben ik hier naar toe gebracht ?" vroeg het meisje opnieuw.

"Omdat de Koning het bevolen heeft," antwoordde de man.

"Waarom heeft hij het bevolen ?"

"Het is niet aan mij, om te trachten, de reden te weten te komen, als de Koning mij die niet zegt. Ik ben maar een dienstknecht."

Een tijdlang werd er niets vernomen in de kamer dan hun ademhaling en het zachte ruisen van het gewaad van het meisje, terwijl zij zenuwachtig het prachtige vertrek op en neer liep, dat haar een gevangenis leek.

Haar gedachten waren verward door het hopelooze van het geval. Zij was er geen oogenblik op voorbereid geweest. Ze had dus ook niet kunnen trachten, er aan te ontkomen. Nu concentreerde zij al haar gedachten op één punt, namelijk hoe zij het noodlottige uur zou kunnen verdagen, of hoe zij toch nog zou kunnen ontkomen aan de omhelzing van den melaatschen koning.

Eindelijk ging de deur aan het eind van het vertrek open, en trad Lodivarman binnen. Een enkel oogenblik bleef hij op den drempel staan en liet zijn doffen blik rusten op het meisje, dat evenals de major-domus, op haar knieën was gevallen.

"Sta op !" beval Lodivarman, terwijl hij met een handgebaar aanduidde, dat hij hen beiden bedoelde. "Je kunt

gaan," zei hij daarop tegen den man, "zorg, dat er niemand in dezen vleugel van het paleis komt, voor ik er bevel toe geef."

De major-domus boog diep en verliet achterwaarts de kamer. Zachtjes sloot hij daarop de deur achter zich dicht.

Nu trad Lodivarman op Fou-tan toe en legde zijn hand op haar schouder.

Onwillekeurig trok het meisje zich terug.

"Ja, je bent bang voor mij," zei hij. "In jou oog ben ik niets dan een afschuwelijke melaatsche. Zij zijn allen bang voor mij; allen haten zij mij, maar wat kunnen ze doen ? Wat kun jij doen ? Ik ben Koning."

"O, Koning !" riep Fou-tan uit. "Maak mij toch niet melaatsch. Spaar mij !"

Lodivarman lachte spottend.

"Waarom zou ik je sparen ?" vroeg hij. "Het is door een vrouw, dat ik melaatsch ben geworden. Haar zonde kome neer op alle vrouwen. Het ellendige schepsel !

"Van dat oogenblik af heb ik alle vrouwen gehaat, ook al hield ik ze in mijn armen, maar niet een heb ik met mijn melaatschheid kunnen besmetten. Altijd hoop ik weer, dat het mij gelukken zal, maar altijd weer word ik teleurgesteld. Ik hoop, dat in jou mijn wraak eindelijk vervuld zal worden. Ik zal je de geschiedenis vertellen; ik vertel die aan elke vrouw, die ik mij verkies, opdat zij begrijpen zal, hoe het komt, dat ik alles haat, dat vrouw heet.

"Het is vele jaren geleden. Ik was jong, ik was knap. Ik was op de tijgerjacht geweest met honderd hovelingen en duizend militairen. Wij waren gelukkig geweest. Ik had den tijger verslagen. Je ziet het hier afgebeeld op den muur. Nooit zal ik den dag van onzen roemrijken terugkeer naar Lodidhapura vergeten. Het was een dag vol triomf, een dag, waarop ik een

ontdekking deed, maar tegelijk de dag, dat ik mijn ziekte kreeg door de aanraking van een ellendig wezen, voor wier zonde jij nu lijden zult.

"Voor dien dag had ik nog nooit een paddestoel geproefd. In een dorp in de wildernis bood een inboorling mij een schotel aan met dit mij onbekende voedsel. Ik nam er wat van. Nooit van mijn leven had ik zoo iets heerlijks geproefd. Ik stapte af en ging onder een boom zitten voor de hut van den armen kerel, en at al de paddestoelen op, die hij klaar had gemaakt, een grooten schotel vol. Ik kon er bijna niet van ophouden en ik kan er nu nog nooit genoeg van eten.

"Ik vroeg hem, wat het toch was, dat hij mij voorgezet had, en hoe die paddestoelen groeiden, en ik gaf bevel, om hem mee te nemen naar Lodidhapura, opdat hij dat kostelijke voedsel daar kon kweken. Hij leeft nog. Eer en rijkdom zijn hem ten deel geworden, en hij kweekt nog altijd paddestoelen voor Lodivarman; en niemand in mijn heele koninkrijk mag ze kweken, en niemand dan de Koning mag ze eten. Zoo viel mij een groot geluk en een groote voldoening te beurt op denzelfden dag, die mij al het andere ontnam.

"Toen wij later op den dag Lodidhapura binnenreden, stond het volk aan beide zijden van den weg geschaard, om hun Koning te begroeten en geluk te wenschen met zijn succes op de jacht. Zij zongen en juichten en strooiden met bloemen.

"Mijn paard werd schichtig door het leven en het gooien van de bloemen; en wierp mij uit het zadel; waarop een vrouw uit de menigte naar voren rende, zich op mij wierp en mijn gelaat met kussen bedekte.

"Toen de hovelingen er bij kwamen en haar wegrukten, en mij overeind hielpen, zagen ze, dat de vrouw melaatsch

was. Een kreet van afgrijzen steeg omhoog, en het volk, dat mij een oogenblik te voren toegejuicht had, trok zich vol angst terug, en zelfs mijn hovelingen hielden zich op een afstand. Ik moest alleen mijn paard bestijgen en alleen reed ik de stad Lodidhapura binnen.

Een uur later brak de uitslag uit. Die afschuwelijke zweren verschenen als bij tooverslag, en nooit ben ik meer zonder geweest. Nu zul jij ze ook krijgen. Zoals mijn jeugd en mijn schoonheid vergaan zijn, zoo zal het ook met jou het geval zijn. Ga mee !" en hij legde een zware hand op den arm van Fou-tan.

Toen Gordon King de flauw verlichtte gang inliep, bleef hij een oogenblik staan luisteren, of hij ook stemmen hoorde, die hem den weg zouden wijzen.

Terwijl hij daar zoo stond, zag hij aan het eind van de gang een deur opengaan, en een man achterwaarts naar buiten komen. In den man herkende hij onmiddellijk den major-domus, en keek rond, of hij zich ook ergens verbergen kon; maar er was geen enkele schuilplaats, ook niet het kleinste hoekje. De gang was recht en niet heel breed, en het was onvermijdelijk, dat hij ontdekt zou worden, als de major-domus zijn weg uitkwam, wat deze onmiddellijk deed, zoodra hij de kamerdeur achter zich gesloten had.

King maakte daarop gebruik van de eenige kans, die hij had, om de verdenking van den major-domus weg te nemen. Hij ging in de houding staan, alsof hij een schildwacht was, die er op post stond.

De major-domus zag hem en wist niet, wat hij er van denken moest.

Hij bleef tegenover King staan en vroeg op een toon van wantrouwen:

"Wat doe je hier, man ?"

"Op bevel van Lodivarman, den Koning, sta ik hier op post. Mijn orders zijn, dat er niemand deze gang in mag komen."

De major-domus scheen eenigszins in de war gebracht en wist blijkbaar niet, hoe hij moest optreden. Hij dacht er over, om naar Lodivarman terug te keeren en bevestiging te krijgen, wat betrof de verklaring van den soldaat, maar hij kende het driftige karakter van den Koning en durfde zijn woede niet opwekken, voor het geval, dat de soldaat de waarheid had gesproken.

"De Koning heeft er niets van tegen mij gezegd," zei hij. "Hij had mij opgedragen te zorgen, dat er niemand in dezen vleugel van het paleis kwam."

"Nu, daarom ben ik hier juist op post gezet," zei King, "en daarenboven wil ik u wel vertellen, dat hij niets over u gezegd heeft, en dus zou ik u wel willen verzoeken, om dadelijk heen te gaan."

"Maar ik ben de major-domus," zei de man op trotschen toon.

"En ik ben de schildwacht van den Koning," antwoordde de Amerikaan, "en als u wil informeeren naar zijn bevelen, laten we dan samen naar hem toegaan, en zien, wat hij er van zegt."

"Misschien had hij vergeten, dat hij orders gegeven had, dat hier een schildwacht moest staan," zei de major-domus; "want hoe zou je hier op post gezet zijn, anders dan op bevel van een officier van de garde ?"

"Ja, dat zou ik ook niet weten," zei de Amerikaan.

"Nu, goed dan," zei de major-domus bits. "Zorg, dat je niemand de gang inlaat," en hij wilde verder gaan, toen King hem tegenhield.

"Ik heb hier nog nooit eer op wacht gestaan," zei hij, "is er misschien nog een deur in de gang, waardoor iemand in dit gedeelte van het paleis zou kunnen komen ? Dan zal ik die ook in het oog moeten houden; en vertelt u mij eens, is er hier nog iemand anders dan de Koning."

"Niemand dan de Koning en een apsaras," antwoordde de man. "Ze zijn in de kamer, waar je mij uit zag komen. De deur daar aan je rechterhand is boven aan een trap, die weer naar een andere gang leidt, die uitkomt in den koninklijken tuin aan het eind van het paleis. Niemand gaat ooit die tuindeur door dan Lodivarman, en daar de deur aan de binnenzijde zwaar gegrendeld is, en er buiten in den tuin een schildwacht voor staat is er geen kans, dat er iemand van die zijde naar binnen zal komen. Je hoeft dus alleen de deur te bewaken, waar je nu voorstaat."

Daarop trad de major-domus de feestzaal binnen en verdween uit het gezicht.

Op hetzelfde oogenblik liep King haastig de gang door en bleef toen wachten voor de deur, waar achter zich Lodivarman en Fou-tan bevonden.

Meteen hoorde hij een vrouwestem, die een angstkreet slaakte.

De kreet kwam uit de kamer, en nauwelijks had hij dien vernomen, of Gordon King deed de deur open en trad het vertrek binnen.

Daar zag hij Fou-tan tevergeefs worstelen, om los te komen. Afschuw en hevige angst stonden op haar gelaat te lezen, terwijl dat van den melaatschen koning de grootste woede uitdrukte.

Toen Lodivarman den krijgsman gewaar werd, verbleekte hij en steeg zijn woede tot razernij.

"Hoe durf je hier te komen ?" schreeuwde hij. "Dat zul je met den dood bekoopen. Wie heeft je hier naar toe gestuurd ?"

Gordon King sloot de deur achter zich dicht en stapte op Lodivarman los.

"Gordon King !" riep het meisje uit. Groote verbazing klonk uit haar stem en spiegelde zich op haar gelaat af. Voor een oogenblik kreeg zij hoop, maar die werd dadelijk weer verdreven door haar angst voor hem, zoowel als voor zichzelf.

"O, Gordon King," zei ze met een snik, "Ze zullen je hiervoor ter dood brengen !"

Nu herkende Lodivarman hem ook.

"Zoo," zei hij, "je bent dus de soldaat, die geheel alleen een tijger versloeg ! Wat doe je hier ?"

"Ik kom Fou-tan halen," zei King zonder meer.

Lodivarmans afzichtelijk gelaat vertrok van woede. Hij was sprakeloos van ontzetting over zoo'n brutaliteit.

Twee keer probeerde hij, om iets te zeggen, maar zijn woede deed hem bijna stikken. Toen sprong hij naar een koord toe, dat langs een van de muren hing. King raadde echter zijn bedoeling en voorkwam hem, door hem bij den schouder te grijpen en hem terug te gooien.

"Als je geluid geeft, dan ben je er meteen geweest," zei hij.

Toen vond Lodivarman eindelijk zijn stem terug.

"Ik zal je in de kokende olie laten gooien," zei hij zachtjes.

"Dan zal ik liever maar direct met je afrekenen," zei King en hief zijn speer in de hoogte, als wilde hij die meteen naar hem toegooien.

"Neen, neen !" riep Lodivarman uit. "Doe dat niet. Ik zal het je vergeven."

King was verbaasd over de groote wet van zelfbehoud, zelfs bij zoo'n ellendig, ziek en ongelukkig individu.

"Zeg gauw, wat je kwam doen," riep Lodivarman nu, "en maak dan, dat je wegkomt."

"Ik heb al gezegd, waar ik voor kwam," zei King. "Ik kom Fou-tan halen."

"Die kun je niet krijgen," riep Lodivarman uit. "Die hoort mij toe. Dacht je, dat een vrouw een koning zou opgeven, om jou te volgen?"

"Vraag het haar," zei King; maar dat was niet eens nodig. Fou-tan trad naderbij en ging naast den Amerikaan staan.

"O, Lodivarman," riep zij uit, "laat mij toch rustig meegaan met dezen krijgsman!"

"Als je haar niet gewillig laat gaan, moet je het met den dood bekoopen," zei King zoo koelbloedig mogelijk.

"Goed, ga dan maar en neem haar mee," zei Lodivarman; maar al had King de sluwe uitdrukking in zijn oogen niet gezien, dan zou hij zich nog niet hebben laten bedriegen door deze gereedelijke toestemming.

"Dat is verstandig van je, Lodivarman," zei hij. "Het is de eenige oplossing. Ik ben echter ook verplicht, mij door mijn verstand te laten leiden en tevens door mijn kennis van de handelingen van een tiran. Ga op den grond liggen."

"Waarom?" vroeg Lodivarman. "Wat wou je mij doen? Vergeet je geheel en al, dat ik koning ben, en dat mijn persoon heilig is?"

"Ik weet alleen, dat je een man bent, en dat je mij in den weg staat. Je ziet, dat ik wanhopig ben."

"Ik heb gezegd, dat je rustig weg mocht gaan," zei de vorst. "Waarom wil je mij die vernedering aandoen?"

"Het is mijn plan niet, om je een vernedering aan te doen, Lodivarman. Ik wil er alleen zeker van zijn, dat je geen alarm

kunt maken, voor Fou-tan en ik, buiten de muren van Lodidhapura zijn. Mijn plan is, je zoo te verzekeren, dat je deze kamer niet kunt verlaten; en daar je orders hebt gegeven, dat er niemand in dit gedeelte van het huis des Konings mag komen, voor je het hun laat weten, zal het tenminste we morgen worden, eer je ons krijgslieden achterop kunt sturen."

"Hij spreekt de waarheid," zei Fou-tan tegen den Koning. "Hij zal u geen kwaad doen."

Een oogenblik stond Lodivarman stilzwijgend en als in gedachten verzonken voor hem, en toen stormde hij plotseling en geheel onverwacht op King aan, duwde diens speer weg en probeerde hem bij de keel te grijpen. Lodivarman was geen lafaard.

Zoo onstuimig was de aanval van den melaatschen man, dat King achteruit stoof, zijn voet geraakte in een plooi van een tiggerel, en hij viel languit op den grond, met Lodivarman boven op hem. De vingers van den melaatsche waren reeds om zijn keel geslagen. Slechts een oogenblik echter had de Khmer Koning een voordeel boven King. Zoodra hij zijn stem uitzette, om om hulp te roepen, had de Amerikaan hem reeds bij de keel gegrepen en smoorde elk geluid.

King had alles voor op den ouderen man: zijn jeugd, zijn kracht en zijn uithoudingsvermogen. Het gelukte hem, hoewel niet zonder moeite, om zich onder den Koning vandaan te wringen. Toen gaf hij een schop tegen een van diens beenen en gooide hem op zijn rug. De Khmer hijgde naar adem en trachtte verwoed, maar tevergeefs, om zich los te maken uit de handen van den man, die nu boven op hem lag.

"Blijf stil liggen," zei King. "Noodzaak me niet, om je te dooden !"

De afzichtelijke zweren op het gezicht van den Koning

waren vlak onder zijn oogen. Zelfs op dit moment van spanning kon hij, als dokter, niet nalaten, om de teekenen, die Lodivarman den naam van den Melaatschen Koning hadden gegeven, wat nauwkeuriger gade te slaan, en wat hij zag, deed hem spijt hebben, dat hij dit vreemde geval niet wat zorgvuldiger kon onderzoeken.

Na het laatste bevel van King en diens bedreiging, was Lodivarman opgehouden met worstelen, en de Amerikaan had daar op zijn keel losgelaten.

"Zitten er ook koorden aan de wandtapijten, Fou-tan?" vroeg hij aan het meisje.

"Aan de ramen zitten koorden," antwoordde zij.

"Geef me die dan gauw," zei de Amerikaan.

Vlug trok Fou-tan de koorden los en bracht ze aan King, en deze bond daarop den Khmer koning stevig aan handen en voeten. Hij deed het met zoo'n zorg en maakte de knopen zoo stevig vast, dat hij niet bang was, dat Lodivarman ze zelf zou kunnen loswringen; en om zeker te zijn, dat hij niet om hulp kon roepen, stopte King hem nog een prop van een zachten doek in den mond en bevestigde dien ook stevig met een stuk koord.

Daarop sprong hij overeind.

"Kom, Fou-tan," zei hij, "we hebben geen oogenblik te verliezen, maar wacht, je kan in dat tenue niet met me meegaan. Ik moet je meenemen als een slavinetje en niet als een apsaras."

Fou-tan gooide gauw haar hoofdtooisel af en ontdeed zich van haar lange gewaad. Over een tabouret hing een shawl. Die sloeg ze als een sarong om zich heen.

"Ik ben klaar, Gordon King," zei ze toen.

"Je vergeet al je sieraden," zei hij, "je collier en je oorringen en je armbanden."

Fou-tan haastte zich, om zich ook van deze te ontdoen.

King blies nu gauw de lampen uit, zoodat de kamer geheel in donker gehuld was, en daarop zochten zij samen hun weg naar de deur. King deed die een eindje open en keek om den hoek. De gang was ledig. Hij trok Fou-tan nu met zich mede en sloot de deur achter zich dicht. De volgende deur in de gang was niet gesloten. Hij kon, toen hij die opendeed, nog juist even een steenen trap onderscheiden. Daar beneden was alles donker. Het speet hem, dat hij niet een van de lampen had meegenomen, maar het was nu te laat. Hij trok Fou-tan naar binnen en sloot de deur, maar toen konden ze ook niets meer zien.

"Waar komen we op uit?" vroeg Fou-tan fluisterend.

"Het is een speciale uitgang van den Koning, als hij naar den tuin wil gaan," antwoordde King, "en als ik mij niet vergis, staat er aan het eind een schildwacht, die ons met een knipoogje zal laten passeeren."

Terwijl zij al tastende de trap afliepen en hun weg door de gang zochten, vertelde King, welke list hij gebruikt had, om dien avond een plaats bij de wacht te krijgen, en dat hij op weg naar zijn post in het bijzonder een kleine deur had opgemerkt aan het eind van dien vleugel van het paleis, en toen de major-domus hem verteld had van den specialen uitgang van den koning, had hij gemeend, dat die vermoedelijk dat bepaalde deurtje was.

"De schildwacht, die er op post staat," zei hij, "is er een uit mijn eigen barak en kent het verhaal. Daarom moet je vanavond een slavinetje zijn, Fou-tan."

"Het kan mij nu niet schelen, om een slavinetje te zijn," zei ze, en King voelde, hoe zij zijn hand steviger vastgreep.

Ten laatste kwamen zij aan het eind van de gang. King voelde voorzichtig naar bouten en knippen. Het was een stevige

knip, dien hij vond, maar die gemakkelijk openschoof en alleen een krassend geluid gaf.

Hij duwde de deur zachtjes open: de frissche avondlucht kwam hen tegemoet; de hemel stond vol sterren, die den tuin voldoende verlichtten. Voorzichtig stapte King over den drempel. Hij zag den schildwacht op zijn post staan, en de man zag hem ook onmiddellijk.

"Wie is daar?" vroeg hij, terwijl hij de punt van zijn speer op de hoogte van de borst van King hield.

"Ik ben het, King, van Vama's tental. Ik heb het slavinnetje gevonden, waar ik je van verteld heb, en zou graag een eindje in den tuin wandelen met haar."

"Ik ken je niet," zei de soldaat met een snauw. "Ik heb nog nooit van jou of je slavinnetje gehoord," en toen zag King, dat hij dezen man nooit te voren gezien had, dat de wacht afgelost was, terwijl hij in 't paleis was, en zijn hart zonk hem in de schoenen, hoewel hij zich voor het oog nog dapper hield. "Wat kan het nu voor kwaad," vroeg hij, "als je ons even doorlaat? Je kunt weten, dat ik tot de wacht behoor, anders had ik geen toegang tot het paleis gekregen."

"Best mogelijk," antwoordde de soldaat, "maar mijn orders zijn, om niemand hier in of uit te laten. Ik zal een officier roepen. Als die je wil laten gaan, nu, dat is mijn zaak niet."

Fou-tan was zoo lang naast King blijven staan. Nu trad ze langzaam wat dichterbij en vroeg, terwijl ze hem vriendelijk aankeek:

"Zou je het ons niet willen toestaan? Zeg maar ja."

"Nu, kwaad kan het niet, denk ik," zei hij aarzelend. "Hoe lang denken jullie in den tuin te blijven?"

"Niet langer dan een paar minuten," zei King.

"Nu, dan zal ik me even omdraaien," zei de schildwacht.

"Ik heb jullie niet gezien. Denk er om, dat ik jullie niet gezien heb."

" Wij hebben jou ook niet gezien," antwoordde King.

De schildwacht begon weer heen en weer te loopen, en Gordon King en Fou-tan verdwenen tusschen het geboomte.

Eenige uren later, toen hij afgelost werd, begreep de schildwacht eindelijk, dat ze hem gefopt hadden, maar hij hield wijselijk zijn mond, hoewel hij zich voornam, om den schildwacht, die zich King genoemd had, eens goed te vragen, waarom hij niet teruggekomen was, en met deze gedachte viel hij in slaap.

HOOFDSTUK IX.

De vlucht.

Hun belofte aan den schildwacht getrouw, hielden Fou-tan en King zich niet lang op in den tuin van Lodivarman, den melaatsche. Daar de muren er op gebouwd waren, om de menschen uit den tuin te houden in plaats van er in, was het niet zoo heel moeilijk, om een plek te vinden, waar zij er over konden klimmen, want op vele plaatsen stonden er dichtbij den muur boomen, waarvan de takken er overheen hingen.

In de onverlichte straten der stad was het gezicht van een soldaat en een meisje niet zoo iets ongewoons, dat het de opmerkzaamheid trok. Zij kwamen dus zonder veel moeite tot bij den stadsmuur.

Daar was het al net zoo gesteld, als bij den muur van den tuin des Konings. Er was alleen gerekend op indringers, en hoe die te beletten, om over den muur te klimmen.

Lage woningen en schuren stonden overal tegen de wallen,

en het duurde niet lang, of King vond een plek, waar zij op het dak van een gebouw konden klimmen en vandaar op den stadsmuur. Vanaf den muur tot op den grond was echter geen geringe afstand, en hier ontmoetten zij het grootste gevaar, dat hen nog bedreigd had, sedert zij den schildwacht bij het poortje gepasseerd waren. Als zij een van beiden een verstuikten enkel of een gebroken been opliepen, dan zouden zij niet verder kunnen.

In de duisternis kon King niet onderscheiden, hoe de grond onder aan den muur was. Het schijnsel der sterren was daar niet voldoende voor.

"We zullen het toch moeten probeeren, Fou-tan," zei hij.

"Het is een groote sprong, Gordon King," zei ze, "maar als je denkt, dat we het wagen kunnen, dan doe ik het." "Neen, dat is niet noodig," zei hij. "Ik denk, dat de muur hier zoo wat zes meter hoog is. Mijn speer is een meter tachtig; je sarong is zeker twee en een halven meter lang, misschien zelfs langer."

"Ja, die is eigenlijk veel te lang. Het is ook geen echte sarong; maar wat was je van plan?"

"Ik ben van plan het eene eind van de sarong aan het eind van de speer te binden en een knoop te leggen aan het andere eind van de sarong. Denk je, dat je sterk genoeg bent, om dien knoop vast te houden, terwijl ik je zoo laag mogelijk laat zakken?"

"Ik ben heel sterk," zei Fou-tan, "en wanhoop geeft ook kracht."

Terwijl zij sprak, begon ze de sarong af te doen, en een oogenblik later liet King haar voorzichtig over den rand van den muur zakken.

"Als ik je, zoover ik kan, heb laten zakken," fluisterde hij haar in het oor, "zal ik roepen loslaten. Loop dan gauw een

eindje weg. Ik laat dan mijn speer vallen. Die moet je daarop weghalen, zoodat ik er niet op kan vallen, en mocht de grond wat ongelijk zijn, maak die dan wat gladder voor mij."

"Ja," zei ze, en daarop liet King haar zakken.

Even later leunde hij, zoover hij kon, over den muur.

"Los !" riep hij zachtjes.

Zij gehoorzaamde.

"Ben je ongedeerd ?" fluisterde hij.

"Ja," antwoordde zij. "Laat de speer nu los," en een oogenblik later liet zij er op volgen: "Het gras is hier dik en zacht."

King liet zich over den rand van den muur zakken en bleef een oogenblik aan zijn handen hangen. Toen liet hij zich vallen.

Toen hij ongedeerd, hoewel pijnlijk, in het hooge gras omverviel, kwam Fou-tan gauw naar hem toe.

"Heb je je niet bezeerd, Gordon King ?" vroeg zij.

"Neen, ik heb me niet bezeerd," antwoordde hij.

"Ik begin al naar Pnom Dhek te verlangen," zei ze, "we zijn nu al weer wat dichterbij."

"Ja, maar we zijn er nog niet. Ik weet niet eens, waar het ligt."

"Maar ik weet het wel," antwoordde het meisje.

"In welke richting ?" vroeg hij.

"Daar !" zei ze en wees een bepaalden kant uit, "maar de weg is lang en moeilijk."

Dichtbij hen was een groepje hutten, niet ver van den muur der stad, en dus staken zij zoo gauw mogelijk de open plek over en bleven langs de wildernis voortloopen, totdat zij de stad voorbij waren.

"Toen wij naar Lodidhapura gebracht werden," zei King, "zag ik een laan, ergens hier in de buurt en die liep naar de wildernis."

"Ja, die is er ook," antwoordde Fou-tan, "maar zoo kom je niet in Pnom Dhek."

"Daarom wou ik juist die laan vinden," zei King. "Ze zullen ons direct in de richting van Pnom Dhek gaan vervolgen, en daar onze vervolgers op olifanten en paarden zullen zijn, halen ze ons in minder dan geen tijd in. We moeten dus een andere richting uitgaan en ons misschien dagenlang in de wildernis verbergen, voor we den kant van Pnom Dhek kunnen uitgaan."

"Dat kan me niet schelen," zei ze, "en ik zal niet bang zijn, als jij bij me bent, Gordon King."

Het duurde niet lang, of zij vonden den weg, dien hij zocht. Het gaan naar de wildernis was weinig aantrekkelijk voor hen en, zooals beiden beseften, ook hoogst gevaarlijk.

Rondom hen hoorden ze de geluiden van het sombere duistere woud; het geheimzinnige ritselen van het kreupelhout, als er een roofdier doorheen liep op zijn zachte pooten; een blaffend gebrom in de verte; een schreeuw, gevolgd door een lange stilte, die schrikwekkender was dan het geluid eerst geweest was.

Een paar maanden geleden zou King hun positie veel gevaarlijker gevonden hebben dan nu. Hij was op den duur vertrouwd geraakt met de wildernis en er aan gewend, om zich steeds bedreigd te weten door roofdieren.

Hij was zich niettemin volkomen bewust van de gevaren, die hem wachtten, maar hij moest van twee kwade dingen het beste kiezen.

Als zij in de buurt van Lodidhapura bleven, dan zouden zij zeker weldra gevangen genomen worden; en wachtte hen een wreeder lot, dan hen in de donkere lanen van het bosch kon overkomen.

Meerdere bekendheid met het geslacht der tijgers had hem die anders leeren beschouwen dan vroeger.

Toen had hij gemeend, dat zij het altijd gemunt hadden op de menschen, maar sedert had hij geleerd, dat ze meer den mensch vermeden, dan hem vervolgden.

Zij hadden dus alle kans, om den nacht veilig door te komen; maar zouden zij het ongeluk hebben, om een tijger of een luipaard of een panther tegen te komen, die hen uit honger, ouderdom of woede zou verkiezen aan te vallen, dan was hun lot beslist; en of zij nu zouden blijven doorloopen of zich in een boom verbergen, toch zouden zij aan de genade van een of ander van die verscheurende dieren overgeleverd zijn.

De laan, die zij volgden, en die van Lodidhapura tot in de wildernis liep, was eerst ook in het bosch nog breed en open, maar langzamerhand werd zij niet meer dan een heel smal pad. Om hun vervolgers te ontgaan, moesten zij het verlaten; maar dat konden zij niet doen voor het aanbreken van den dag; want om zoo maar de wildernis in te trekken, die in ondoordringbare duisternis gehuld was, zou hun niets anders dan onheil kunnen berokkenen.

"Zelfs al zouden ze Lodivarman al voor den ochtend vinden," zei King, "betwijfel ik, of ze voor het aanbreken van den dag er al op uit zullen trekken, om ons te zoeken."

"Zoodra Lodivarman een woord kan uitbrengen," zei Foutan, "stuurt hij hen er op uit; maar er is weinig kans op, dat iemand het wagen zal, zijn woede te riskeeren en in de buurt van het vertrek te komen, waar hij ligt, totdat zijn lang stilzwijgen verdenking opwekt.

"Als je touwen het uithouden, en hij niet in staat is, om den prop uit zijn mond te halen, betwijfel ik het, of ze hem voor twaalf uur vinden zullen.

"Zijn volk is bang voor zijn woede, want hij is driftig en wreed, en er is maar één man in Lodidhapura, die het zou durven

wagen, zijn woede te trotseeren, door het vertrek binnen te gaan, voor Lodivarman hem geroepen had."

"En wie is dat ?" vroeg King.

"Vay Thon," antwoordde het meisje.

"Als ik gemist word, en Vay Thon hoort dat," zei King, "dan zal waarschijnlijk zijn wantrouwen worden opgewekt."

"Waarom ?" vroeg Fou-tan.

"Omdat ik vanmiddag met hem gepraat heb en zien kon, dat hij geraden had, wat er in mijn hart omging. Hij was het, die mij vertelde, dat Lodivarman vanavond om je sturen zou. Het was Vay Thon, die mij waarschuwde, om toch niets overijld te doen."

"Hij houdt niet van Lodivarman," zei het meisje, "en het is niet onmogelijk, dat als hij de waarheid raadde, hij zwijgen zou, want hij is heel vriendelijk tegen mij geweest, en ik weet, dat hij jou graag lijden mag."

Uren achtereen zochten zij hun weg langs het donkere pad. De maan was intusschen opgekomen en maakte, dat het iets minder duister was.

Eindelijk bemerkte King, dat Fou-tan zich bijna niet meer voort kon slepen. Hij begon dus nog wat langzamer te loopen en ondersteunde haar met zijn arm.

Ze leek zoo klein en teer en ongeschikt voor zoo'n tocht, dat de man verbaasd was over haar weerstandsvermogen. Ze had meer van een kasplantje, dan van een meisje van vleesch en bloed, die Fou-tan van Pnom Dhek, en toch legde ze den moed en de flinkheid van een man aan den dag. Niet een keer dien nacht had zij gezegd, dat ze bang was, zelfs niet, als er een van die groote dieren zoo dicht langs hen heenging, dat zij het bijna konden hooren ademhalen. Als de slaven van Khmer al zoo waren, hoe groot moest dan de moed van hun meesters wel zijn !

"Je bent erg moe, Fou-tan," zei hij, "we zullen zoo meteen even gaan rusten."

"Neen," antwoordde zij, "doe dat niet om mijnentwil. Als je er voor jezelf niet over zou denken, is dat een bewijs, dat je het niet verstandig zou vinden, om het te doen. Dat ik bij je ben, mag geen verschil maken. Als jezelf behoefte krijgt aan rust en denkt, dat je het veilig kunt doen, dan wil ik ook wel wat rust nemen maar niet eer."

Eindelijk brak de dageraad aan en verjoeg de donkere schaduwen van den nacht. Zij konden de boomen weer eenigszins onderscheiden, en nieuwe hoop vervulde hun ziel.

Het werd nu tijd, om het pad te verlaten en een schuilplaats te zoeken, en de plek, waarop zij zich bevonden, scheen daar juist heel gunstig voor, omdat het kreupelhout er betrekkelijk dun was.

King sloeg meteen links af, en weer liepen ze een paar uur voort. Er was daar geen pad, dat zij volgen konden, en de grond liep wat op, zoodat King vermoedde, dat ze in de buurt van bergen waren.

Eindelijk kwamen zij aan een ravijn, waar een stroompje van zuiver water door liep.

"De Hemel zij gedankt !" riep King uit.

Het riviertje lag vrij diep en was niet gemakkelijk te bereiken, maar eindelijk vonden zij toch een plek, waar zij er bij konden komen, en het koele, verfrissende water gaf hun nieuwe kracht en moed.

Daar het water het ravijn zoo uitgehold had, koesterde King de hoop, dat zij wel ergens een holte zouden vinden, die een veilige en geschikte schuilplaats aanbood.

Gelukkig was het water niet diep, en konden zij de bedding volgen en zoo naar boven loopen.

Zij waren nog niet ver gegaan, of zij ontdekten een plek, die uiterst geschikt voor hun doel leek.

Het riviertje maakte hier een scherpe bocht, bijna een vierkanten hoek, en daar het water eeuwenlang langs den voet van de kalksteenen klip gestroomd had, had het er een holte in gegraven, waar de twee vluchtelingen een veilige schuilplaats zouden hebben, en niet van bovenaf gezien konden worden.

King liet Fou-tan in de kleine grot achter en stak het riviertje over, omdat aan den overkant, een eind van den bodem af, hoog gras stond. Hij nam er een armvol van mee, en na een paar maal heen en weer te zijn gegaan, had hij genoeg, om er voor elk van hen een vrij gemakkelijke slaappleats van te maken.

"Neem jij nu eerst wat rust," zei hij tegen Fou-tan, "en als je wat bekomen bent van de vermoeienis, dan ga ik slapen."

Zij kwam daar eerst tegenop; maar terwijl zij nog protesteerde, overmande haar reeds de vermoeienis, die zij doorgemaakt had, en ze viel in een diepen slaap.

Met zijn rug tegen den kalksteenen wand geleund, trachtte King met alle macht, om wakker te blijven; maar het eentonige geluid van het water werkte als een slaapmiddel en maakte het hem heel moeilijk.

Tweemaal dommelde hij in, en stond toen, verontwaardigd over zichzelf, op en begon de grot op en neer te loopen, maar zoodra hij weer ging zitten, was hij in slaap.

Half op den middag werd hij met een schrik wakker. Hij had een akeligen droom gehad, die hem zoo werkelijk geleden had, dat hij, toen hij wakker werd, meteen naar zijn speer greep en overeind sprong. Er dreigde echter geen gevaar.

Hij luisterde aandachtig, maar het eenige geluid, dat hij hoorde, was van het stroomende water.

Fou-tan opende haar oogen en keek hem aan.

"Wat is er ?" vroeg zij.

"Ik heb op mijn post geslapen," zei hij vol verontwaardiging over zichzelf.

"Ik heb zelfs heel lang geslapen en ben nu pas wakker geworden."

"Daar ben ik blij om," zei ze lachend. "Ik hoop, dat je een goeden langen tijd geslapen hebt."

"Ik heb bijna net zoolang geslapen als jij, Fou-tan," antwoordde hij, "maar stel je eens voor, dat ze gekomen zouden zijn, terwijl ik sliep !"

"Ze zijn niet gekomen, dat is het voornaamste," zei ze.

"Nu, we hebben tenminste beide geslapen," zei hij, "mijn eerste werk moet nu zijn, om voedsel te zoeken."

"Er is genoeg in het bosch te vinden," zei ze.

"Ja, dat heb ik vanmorgen onderweg al opgemerkt."

"Zal het veilig zijn, om op voedsel uit te gaan ?" vroeg het meisje.

"We zullen het er op moeten wagen," antwoordde hij. "We moeten voedsel hebben en 's nachts kunnen we het niet zoeken. We zullen samen moeten gaan, Fou-tan, want ik durf je geen oogenblik alleen te laten."

Terwijl King en Fou-tan hun schuilplaats verlieten en langs de geul naar beneden liepen, om een plaats te vinden, waar zij er uit konden klimmen, om in het bosch voedsel te zoeken, hurkte er iets neer op den top van de klip aan den overkant van het water en verschool zich achter een struik, terwijl het hen nauwkeurig gadesloeg.

Met zijn kleine oogen bijna verscholen onder een bos verward haar, sloeg hij elke beweging van het tweetal gade; en toen zij voorbij waren, volgde hij hen tersluiks, net als een tijger dat zou gedaan hebben. Het was echter geen tijger, het

was een man van zeker een meter zes en negentig lang, zoo niet langer, met groote, platte voeten.

Zijn eenige kleedingstuk was de huid van een verscheurend dier, die hij om zijn heupen gewonden had. Hij droeg geen versierselen, maar had wel wapens bij zich; een korte speer, een boog en een pijlen koker.

Het kwam den Amerikaan goed te pas, dat hij door Che al wat op de hoogte was gekomen, van wat er in het bosch te vinden was, want nu was hij spoedig en met weinig moeite in het bezit van voldoende eetbare vruchten en knollen.

Fou-tan, die in de stad was grootgebracht, had slechts een zeer flauwe, oppervlakkige kennis van wat er in de wildernis te vinden was. Zij kende den grooten rechtopgaanden djatiboom, die nu in het droge jaargetijde bladerloos was, en den rubberboom; en met bijna kinderlijke verrukking herkende zij de lederachtige op laurier lijkende bladeren van den boom, uit welks hars guttegom wordt verkregen. De hooge bloeiende stammen van den kardemom kende zij ook; maar ze zou zelfs niet voor een vogel voldoende voedsel hebben kunnen vinden.

Kings bekwaamheid in dat opzicht vervulde haar dus met eerbied en bewondering. Haar donkere oogen volgden al zijn bewegingen, en toen hij zooveel voedsel verzameld had, als zij maar dragen konden en zij hun schreden wendden naar hun schuilplaats, glom Fou-tan van trots en vertrouwen en geluk.

Misschien was het maar goed, dat zij de terugstootende gedaante niet zag, die in het kreupelhout verborgen zat, waar zij langs gingen.

Toen zij weer in de grot terug waren, stilden zij hun honger met zulk voedsel, dat niet gekookt behoefde te worden.

"Vanavond zullen we een vuurtje maken," zei King, "en

dan braden wij een paar van die knollen. Nu zou het niet veilig zijn, want de rook zou zelfs op een grooten afstand opgemerkt kunnen worden; maar 's avonds zoeken ze niet naar ons, en het schijnsel van een klein vuurtje hier in de rots wordt niet daarbuiten opgemerkt."

Nadat zij gegeten hadden, nam King zijn speer en liep een eind langs het riviertje, want hij had er visch in zien spartelen.

Het ging hem er meer om, om den tijd te korten, dan dat hij hoopte op succes bij zijn onderneming. Het wemelde er echter zoo van visschen, en ze waren zoo weinig schuw, dat hij er heel gemakkelijk twee uitpikte, terwijl Fou-tan naast hem stond en hem opgewonden toejuichte en kreten van verrukking slaakte.

King was nooit ongevoeliger geweest dan eenige andere normale man voor de goedkeuring van de tegenovergestelde sekse, maar nooit had eenige lof hem zoeter in de ooren geklonken dan op dit oogenblik.

Er was zoo iets volkomen oprechts in Fou-tan's lof, dat het zelfs niet in de verte aan vleierij deed denken.

Hij had haar altijd zoo'n eerlijk persoontje gevonden, dat hij geen oogenblik aan haar oprechtheid twijfelde.

"Nu gaan wij feestvieren," riep zij uit, terwijl zij de visschen naar hun grot brachten. "Het is een goed ding voor mij, Gordon King, dat jij hier bent en niet een ander."

"Waarom Fou-tan?" vroeg hij.

"Stel je voor, dat Bharata Rahon, of een van de anderen genoodzaakt zou zijn geweest, om voedsel voor mij te zoeken in de wildernis!" riep zij uit.

"Wel, ik zou òf den hongerdood gestorven zijn, òf vergiftigd zijn geworden door hun onwetendheid en domheid. Neen, er is niemand zooals Gordon King, dat weet ik, zijn slavin, nu heel goed."

"Ik wil liever niet, dat je je zoo noemt," zei hij. "Je bent mijn slavin niet."
"Laten we dan maar doen, alsof ik het ben," zei ze. "Ik vind de gedachte prettig. Een slaaf is groot door de grootheid van zijn meester. daarom kan het geen oneer zijn, om een slavin te zijn van Gordon King."
"Als ik je hier niet in de wildernis van Cambodië gevonden had," zei hij, "zou ik stellig gedacht hebben, dat je een Iersche was."
"Een Iersche ?" vroeg zij. "Wat is een Iersche ?"
"De Ieren zijn een volk, dat op een klein eiland woont, hier ver vandaan. Zij hebben daar een beroemden steen, en als iemand dien steen gekust heeft, kan hij nooit meer nalaten, om met grooten, overdreven lof te praten over alles, wat hij ontmoet. Men zegt, dat al de Ieren dien steen gekust hebben."
"Ik behoef geen steen te kussen, om de waarheid tegen jou te zeggen, Gordon King," zei ze. "Ik zeg niet altijd aardige dingen tegen de menschen, maar ik vind het prettig, om ze tegen jou te zeggen."
"Waarom ?" vroeg hij.
"Dat weet ik niet, Gordon King," zei Fou-tan en keek naar den grond.
Zij zaten op het droge gras, dat hij voor hun slaapplaatsen bijeengeraapt had. King zat nu zwijgend naar het meisje te kijken. Voor de honderdste maal werd hij getroffen door haar groote schoonheid, en daarop verrees het gelaat van een ander meisje voor zijn oogen. Het was dat van Susan Anne Prentice.
Een glimlach verscheen op zijn gezicht, toen hij zijn blikken naar het riviertje wendde; terwijl opnieuw vanaf den tegenovergestelden heuveltop de kleine oogen van den grooten man hen gadesloegen.

"Waarom lach je, Gordon King?" vroeg Fou-tan, die plotseling opgekeken had.

"Je zou het niet begrijpen, als ik het zei, Fou-tan," antwoordde hij. Hij had er over zitten denken, wat Susan Anne wel zeggen zou, als zij zou weten, in welke situatie hij zich op dat oogenblik bevond; een situatie, die inderdaad niet alleen onwaarschijnlijk, maar onmogelijk was. Hier zat hij, Gordon King, doctor in de medicijnen, een geheel normaal product van de twintigste eeuw onder een groote rots met een klein slavinetje van een ras, dat reeds honderden jaren geleden verdwenen was.

Dat was op zichzelf al onbegrijpelijk. Er was echter nog iets, dat nog moeilijker te gelooven was; hij besepte, dat hij van het geval genoot, en wel het meest van het gezelschap van het kleine slavinetje.

"Je lacht om mij, Gordon King," zei Fou-tan, "en ik houd er niet van, om uitgelachen te worden."

"Ik lachte je niet uit, Fou-tan," antwoordde hij. "Ik zou je niet kunnen uitlachen, ik -"

"Ja, jij?" vroeg zij.

"Ik zou je niet uit kunnen lachen," zei hij.

"Dat hadt je al een keer gezegd, Gordon King," herinnerde zij hem. "Je wou nog wat zeggen. Wat was dat?"

Even bleef hij zwijgen. Toen zei hij: "Ik weet het niet meer, Fou-tan."

Hij wendde zijn oogen af, terwijl zij eenigen tijd zwijgend en oplettend naar hem keek. Toen gleed een lichte glimlach over haar gelaat, en zij begon zachtjes te neuriën.

De man op de klip aan de overzijde trok zich behoedzaam terug, totdat hij uit het gezicht was van de twee in de grot beneden hem.

Toen kwam hij overeind en sloop zachtjes het bosch in.

Hij hield zijn pijl en boog gereed. Hoewel hij zoo groot en zwaar was, bewoog hij zich geluidloos voort; zijn kleine oogen speurden naar alle kanten.

Plotseling en zoo vlug, dat men ternauwernood de beweging van zijn hand had kunnen volgen, schoot hij een peil af, en een oogenblik later stapte hij naar voren en pakte een groote rat op, die hij met zijn pijl getroffen had.

Daarop bewoog hij zich weer langzaam voort, en weldra zag hij een kleine aap langs de takken der boomen zijn weg vervolgen. Weer schoot hij een pijl af, en de kleine aap stortte naar omlaag en viel aan zijn voeten neer. Hij ging op zijn hurken zitten en at de rat zoo rauw op; den kop nam hij mee naar den rand van het ravijn, en toen hij er zich van overtuigd had, dat het tweetal er nog was, at hij de rest van zijn middagmaal op en hij was nog aan het eten, toen de duisternis inviel.

Fou-tan had de stilte niet meer verbroken, maar toen King eindelijk opstond, vroeg zij:

"Waar ga je naar toe, Gordon King?"

"Er ligt wat drijfhout op den oever aan den overkant, dat er met hoog water is neergegoid. Dat hebben we straks noodig, om ons vuurtje te maken."

"Ik ga met je mee, om je te helpen," zei Fou-tan, en te zamen staken zij het riviertje over en verzamelden het droge hout voor hun vuurtje.

Van Che en Kangrey had de Amerikaan geleerd, hoe hij zonder lucifers een vuur kon aansteken, en weldra brandde dat dan ook lustig in den versten hoek onder de overhangende rots. Hij had de visschen schoon gemaakt en gewasschen en roosterde die nu boven het vuur, terwijl Fou-tan twee groote knollen, aan takken gestoken, braadde.

"Ik zou dit niet willen ruilen voor het paleis van een koning, Gordon King," zei ze.

"Ik ook niet, Fou-tan," antwoordde hij.

"Voel je je gelukkig, Gordon King?" vroeg zij.

"Ja," antwoordde hij. "En jij, Fou-tan, ben je ook gelukkig?"

Zij knikte met haar hoofd.

"Ja, omdat jij en ik hier samen zijn," zei ze eenvoudig.

"Wij komen uit geheel verschillende landen, Fou-tan," zei hij, "wij zijn gescheiden door eeuwen, we hebben niets gemeen, jouw wereld en mijn wereld zijn even ver verwijderd van elkaar als de sterren; en toch lijkt het mij, Fou-tan, alsof ik je altijd gekend had. Het lijkt mij niet mogelijk, dat ik mijn heele leven tot nog toe geleefd heb, zonder zelfs te weten, dat je bestondt."

"Zoo heb ik ook gevoeld, Gordon King," zei het meisje. "Ik begrijp het niet, maar het is zoo. In één opzicht vergis je je echter."

"En waarin dan?"

"Je zei, dat we niets gemeen hadden; maar dat hebben we wel."

"Wat dan?" vroeg King.

Fou-tan rilde.

"De melaatschheid," zei ze. "Hij heeft ons beiden aangeraakt. We krijgen die dus alle twee."

Gordon King begon te lachen.

"Van Lodivarman zullen wij nooit de melaatschheid opdoen," zei hij. "Dat weet ik zeker, want ik ben dokter."

"Waarom zullen wij die niet van hem krijgen?" vroeg zij.

"Omdat zijn uitslag geen melaatschheid is," antwoordde de Amerikaan.

HOOFDSTUK X.

Liefde en de Wildeman.

Van den overkant van het ravijn, sloeg de Wildeman, die op een poot van den aap zat te kauwen, het tweetal beneden gade. Hij zag hen het vuur aanmaken, en dat maakte hem onrustig. Hij was bang voor vuur.

Hij was niet hongerig. Hij voelde zich niet vijandig gezind jegens de twee, die hij zoo voortdurend in het oog hield. Het was een sterkere aandrang dan honger, die hem aanzette tot zijn plan. Hij had het meisje gezien !

Het vuur hinderde hem en hield hem op een afstand, maar tijd beteekende weinig voor den Wildeman. Hij zag, dat het tweetal zich bedden gemaakt had, en hij vermoedde, dat zij den nacht wel in de grot zouden doorbrengen. 's Morgens zouden zij op voedsel uitgaan, en dan zou er geen vuur branden. De Wildeman zou tot den volgenden morgen wachten. Hij zocht een plek met hoog gras op, streek dat naar een kant en ging er op liggen, en als hij zich omdraaide op zijn leger, dan deed hij het altijd in ééne richting, opdat de scherpe punten van het gras hem niet prikken zouden.

Fou-tan en King zaten overeind op hun bedden en praatten samen.

Fou-tan had heel wat te vragen. Zij wilde alles weten van het vreemde land, waar King vandaan kwam.

De meeste dingen, die hij haar vertelde, begreep zij niet; maar herhaaldelijk deed zij hem ook vragen over onderwerpen, die zij wel kon begrijpen. Sommige dingen zijn voor alle tijden hetzelfde.

"Zijn de vrouwen in jouw land mooi ?" vroeg zij.

"Sommige zijn mooi," antwoordde de man.

"Heb je een vrouw, Gordon King?"

De vraag werd fluisterend gedaan.

"Neen, Fou-tan."

"Je hebt er toch zeker wel een lief," vervolgde zij, want de liefde is van zooveel belang voor een vrouw, dat ze zich een leven zonder liefde niet kan voorstellen.

"Ik heb het altijd te druk gehad, om verliefd te worden," antwoordde hij op goedgehartigen toon.

"Nu heb je het niet heel druk," zei Fou-tan.

"Ik denk, dat ik het juist heel druk zal hebben de eerstvolgende dagen, om jou goed en wel terug te krijgen in Pnom Dhek," zei hij.

Fou-tan zweeg. Het was zoo donker, dat hij haar nauwelijks zien kon; maar hij gevoelde haar tegenwoordigheid, en die scheen een even grooten invloed op hem uit te oefenen, als had hij haar in de oogen kunnen zien.

King vond dat gevoel erg verontrustend.

Zij lagen nu zwijgend op hun bedden van gras, elk van zijn eigen gedachten vervuld.

De hitte was snel aan het verminderen, en er kwam een kille damp uit het water op.

De absolute duisternis om hen heen werd in hun onmiddellijke nabijheid eenigszins opgeheven door het opschieten van de vlammen nu en dan, als een nieuwe tak weer vlam vatte. Zij hadden het vuur echter niet meer voorzien, sedert ze waren gaan liggen.

King lag te denken aan het meisje, dat zich aan zijn zijde bevond; aan de verantwoordelijkheid, die haar tegenwoordigheid meebracht, en aan de plicht, die hij haar en zichzelf verschuldigd was.

Hij deed zijn best, om niet aan haar te denken, maar hij bemerkte, dat hem dat onmogelijk was, en hoe meer hij aan haar dacht, hoe meer hij besepte, hoe groot de aantrekking was, die zij voor hem had. Dat het gevoel, dat zij in hem opwekte, liefde was, leek hem ongelooflijk.

Hij trachtte zich te overtuigen, dat het niets was dan een bevlieging, opgewekt door haar schoonheid en haar nabijheid, en hij deed alle moeite, om die bevlieging te overwinnen, opdat hij de plicht mocht vervullen, die hem was opgelegd, op een wijze, waar hij nooit spijt van zou hebben.

Om aan dit edele besluit kracht bij te zetten, trok hij zijn gedachten geheel van Fou-tan af en hield zich bezig met te denken aan zijn vrienden in het verre Amerika. Hij lachte weer met Susan Anne Prentice, luisterde weer naar haar lieve, beschaafde stem, en genoot weer het aangename gezelschap van het meisje, dat altijd als een zuster voor hem geweest was.

Toen klonk er een zucht van het bed van gras aan zijn zijde, en het visioen van Susan Anne Prentice werd geheel vergeten. Weer volgde er een lange stilte, alleen afgebroken door het gemurmel van het riviertje.

"Gordon King !" Het werd fluisterend gezegd.

"Wat is het, Fou-tan ?"

"Ik ben bang, Gordon King," zei het meisje. Het klonk als de stem van een angstig kind.

Voor hij nog kon antwoorden, klonk het geluid van zachte voetstappen, en vielen er losse kluiten aarde naar beneden.

"Wat was dat ?" vroeg Fou-tan vol angst. "Daar komt wat aan, Gordon King. Kijk !"

De man kwam stil overeind en hield zijn speer in gereedheid. Hij zag twee gloeiende plekken op eenigen afstand in het

ravijn; en vlug stapte hij naar hun vuur toe en gooide er wat droge takken op. Hij blies er zachtjes op, totdat zij vlam vatten. Nog altijd zag hij die twee gloeiende plekken in de duisternis.

Hij stapelde steeds meer takken op het vuur, totdat het lustig begon te branden en hun kleine grot geheel verlichtte en ook Fou-tan, die overeind was gaan zitten en met oogen vol ontzetting naar het verscheurende dier keek.

"Een tijger !" fluisterde zij, en er klonk doodsangst uit haar stem.

De bewoners van de wildernis slapen nooit heel vast. Toen de tijger in het ravijn afdaalde en de kluiten aarde en losse steenen naar beneden vielen, werd de Wildeman onmiddellijk wakker en sprong overeind. Hij liep gauw naar den rand van de klip en keek naar beneden. Daar zag hij bij het schijnsel van het vuur den grooten tijger staan, met opgeheven kop, terwijl deze den man en de vrouw gadesloeg in hun schuilplaats in de rots.

Hier was een indringer, die ten zeerste de verbolgenheid van den Wildeman opwekte; hier was een doodelijke vijand, die op het punt was, zich meester te maken van wat hij, de Wildeman, reeds als zijn eigendom beschouwde. Hij haalde den zwaarsten pijl te voorschijn, dien hij bij zich had, en spande den boog. Daarop schoot hij den pijl af naar een punt juist achter de schouders van den tijger.

Wat nu volgde, gebeurde al heel vlug. De pijl drong door tot in de longen van het dier; de schok, de verbazing en de pijn brachten een onmiddellijke reactie teweeg.

Daar hij niets wist van de tegenwoordigheid van eenig ander schepsel dan het tweetal, waar hij tegenover stond, dacht hij natuurlijk, dat zij het waren, die hem die pijn berokkenden. Dit bleek tenminste uit hetgeen onmiddellijk volgde.

Met een afschuwelijk gebrom en flikkerende oogen, met

wijd geopenden muil, waardoor de witte slagstanden te zien kwamen, sprong de tijger recht op King aan.

Fou-tan, die naast hem stond, greep een brandend hout op en slingerde dat naar den tijger toe. Deze had echter te veel pijn en was te woedend, om nog ergens bang voor te zijn.

King trok den arm terug, waarin hij zijn speer hield. Hij dacht aan dien anderen tijger, dien hij gedood had met een enkele speer. Dat had hij niet alleen aan zijn bedrevenheid in het gooien te danken gehad. Het geluk had hem begunstigd; maar zou het hem nu ook weer gunstig zijn? Meestal overkwam je zoo iets niet twee keer. Hij had echter geen andere keus en moest het er dus op wagen.

Hij spande al zijn krachten in en concentreerde al zijn gedachten op zijn speer. Had hij gedacht aan wat volgen kon, dan zouden zijn zenuwen hem zeker in den steek gelaten hebben, maar dat deed hij niet.

Met de grootste kalmte wachtte hij, totdat hij wist, dat hij niet missen kon, maar het ook geen seconde langer mocht uitstellen. Toch wierp hij zijn spies, greep meteen Fou-tan in zijn linkerarm en sprong op zijde.

Zelfs de tijger had niet met grootere vlugheid en kalmte kunnen handelen.

Een zachte kreet van verbazing en bewondering ontsnapte aan de lippen van den Wildeman, die op den top van de klip aan de overzijde stond.

De sprong van den tijger deed deze midden in het vuur terecht komen, zoodat de brandende takken naar alle kanten vlogen. Het droge gras van de bedden vatte vuur.

Verblind en angstig, keek de tijger tevergeefs naar zijn prooi uit; maar King was gauw over het riviertje heen gesprongen naar den anderen kant van het ravijn; omdat hij

wist, dat de tijger vanuit den vuurgloed niets zou kunnen onderscheiden, wat zich in de duisternis daar omheen bevond.

De tijger rukte aan de speer, die in zijn borst stak en beet er in. Hij vervulde de lucht met zijn kreten van pijn, en brulde van woede.

Plotseling werd het echter stil in het rond, hij deed nog enkele passen en zakte toen levenloos op den grond.

Gordon King voelde zijn knieën knikken. Hij kon zich niet langer overeind houden, maar was verplicht, te gaan zitten. Twee keer was het hem gelukt, om met één worp een tijger te doden. Hij kon zijn oogen bijna niet gelooven.

Fou-tan ging dicht naast hem zitten en leunde met haar wang tegen zijn arm.

"Mijn Gordon King !" fluisterde zij zachtjes.

Bijna zonder te weten, dat hij het deed, sloeg hij zijn arm om haar heen.

"Mijn Fou-tan !" zei hij, en het meisje nestelde zich dicht tegen hem aan.

Een tijdlang bleven zij naar den tijger zitten kijken. Zij durfden er niet naar toe te gaan, uit vrees, dat er nog eenig leven in het dier mocht zijn. Zij wisten, dat één oogenblik genoeg zou zijn voor hem, om hen beiden te verscheuren. Het dier bewoog zich echter niet meer.

Het vuur was intusschen bijna uitgegaan; en daar zij meer dan ooit beseften, hoe noodig het was, om het aan te houden, stonden King en Fou-tan op en begaven zich naar den overkant van het water, om er weer wat nieuwe takken op te gooien.

Vanaf de klip sloeg de wildeman hen gade en weer gromde hij als blijk van bewondering, toen hij King de speer uit het lijk van den tijger zag halen. Hij plaatste daarbij zijn voet tegen de borst van het groote dier en moest al zijn kracht

te baat nemen, om de speer er uit te kunnen halen, zoo diep was deze in de ribben en spieren van den tijger gedrongen.

"Ik ben bang, dat we vannacht niet veel meer zullen slapen, Fou-tan," zei King, terwijl hij nog een armvol takken op het vuur wierp.

"Ik heb geen slaap," antwoordde het meisje. "Ik zou niet kunnen slapen, en het begint daarenboven koud te worden. Ik blijf veel liever bij het vuur zitten. We mochten nog eens een bezoek krijgen van een tijger, en dan heb ik graag mijn oogen open."

Weer gingen zij naast elkaar zitten met hun rug tegen de rots aan, die warm geworden was door de hitte van het vuur, dat er zoo dicht bij was.

De wildeman, die begreep, dat zij den nacht daar wel rustig zouden blijven, keerde naar zijn primitieve slaappleaats terug en legde zich opnieuw te rusten.

Fou-tan schoof wat naar Gordon King toe; en deze sloeg zijn arm om haar heen. Hij voelde haar zacht, krullend haar tegen zijn wang en trok haar dichter naar zich toe.

"Fou-tan," zei hij.

"Ja, Gordon King. Wat is het?"

"Ik heb je lief," zei King.

Een zucht was zijn antwoord. Hij voelde het kloppen van haar hart tegen zijn zijde.

Een zachte arm werd om zijn hals geslagen en trok hem dichter naar het lieve gezichtje, dat tot hem opgeheven was. Oogen, waarin tranen stonden, keken hem in de oogen. Haar lippen, zoo dicht bij de zijne, zag hij trillen, en toen klemde hij haar tegen zich aan en kuste haar.

Hij was blij, dat zij zoo klein en hulpeloos was, want het deed hem aangenaam aan, zich als haar kampvechter en beschermer te beschouwen.

Niettegenstaande het feit, dat zij zoo zacht en teer was, was zij toch flink en moedig, wat zij ten volle bewezen had door haar weglopen uit het paleis van Lodivarman en het zich wagen aan de gevaren van de wildernis. Toch vond ze haar grootste geluk in de bescherming van den man, dien ze liefhad.

"Ik ben heel gelukkig," fluisterde zij.

"En ik ook," zei King, "gelukkiger, dan ik nog ooit in mijn leven geweest ben, maar nu moeten wij opnieuw plannen gaan maken."

"Wat bedoel je?" vroeg ze.

"We moeten nu niet naar Pnom Dhek gaan. We moeten probeeren, om uit de wildernis te komen, opdat ik met je naar mijn land kan terugkeeren."

"Waarom?" vroeg ze.

"Voor ik daar antwoord op geef," antwoordde hij, "is er een vraag, die ik je nog niet gedaan heb, maar die je beantwoorden moet, voordat we onze plannen voor de toekomst maken."

"En wat is dat?" vroeg zij.

"Wil je mijn vrouw zijn, Fou-tan?"

"O, Gordon King, die vraag heb ik al beantwoord, want ik heb je verteld, dat ik je liefheb. Fou-tan zou dat niet tegen een man zeggen, wien ze niet als haar echtgenoot zou kunnen of willen nemen, maar wat heeft dat te maken met ons terugkeeren naar Pnom Dhek?"

"Het heeft er alles mee te maken," antwoordde King, "omdat ik haar, die mijn vrouw zal worden niet weer tot slavernij terug wil brengen."

Zij keek hem aan; in haar oogen was een nieuw geluk te lezen.

"Nu kan ik er nooit aan twijfelen, of je mij liefhebt, Gordon King," zei ze.

Hij keek haar vragend aan.

"Ik begrijp niet, wat je bedoelt," zei hij.

"Hoewel je dacht, dat ik door geboorte een slavin was, vroeg je mij toch, je vrouw te worden."

"Je hebt me van het begin af verteld, dat je een slavinnetje was," zei hij.

"Dat was ik ook in Lodidhapura," antwoordde zij, "maar in Pnom Dhek ben ik het niet. Ik moet naar mijn vaders huis terugkeeren. Het is mijn plicht. Als de Koning hoort, dat je een groot krijgsman bent, zal hij je een plaats in zijn lijfwacht geven. Dan zal je in staat zijn, een vrouw te nemen, en misschien zal mijn vader geen bezwaar tegen ons huwelijk hebben."

"En als hij wel bezwaar er tegen heeft?" vroeg King.

"Laten we daar niet aan denken," antwoordde Fou-tan.

Op het eind van den nacht begon er een zachte regen te vallen, de voorbode van het aanstaande regenseizoen.

King zorgde, dat het vuur flink bleef branden, en de hitte deed hun goed, terwijl ze zaten te praten over hun toekomst, of fluisterden over het groote geluk, dat in hun leven gekomen was.

Voordat het dag werd, hield de regen op, en de lucht verhelderde, en toen de zon opging, was het, alsof er rook opsteeg uit de wildernis.

King stond op en rekte zich uit. Het zien van den dooden tijger, deed hem spijt hebben, dat hij dien niet als zegeteeken mee kon nemen, maar hem als prooi aan de roofvogels moest achterlaten.

Opeens zag hij, dat uit den rug van den tijger een gevederd achter eind van een pijl stak. Hij begreep er niets van. Hij trok er eens aan en haalde haar er uit. Het was een veel primitiever pijl, dan die, welke Che maakte. Het leek hem een vreemd

geval. Hij zou er echter wel nooit een oplossing voor vinden. Het eenige, wat hij denken kon, was, dat het dier de pijl al eenigen tijd in zijn rug gehad had, voor hij hen aanviel. Hij dacht echter niet verder over de zaak na. Weinig droomde hij, welk leed dit hem berokkenen zou.

Aan den overkant van de kloof bewoog de Wildeman zich. Hij was rustig blijven liggen in den regen en had de plek onder zich daardoor droog gehouden. Dergelijke ongemakken betekenden niets voor hem. Hij was er aan gewend. Hij stond op en rekte zich uit, evenals King dat gedaan had. Daarop kroop hij naar den rand van de klip en keek naar beneden naar den man en de vrouw.

Fou-tan, die ingedommeld was, werd nu wakker en ging naar King toe, terwijl deze nog bij den tijger stond, en leunde tegen hem aan. Hij sloeg zijn arm om haar heen en kustte haar. De Wildeman likte zijn dikke lippen af.

"En nu ga ik naar het bosch, om wat vruchten te zoeken," zei King. "Een zwaar ontbijt zal het niet worden, maar het is toch beter dan niets. Ik durf overdag geen vuur aan te maken.

"Terwijl je weg bent, zal ik even een bad nemen," zei Fou-tan. "Het zal mij wat opfrissen."

"Ik durf je hier niet goed alleen achter te laten," zei King.

"Nu, gevaar is hier niet," antwoordde Fou-tan. "De wilde dieren maken nu geen jacht, en het is niet waarschijnlijk, dat de soldaten, die mij zoeken, hun kamp zoo vroeg al zullen opgebroken hebben. Neen, ik blijf hier. Laat ik nu even mogen baden, Gordon King, en kom niet al te gauw terug."

Terwijl King zich naar de plek begaf, waar hij naar boven kon klimmen, sloeg de Wildeman zijn bewegingen gade en liep toen haastig naar het andere eind van de kloof. Er was geen pad in de wildernis, dat hij niet kende, zoodat hij wist van

een plaats, waar hij gemakkelijk in de bergengte kon afdalen, even boven de plek, waar Fou-tan wilde gaan baden.

Zij had maar een paar kleedingstukken aan, behalve haar sandalen, zoodat King nauwelijks uit het gezicht verdwenen was, of zij plaste al in het water.

De temperatuur van het water maakte echter, dat zij er niet al te lang in bleef. Het was koeler, dan zij gedacht had, omdat het van een hoogen berg afkwam. Zij had geen handdoek en dus gebruikte zij maar het uiterste eind van haar sarong om zich af te drogen, trok haar sampot aan en wond de sarong om zich heen.

Daarop ging zij op den uitkijk staan. Haar hart was vol van haar nieuwe geluk. Met moeite weerhield zij zich, om niet te zingen.

Achter haar kwam de Wildeman aangeslopen. Al zou hij niet zoo onhoorbaar te werk zijn gegaan, dan zou het stroomen van het water toch het geluid overstemd hebben.

Hij kwam steeds meer naderbij. Nu ging hij een hoek van een klip om en zag haar staan met haar rug naar hem toegekeerd. Hij verhaastte zijn tred en nam een sprong, zooals een tijger dat doet; maar zijn bloote voeten gaven geen geluid; terwijl Fou-tan, met half gesloten oogen en een glimlach om de lippen, van de toekomst droomde, die haar wachtte.

De Wildeman kwam vlak achter haar gesprongen. Een vuile, vereelte hand werd over haar mond gelegd, een ruwe, krachtige arm om haar middel geslagen. Zij werd opgelicht, en de Wildeman keerde zich om en rende vlug met haar weg.

King had al spoedig de vruchten gevonden, die hij zocht, maar hij draalde nog even, om Fou-tan in de gelegenheid te stellen, van haar bad te genieten.

Terwijl hij langzaam naar de kloof terugkeerde, was zijn

geest vervuld van plannen voor de toekomst. Hij overlegde bij zichzelf, of het niet raadzaam zou zijn, om nog eenige dagen zich in de bergengte schuil te houden, omdat zij dan kans hadden, dat de soldaten van Lodivarman hun zoeken opgegeven zouden hebben en naar Lodidhapura terug waren gegaan.

Hij besloot, dat zij onderzoeken zouden, of de bergengte nog misschien een veiliger en gerieflijker schuilplaats bevatte, waar zij niet zoo aan de genade van nachtelijke bezoekers bloot stonden, en nog wat veiliger verborgen waren voor hen, die hen zoeken mochten, dan nu het geval was. Hij genoot daarenboven reeds bij het vooruitzicht van een paar idyllische dagen, waarin niemand een plaats zou innemen dan hij en Fou-tan.

Opgewonden over dit nieuwe plan, daalde King in de bergengte af, maar toen hij de laatste bocht omkwam, zag hij, dat Fou-tan er niet was.

Misschien was zij verderop gegaan, om te baden. Hij riep haar met luide stem, maar er kwam geen antwoord. Weer riep hij en nog luider dan eerst, maar nog bleef alles stil.

Nu werd hij werkelijk ongerust. Hij rende naar beneden en keek, of hij ook eenig spoor van haar tegenwoordigheid ontdekken kon.

Lang behoefde hij niet te zoeken. In de zachte aarde, nog vochtig door den regen, die in kort gevallen was, zag hij de indrukken van een grooten voet, den grooten, blooten voet van een man.

Hij zag, waar de voetstappen stilgestaan hadden en terug waren gekeerd, en het was gemakkelijk, om die te volgen, waar zij naar boven waren geklommen.

Vlug gooide hij de vruchten, die hij geplukt had, op den

grond en haastte zich in allerijl voort langs het duidelijke spoor. Hij verkeerde in grooten angst, en het was, alsof zijn hart ineengeknepen werd. Opeens herinnerde hij zich nu den pijl, dien hij tusschen de schouders van den door hem gedooden tijger gevonden had.

Hij herinnerde zich den plotselingen kreet van pijn en woede, dien het dier geslaakt had, terwijl het zoo onverwacht op hem losgesprongen was, en hij kon zich het heele geval nu duidelijk voor oogen stellen: de man had hen van boven af begluurd; hij had den tijger gezien en op hem geschoten, opdat hij zijn prooi niet verliezen zou. Daarop had hij gewacht, totdat King Fou-tan alleen gelaten had; het overige was duidelijk te onderscheiden aan de voetstappen, die hij volgde.

Het was geen soldaat van Lodivarman, daarvan was hij overtuigd. De ruwe pijl wees daar duidelijk op, evenals de afdruksels van de groote bloote voeten. Wat voor soort van man kon het echter zijn, en waarom had hij Fou-tan gestolen ? Het antwoord op die vraag spoorde King nog tot grooter spoed aan.

Hij was nog maar een klein eind naar omhoog geklommen, toen hij zag, dat het spoor naar rechts liep en vandaar naar het bosch. Meer dan dankbaar was hij voor de regenbui, die het hem zoo gemakkelijk maakte, het spoor te volgen. Hij wist, dat de ontvoerder niet heel ver kon zijn gekomen, en was er zeker van, dat hij hem zou kunnen inhalen, voor Fou-tan iets overkomen kon.

Terwijl hij zich voortspoedde, be kroop hem echter de vrees, dat de noodzakelijkheid, om het spoor voortdurend in het oog te houden, hem vanzelf wat op zou houden. Hierdoor zou het mogelijk zijn, dat de man hem op den duur te ver vooruit kwam.

Tot overmaat van ramp werd de grond nu opeens steenachtig en verloor hij het spoor geheel. Eer hij het met groote moeite terug had gevonden, wist hij, dat zijn prooi hem heel ver vooruit was.

Der wanhoop nabij snelde hij, zoo vlug hij kon, voort door een bosch, waar bijna geen kreupelhout stond.

Opeens werd hij een geluid gewaar, dat hij nog niet eer in de wildernis gehoord had. Hij kon het geluid niet verklaren, maar het had iets onheilspellends. Plotseling zag hij echter, waar het vandaan kwam. Recht voor hem op het pad, dat hij volgen moest, kwam een troep groote, grauwe gedaanten aan.

Onder andere omstandigheden zou hij niet verder gegaan zijn, of ten minste zijn route veranderd hebben; en had hij slechts een enkel oogenblik nagedacht, dan zou zijn beter oordeel hem zeker aangezet hebben tot dit laatste.

Zijn gedachten werden echter geheel in beslag genomen door zijn grooten angst voor Fou-tans veiligheid, en toen hij deze hinderpaal zag oprijzen, besloot hij er brutaalweg tusschen door te gaan, opdat hij geen oponthoud en nog minder een beletsel zou hebben in het vervolgen van haar ontvoerder.

Had hij slechts een enkel moment zijn verstand laten werken, dan zou hij die reusachtige gedaanten, die zich rusteloos heen en weer bewogen tusschen de boomen, stellig ontweken hebben, want zelfs onder de beste omstandigheden zijn de wilde olifanten zenuwachtig en kort aangebonden; en deze, blijkbaar van streek en achterdochtig door de een of andere ontmoeting, waren al bijzonder onrustig en kwaadaardig gestemd.

Er waren heel jonge dieren bij, voor wie de moeders bezorgd en angstig waren; terwijl de groote mannetjes-olifanten op hun qui-vive waren en niet in een stemming, om nog verder geplaagd te worden.

Een groote mannetjes-olifant kwam rechtstreeks op hem af, met de ooren uitgespreid en den staart omhoog.

Het bosch dreunde, met zulk een woesten vaart kwam hij op King aangerend, en op dat oogenblik besepte deze voor het eerst het doodelijke gevaar, waarin hij zich bevond en wist hij, dat het Fou-tan niets zou helpen, als hij een onvermijdelijken dood tegemoet snelde.

HOOFDSTUK XI.

Krijgslieden van Pnom Dhek.

Terwijl de Wildeman haar meevoerde, worstelde Fou-tan uit alle macht, om los te komen. Zij was echter geheel hulpeloos in den Herculanischen greep van haar reusachtigen ontvoerder.

Zij trachtte zijn hand van haar mond af te rukken, opdat zij King zou kunnen waarschuwen, maar ook dit mocht haar niet gelukken.

Eerst had de reus haar onder zijn eenen arm gedragen, met haar gezicht naar beneden, maar zoodra hij in het bosch was, nam hij haar zoo in zijn arm, dat zij zijn gezicht kon zien.

Bij den eersten blik kromp haar hart reeds ineen.

Het was een afschuwelijk gezicht, met dikke lippen en vooruitstekende tanden, groote ooren, die flabberden onder het loopen, en een laag naar achteren staand voorhoofd, verborgen onder vuil verward haar, dat bijna tot op de borstelige wenkbrauwen hing, waaronder een paar terugstootende, met bloed doorloopen oogen, glinsterden.

Fou-tan was bij den eersten blik reeds overtuigd, dat zij zich in de handen van een van de gevreesde Yeacks bevond.

Niettegenstaande het feit, dat ze nog nooit eer een Yeack ontmoet had, en nog nooit iemand gesproken had, die er een gezien had, was zij zoo stellig er van overtuigd, dat het een van die Wildemannen was, alsof ze er haar heele leven mee in aanraking was geweest. Zoo vast wortelt het bijgeloof bij een mensch. Wat zou hij ook anders kunnen zijn, dan een Yeack ?

Het afschuwelijke van het geval was nog des te grooter, omdat zij zich een oogenblik te voren zoo gelukkig had gevoeld. Was haar Gordon King er maar geweest, dan had hij haar wel uit de klauwen van den Yeack verlost. Hoe zou hij nu te weten komen, wat er met haar gebeurd was ? Daar zij in de stad was opgegroeid, bedacht zij niet onmiddellijk, dat hij het spoor van den roover zou kunnen volgen, en dus werd zij hoe langer hoe verder mee genomen in het sombere woud, zonder eenige hoop op uitredding, naar zij meende.

Zij was verloren ! Fou-tan was daar stellig van overtuigd, want was het niet al te goed bekend, dat de Yeacks menscheneters waren ?

De Wildeman, die heel goed wist, dat hij vervolgd zou worden en daarenboven de behendigheid van King kende, maakte de grootst mogelijke haast, om het doel van zijn bestemming te bereiken; een rotspartij, waar hij zich dagenlang verborgen zou kunnen houden, of zoo hij ontdekt werd, was er een hol, vanwaar hij zich gemakkelijk zou kunnen verdedigen.

Terwijl hij zoo geregeld doorstapte, vernam zijn oor een bekend geluid, een geluid, dat hem waarschuwde, om van koers te veranderen. Een oogenblik later zag hij de olifanten zijn pad naar links oversteken. Hij had geen plan, hun dat recht te betwisten en sloeg dus rechtsaf, met het voornemen achter hen om zijn weg te vervolgen.

Zij zagen hem niet, maar roken hem, en een oude mannetjes-

olifant liep rechthout naar de plek, vanwaar de Wildeman de kudde het eerst gezien had. De overigen bleven staan en gingen toen hun aanvoerder achterop. Zij waren rusteloos en geprikkeld en dat nog te meer, omdat zij niemand konden ontdekken.

De Wildeman liep haastig door naar rechts, om daarna achter de kudde om, zijn weg weer naar de rotsen te vervolgen. Hij keek echter voortdurend naar links, om te zien, of een van de olifanten hem ook soms ontdekt had en hem achter op kwam.

Veel kans had hij daar niet op, maar de bewoner van de wildernis moet op alles voorbereid zijn. Omdat hij zijn oplettendheid zoo geheel aan de olifanten gaf, merkte hij het gevaar niet op, dat hem van een andere zijde bereikte.

Een twintigtal soldaten, in koperen kuras, stonden stil; toen zij den Wildeman met zijn prooi zagen aankomen.

De jonge officier, die het bevel over hen voerde, fluisterde een bevel. De soldaten slopen naderbij en vormden een halven cirkel, met het doel op die wijze zich van den Wildeman en zijn prooi meester te maken ! Een van hen struikelde echter over een tak, die op den grond lag, en onmiddellijk keek de reus hun kant uit. Hij zag twintig gewapende mannen aankomen met hun speren in de hand, en de neiging tot zelfbehoud deed hem meteen het meisje ruw op den grond gooien en het daarop op een loopen zetten.

Een regen van pijlen volgde hem, en een paar van de soldaten wilden hem achterop gaan, maar de officier riep hen terug.

"We hebben het meisje," zei hij, "laat dien kerel maar gaan. Daar zijn we niet op uit gezonden. Hij is niet de man, die de apsaras uit het paleis van Lodivarman heeft meegenomen."

Op hetzelfde oogenblik, dat de Wildeman de soldaten gezien had, had ook Fou-tan hen gezien. Zij kwam vlug overeind en

keerde zich om, om naar de kloof terug te gaan, waar zij King het laatst gezien had.

"Vlug, gaat haar achterop !" riep de officier, "maar doe haar geen leed."

Fou-tan liep heel vlug en misschien zou ze wel ontkomen zijn, als ze niet gestruikeld en gevallen was; maar terwijl zij overeind kwam, waren zij bij haar.

Ruwe handen grepen haar beet, maar zij deden haar geen pijn en behandelden haar met respect; want zij vreesden, zich het ongenoegen van den koning op den hals te halen.

"Waar is de man ?" vroeg de officier aan Fou-tan.

Het meisje liet haar gedachten vlug gaan en antwoordde zonder aarzelen, terwijl zij met haar hoofd in de richting wees, die de Wildeman gegaan was:

"Dat weet u net zoo goed als ik. Waarom heeft u hem niet gepakt ?"

"Dien man bedoel ik niet," zei de officier. "Ik bedoel de soldaat van de lijfwacht, die u uit het paleis van Lodivarman ontvoerd heeft."

"Het was geen soldaat van de lijfwacht, die mij ontvoerd heeft," antwoordde Fou-tan. "Deze reus heeft mij uit het paleis weggehaald. Een soldaat van de lijfwacht is ons in de wildernis gevolgd en heeft getracht mij te redden, maar het is hem niet gelukt."

"Lodivarman heeft ons laten weten, dat het de vreemde krijgsman, Gordon King was, die u uit het paleis gestolen heeft," zei de officier.

"U zag den man, die mij gestolen heeft. Zag die er uit als een soldaat van Lodivarman ?"

"Neen," antwoordde de officier; "maar waar is die Gordon King ? Hij is uit Lodidhapura verdwenen."

"Ik heb u toch verteld, dat hij mij heeft probeeren te redden," antwoordde Fou-tan. "Hij is ons in de wildernis gevolgd. Wat er van hem geworden is, weet ik niet. Misschien hebben de Yeacks hem gedood."

"Yeacks !" riep de officier uit. "Wat bedoelt u ?"

"Heeft u dan niet gezien, dat de reus een Yeack was ?" vroeg Fou-tan.

"Kent u een Yeack niet, als u hem ziet ?"

De soldaten slaakten kreten van ontsteltenis.

"Ja, het was natuurlijk een Yeack," zei er een. "Wie weet, of er hier nog niet meer in de buurt zijn," zei een ander. De mannen keken angstig om zich heen.

Fou-tan meende in den bijgeloovigen angst, dien ze ten volle met hen deelde, een kans tot ontkoming te zien.

"De Yeacks zullen boos op u zijn, omdat u mij van den reus hebt weggenomen. Hij is zeker zijn makkers gaan halen. U doet verstandig, als u in tijds vlucht. Als u mij niet meeneemt, zullen ze u niet volgen."

"Daarin heeft ze gelijk !" riep een van de soldaten.

"Ik ben niet bang voor de Yeacks," zei de officier moedig; "maar we hebben de apsaras, en er is geen enkele reden, waarom we hier langer zouden blijven."

"Kom !" Hij nam Fou-tan zachtjes bij haar arm.

"Als u mij meeneemt, volgen zij u," zei ze. "U doet verstandig, als u mij hier achterlaat."

"Ja, laat haar hier achter," mompelde een van de soldaten.

"Neen, we nemen haar mee," zei de officier. "Aan de wraak van de Yeacks kan ik misschien nog ontkomen, maar als ik naar Lodidhapura terugkeer zonder haar, ontkom ik niet aan de wraak van Lodivarman," en hij gaf bevel tot opmarcheeren.

Terwijl het troepje soldaten zich naar het pad begaf, dat naar Lodidhapura leidde, wierpen zij menigen angstigen blik

achter zich, en deden niets dan mopperen. Het was duidelijk, dat zij het ver van aangenaam vonden, om een gevangene van de Yeacks te escorteeren.

Fou-tan deed haar best, om hun angst en ontevredenheid nog aan te wakkeren, door telkens weer te beginnen over de wraak, die hen in een of anderen vorm treffen zou, als de Yeacks hen achterop zouden komen.

"Het is heel dwaas van u," zei ze tegen den jongen officier, "om uw leven noodeloos te wagen. Als u mij hier achterlaat, heeft u niets van de Yeacks te vreezen, en niemand in Lodidhapura behoeft te weten, dat u mij gevonden heeft."

"Waarom is u er zoo op gesteld, om achtergelaten en een prooi van de Yeacks te worden?" vroeg de officier.

"Het maakt geen verschil, of u bij mij is of niet," zei Foutan. "De Yeacks krijgen mij toch weer. Onder de een of andere gedaante komen ze mij achterop en nemen mij mee. Als u bij mij is, dan zullen ze u allen verslaan, dat is het eenige verschil.

"Maar er is een kans, dat we ontkomen en Lodidhapura bereiken zullen," hield de officier aan.

"Ik blijf nog liever bij de Yeacks, dan dat ik terugga naar Lodivarman," zei het meisje, maar in haar hart hoopte zij, dat zij Gordon King terug mocht vinden, voor de Yeacks haar inhaalden; en niettegenstaande haar bijgeloovigen angst voor hen, was haar vertrouwen in de handigheid van King zoo groot, dat zij er geen oogenblik aan twijfelde, of hij zou de overwinning op hen behalen.

Haar argumenten hadden echter niet de minste uitwerking. Zij kon den officier niet afbrengen van zijn besluit, om haar mee naar Lodidhapura terug te nemen.

Van het begin af was het echter duidelijk, dat de soldaten minder op haar gezelschap gesteld waren. De krijgslieden van

Pnom Dhek konden zij met groote dapperheid tegemoet trekken, een tijger joeg hun evenmin schrik aan, maar de gedachte aan de bovennatuurlijke macht van de Yeacks vervulde hun bijgeloovig hart met niets dan angst.

Er waren er zelfs onder, die het raadzaam vonden, om den officier te vermoorden, het meisje achter te laten en met het een of ander excuus naar Lodidhapura terug te keeren. Hun ontmoeting met den Yeack zou hun stof genoeg geven. Geen van deze dingen zou echter gebeuren.

Toen King den grooten olifant op zich zag aankomen, begreep hij onmiddellijk, dat hem een ernstig gevaar dreigde. Hij keek haastig om zich heen, maar in zijn nabijheid was niet een enkele boom van voldoende grootte, om de titanische kracht van den olifant te weerstaan, als die hem zou trachten te vellen.

Den olifant op te wachten, of een poging te wagen, om weg te loopen, leek hem beide nutteloos; het laatste schonk hem echter misschien nog een kans.

Juist op dat oogenblik gebeurde er echter iets. De olifant bleef staan en keek naar links. Hij hield op met trompetten, keerde zich om en rende weg, onmiddellijk gevolgd door de heele bende. Zij stormden door de wildernis heen, gooiden de boomen omver in hun woesten vaart en verdwenen eindelijk uit het gezicht.

Met een zucht van verlichting zette King zijn vervolging van den Wildeman voort achter de olifanten aan, want deze waren verdwenen in de richting van den ontvoerder van Foutan.

Wat de plotselinge verandering in het plan van den olifant teweeg had gebracht, kon hij niet raden, en kwam hij ook nooit te weten. Hij schreef die toe aan de grillen van een van nature

schrikachtig en zenuwachtig dier. Hij wist niet, dat de wind op dat oogenblik gedraaid was en hen de nabijheid van vele menschen, de soldaten van Lodivarman, deed bemerken.

De zaak was van geenerlei belang voor King, wiens geest vervuld was van iets, dat van veel grooter beteekenis voor hem was.

De olifanten hadden geheel en al het spoor uitgewischt, dat King gevolgd had, en dit gaf hem reden tot groote ongerustheid. Het leek wel, alsof alles tegenwerkte. Hij keek naar rechts en links, op hoop, dat hij de voetstappen nog zou kunnen ontdekken. Toen hij op het punt was alle hoop op te geven, ontdekte hij in de zachte aarde een enkelen indruk van een grooten, platten voet. Het was niet minder dan een wonder, dat deze eene voetstap nog overgebleven was. Hij wees in de richting, die King gevolgd was, en met hernieuwden moed, haastte deze zich voorwaarts.

Over omgevallen boomen heen, die door de verschrikte olifanten omvergeworpen waren, vervolgde King zijn prooi, totdat hij plotseling tot staan werd gebracht door een tragisch wildernis-tafreel, dat hem niet weinig deed ontstellen.

Kort voor hem uit lag een man op den grond, met een kleinen boom dwars over zijn beenen.

Tegenover den man kwam een groote luipaard op zijn buik aangekropen. De man was hulpeloos. Het volgende oogenblik zou het dier hem te pakken hebben en hem verscheuren.

Natuurlijk was de eerste gedachte, die bij King opkwam, dat dit de man was, die Fou-tan ontvoerd had. Was dit werkelijk zoo, waar was het meisje dan ? Totdat hij die vraag beantwoord had, mocht hij niet sterven.

Met een kreet van waarschuwing, bestemd om de opmerkzaamheid van den luipaard af te trekken, sprong King naar

voren en hield pijl en boog in gereedheid. De luipaard sprong overeind. Een oogenblik keek hij den nieuw aangekomene dreigend aan. Toen King zag, dat hij aarzelde, schoot hij de pijl niet af, want hij zag nu, dat hij dicht genoeg bij was, om zijn speer naar het dier toe te gooien, eer het op hem afsprong. Hij vreesde daarenboven, dat een pijl het alleen maar woedend zou maken, en verder niets uitrichten.

Van zijn stuk gebracht door deze onverwachte verhindering van zijn plannen en het stoutmoedig optreden van den indringer, aarzelde de luipaard een oogenblik. Daarop keerde hij zich om en verdween in de wildernis.

De man op den grond had alles gezien. Hij was gered van den luipaard, maar hij keek angstig naar King, toen deze naast hem kwam staan, want hij herkende in hem den man, wien hij het meisje ontstolen had.

Als hij nog eenigszins getwijfeld had, of King dat wist, dan werd die hoop al weggenomen door de eerste woorden, die King tot hem richtte.

"Waar is het meisje?" vroeg hij.

"De soldaten hebben haar van mij weggenomen," zei de Wildeman op gemelijken toon.

"Welke soldaten?"

"Het waren soldaten van Lodidhapura," antwoordde de ander.

"Ik geloof, dat je liegt," zei King, "en ik moest je eigenlijk vermoorden." Hij hief zijn speer op.

De Wildeman verlangde geenszins naar den dood. Hij had het meisje verloren, maar had geen behoefte, het leven er ook nog bij in te schieten.

"Je hebt mijn leven gered," zei hij, "als je dien boom van mijn beenen afdaalt, zal ik je helpen, om het meisje

terug te vinden en haar weg te nemen van de soldaten."

De speer van den man was naast hem gevallen.

Terwijl King over het voorstel nadacht, raapte hij de speer op en nam de boog en pijlen ook weg.

"Waarom doe je dat?" vroeg de reus.

"Opdat, als ik besluit, om den boom weg te halen, je niet in de verzoeking komt, om mij te dooden," zei King.

"Ik had geen plan, om je te dooden," antwoordde de Wildeman.

King bukte zich en greep den boomstam. Het was geen groote boom, maar hij was zoo gevallen, dat de man zonder hulp er nooit onder vandaan had kunnen komen.

Toen King den stam wat oplichtte, trok hij zijn beenen er onder vandaan.

"Niets gebroken?" vroeg King.

De Wildeman kwam langzaam overeind.

"Neen," zei hij.

"Laten we dan gauw opstappen," stelde King voor. "We hebben geen tijd te verliezen."

Onder het voortgaan, bleef King geregeld een paar voetstappen achter. Het woeste uiterlijk van zijn metgezel was hem reeds dadelijk opgevallen, en diens kolossale grootte deed hem zich niet op zijn gemak gevoelen.

Zijn breede, afhangende schouders en zijn lange armen leken in staat tot de meest titanische krachtoefeningen; toch bleef de reus hem voorgaan, al had hij hem net zoo goed zonder als met wapens kunnen verslaan.

Eindelijk was King er dan ook van overtuigd, dat de man geen verraderlijke plannen had, maar zijn afspraak zou houden.

"Wie ben je?" vroeg King, toen zij geruimen tijd zijgend voortgelopen hadden.

"Ik ben Prang," antwoordde de Wildeman.

"Wat doe je hier in de wildernis?" vroeg King daarop.

"Ik woon hier," zei de reus.

"Waar?"

"Overal," antwoordde Prang, terwijl hij zijn armen uitbreidde.

"Met wie woon je samen?" vroeg King.

"Met niemand, ik ben maar alleen."

"Heb je altijd in de wildernis gewoond?"

"Niet altijd, maar wel al heel lang."

"Waar kwam je vandaan?"

"Van Pnom Dhek."

"Ben je dus een weggelopen slaaf?" vroeg King.

De Wildeman knikte met het hoofd.

"Maar je hoeft niet te proberen, om mij daarheen terug te brengen," zei hij. "Als je dat deedt, zou ik je vermoorden."

"Ik heb geen plan, om te proberen je naar Pnom Dhek terug te laten gaan. Ik ben niet van Pnom Dhek vandaan."

"Dat weet ik wel, dat zie ik aan je uniform," zei de reus. "Je bent van Lodidhapura vandaan. Je hebt het meisje gestolen, en zij hebben je soldaten achterop gestuurd. Is dat niet zoo?"

"Ja," antwoordde King.

"Het zal misschien moeilijk zijn, om het meisje weg te halen van de soldaten van Lodidhapura," zei Prang. "We kunnen het niet bij dag doen, want er zijn er verscheidene, en wij zijn maar met ons beiden; maar we kunnen proberen, of we hen vinden kunnen en hen dan volgen; en 's nachts, kun je dan misschien hun kamp binnensluipen en het meisje stelen, als ze tenminste gewillig meegaat."

"Dat doet ze zeker," zei King, en liet er op volgen: "Hoe lang heb je hier al alleen gewoond, Prang?"

"Als jongen ben ik weggelopen, en sedert zijn er al heel veel regentijden geweest. Ik weet niet hoeveel, maar het is al een heel langen tijd."

Terwijl Prang King vooringing door de wildernis, praatten zij weinig samen; maar genoeg, om King te overtuigen, dat de kolos het verstand van een klein kind had, en dat hij ook volgbaar en handelbaar zou zijn, zoolang King niets deed, om zijn argwaan of zijn angst op te wekken.

Hij merkte op, dat Prang hem niet terugbracht langs denzelfden weg, dien zij gekomen waren, en toen hij den man vroeg, waarom hij een andere richting nam, zei Prang, dat hij het pad kende, dat de soldaten zouden nemen op hun terugweg naar Lodidhapura, en dat het pad, dat hij nu volgde, er op uit kwam.

Op sommige plaatsen was de wildernis geheel open en begroeid met hoog, droog olifantsgras, dat zelfs hier en daar nog boven hun hoofd uitstak en hen belette, om uit te kijken, terwijl het ritselen van de bladeren aan hun voeten elk ander geluid dempte.

Op zulke momenten voelde King zich steeds erg hulpeloos en was blij, zoodra zij er weer tusschen uit waren. Prang scheen er echter geen last van te hebben, hoewel hij bijna geheel naakt was en geen wapens had.

Zij waren door een bijzonder lange uitgestrektheid van olifantsgras gegaan, toen zij zich opeens op een plek bevonden, waar noch gras noch boomen waren.

Toen zij bijna halfweg die open plek waren, werd hun beider oplettendheid gelijktijdig getrokken door een beweging in het gras voor hen en aan de linkerzijde, en bijna op hetzelfde oogenblik trad een soldaat te voorschijn, onmiddellijk gevolgd door verscheidene anderen.

Op het eerste gezicht bemerkte King al, dat het geen soldaten uit Lodihapura waren, want ofschoon hun harnas en hun wapenen vrijwel hetzelfde waren, hadden hun helmen een heel anderen vorm, dan dien, welken hij droeg.

Toen Prang hen zag, bleef hij meteen staan; daarop keerde hij zich om en riep, terwijl hij wegrende.

"Loop ! Het zijn soldaten van Pnom Dhek."

King begreep onmiddellijk, dat deze nieuw-aangekomenen misschien Fou-tans behoud zouden zijn, als hij hen maar naar haar toe zouden kunnen brengen. Zonder Prang zou dat echter vermoedelijk niet mogelijk zijn, en daarom keerde ook hij zich om en vloog den Wildeman achterop.

"Blijf staan !" riep hij.

"Nooit !" schreeuwde Prang. "Dan nemen ze mij gevangen. Als je mij tegenhoudt, dan vermoord ik je."

Prang te pakken te krijgen beteekende echter voor Gordon King meer dan zijn leven, en dus verdubbelde hij nog zijn pogingen, om den vluchteling in te halen. Eindelijk was hij vlak achter hem.

Hoe nutteloos scheen het, te trachten den reus te grijpen; als hij hem echter slechts even kon tegenhouden, dan was hij er zeker van, dat de soldaten hen reeds ingehaald zouden hebben, want op het oogenblik, dat hij en Prang zich omgekeerd hadden, om te vluchten, had hij de soldaten van Pnom Dhek hen zien volgen.

King wist bij ondervinding, dat er maar één manier was, om een vluchteling tot staan te brengen, zonder hem te verminken of te dooden, waar hij geen plan op had, hoewel hij doodelijke wapens in zijn hand had, waarmee hij zijn prooi gemakkelijk genoeg had kunnen treffen. Hij gooide de speer, die hij droeg, op den grond en stormde tegen de beenen van

Prang aan. Het was een flinke stoot, en hij bracht Prang languit op den grond met een slag, die hem bijna den adem benam.

"Loop !" gilte hij daarop tegen de soldaten van Pnom Dhek. "Ik heb hem !"

Hij hoorde de soldaten al door het droge gras aankomen.

"Laat me los !" schreeuwde Prang. "Laat me los, anders nemen ze mij weer mee in slavernij."

Maar King hield hem met den moed der wanhoop vast, hoewel hij schopte en trapte, dat het een aard had. Daarop kwamen de soldaten van Pnom Dhek er aan en wierpen zich op hen beiden.

"Doodt hem niet !" riep King, toen hij de dreigende speren der soldaten zag. "Wacht, totdat je gehoord hebt, wat ik te zeggen heb."

"Wie ben je ?" vroeg de officier. "Wat moet dit alles beteekenen ? We zagen je samen met hem aankomen, en nu, hoewel je een soldaat van Lodivarman bent, keer je je tegen je makker en vangt hem voor ons. Wat heeft dat te beduiden ?"

"Het is een lange geschiedenis," zei King, "en ik heb nu geen tijd, om alles uit te leggen. Een eind voor ons uit is een meisje uit Pnom Dhek, dat ik geholpen heb, om uit LodidhaPura te vluchten. Ze is zooeven weer gevangen genomen door een stuk of wat soldaten van Lodivarman. Deze man was bezig, mij naar haar toe te brengen. Wilt u mij helpen, dit meisje te redden ?"

"Je bent van plan, mij in een val te laten lopen," zei de officier achterdochtig. "Ik geloof niet, dat er een meisje is."

"Ja, er is een meisje," zei Prang.

"Ze heet Fou-tan," zei King.

Onmiddellijk was er belangstelling te lezen in de oogen van den officier, en zijn manschappen raakten bepaald opgewonden.

"Ik ga met je mee," zei de officier, "als je gelogen hebt, en dit een val is, dan zul je het met den dood bekoopen."

"Goed," zei King. "Ik heb echter nog een conditie. Ik kan u niet naar dat meisje toebrengen, maar deze man zegt, dat hij het wel kan, en ik weet, dat hij het gewillig en vlug zal doen, als u hem zijn vrijheid belooft in ruil voor zijn hulp."

Een straal van hoop glinsterde in Prangs oogen, toen hij de woorden van King hoorde, en hij keek vol verwachting op naar den officier, om diens antwoord te vernemen.

"Zeker," zei deze. "Als hij ons bij Fou-tan brengt, dan krijgt hij niet alleen zijn vrijheid, maar dan kan hij nog een groote belooning krijgen. Dat kan ik hem beloven."

"Ik wil alleen mijn vrijheid," zei Prang.

"Vooruit dan," zei de officier, en toen zij opmarcheerden, liet hij twee soldaten voortdurend naast Prang loopen, en twee naast King, die bevel hadden, om, bij het eerste spoor van verraad, hen beiden te dooden.

De officier stelde blijkbaar belang in King en kwam ook naast hem loopen.

Hij had, naar het scheen, opgemerkt, dat hij niet de minste gelijkenis vertoonde met de Khmers, en zijn nieuwsgierigheid was opgewekt.

"Je lijkt niet heel veel op de mannen van Lodidhapura," zei hij eindelijk.

"Ik ben niet van Lodidhapura," zei King.

"Maar je draagt toch de uniform van de soldaten van Lodivarman," zei de officier.

"Ik kom uit een vreemd land," zei King. "Ik was in de wildernis verdwaald en werd toen gevangen genomen door de soldaten van Lodivarman. Ik behaagde aan den Koning, en hij plaatste mij bij de lijfwacht."

"Maar hoe komt het dan, dat je je interesseerde voor een meisje uit Pnom Dhek ?"

"Dat is, zooals ik al gezegd heb, een heel lang verhaal," antwoordde King, "maar als we haar gevonden hebben, zal zij alles bevestigen, wat ik gezegd heb. Ik nam gedwongen dienst bij Lodivarman. Ik ben hem geen trouw verschuldigd, en als ik weer in zijn handen zou vallen, zou ik niet op genade kunnen rekenen. Daarom was het mijn plan geweest, om, als ik te Pnom Dhek aankwam met Fou-tan, een plaats te zoeken bij uw leger."

"Als je Fou-tan ten dienste bent geweest, zal je verzoek zeker ingewilligd worden," zei de officier.

"Wist u dan, dat zij bestond ?" vroeg King.

De officier keek den Amerikaan lang en onderzoekend aan, voor hij antwoordde. Eindelijk zei hij: "Ja."

HOOFDSTUK XII.

Gast en Gevangene.

De soldaten van Lodivarman maakten, nadat zij Fou-tan bemachtigd hadden, geen haast, om terug te keeren.

Twee dagen waren zij in gestrekten marsch door de wildernis getrokken, zoekende naar eenig spoor van Fou-tan en haar geleider; en nu ze haar gevonden hadden, namen zij het wat gemakkelijker op en begaven zich op hun verdrag naar de plek, waar zij dien nacht dachten te kampeeren.

Daar zij niets van de soldaten van koning Beng Kher van Pnom Dhek wisten, verwachtten zij geen vervolging.

In hun gesprek hadden ze het dikwijls over de identiteit

van Fou-tans metgezel. Sommigen van hen beweerden, dat de Yeack en King een en dezelfde waren.

"Ik heb altijd geweten, dat er iets niet in orde was met dien King," zei een van de soldaten. "Hij zag er zoo eigenaardig uit. Hij was geen Khmer, maar hij hoorde ook niet tot een ander menschenras."

"Misschien was hij een Naga, die eerst den vorm van een man had aangenomen en zich toen veranderde in een Yeack," zei een ander.

"Ik denk, dat hij oorspronkelijk een Yeack was," zei een derde, "en dat hij den vorm van een man had aangenomen, om ons te bedriegen en het paleis van Lodivarman te kunnen binnendringen, om het meisje te stelen."

Terwijl zij de zaak zoo onderling bespraken, hoorde een van de soldaten, die aan het eind van de colonne liep, een geritsel achter zich. Hij keek om en slaakte een alarmkreet, want kort achter zich, zag hij den Wildeman aankomen sluipen met een bende soldaten bij zich.

"De Yeacks komen er aan," riep hij.

De anderen keerden zich vlug om op zijn waarschuwing.

"Ik heb het je wel gezegd," riep er een. "De Yeack heeft zijn makkers meegebracht."

"Het zijn soldaten van Pnom Dhek," riep de officier.

"Trekt er op los. Laat het niet gezegd kunnen worden, dat de mannen van Lodidhapura op de vlucht geslagen zijn voor de soldaten van Beng Kher."

"Het zijn Yeacks, die de gedaante van de soldaten van Pnom Dhek hebben aangenomen," riep een van de krijgslieden. "Tegen de Yeacks is geen sterveling bestand." En meteen gooide hij zijn speer neer en zette het op een loopen.

Op hetzelfde oogenblik stormden de soldaten van Pnom Dhek onder luid krijgsgeschreeuw op hen aan.

De fout van dien eenen Lodidhapurischen soldaat was de oorzaak, dat al de soldaten op de vlucht sloegen en hun officier en Fou-tan alleen achterlieten.

Eén oogenblik hield de man nog stand. Toen zag hij blijkbaar de hopeloosheid van zijn positie in en volgde ook hij de anderen.

Wat Fou-tans gevoelens geweest moeten zijn, zou men zich moeilijk kunnen voorstellen. Hier verscheen plotseling en geheel onverwacht een compagnie soldaten uit haar geboortestad, en tegelijk met hen de afschuwelijke Yeack, die haar van King weggestolen had, en daarenboven Gordon King zelf.

Een oogenblik stond zij in stomme verbazing te kijken naar het vreemde gezelschap. Daarop wendde zij zich tot den man, dien zij liefhad en zei: "Gordon King, ik wist, dat je komen zou."

De soldaten van Pnom Dhek schaarden zich om haar heen. De gewone soldaten bleven op een eerbiedigen afstand, terwijl de officier naderbij kwam, zich op zijn eene knie liet vallen en haar de hand kuste.

King begreep er eerst niets van, dat ze zooveel respect voor haar hadden, maar toen bedacht hij, dat de apsarases een zekeren eerbied genoten, als zijnde ook aan den tempeldienst verbonden.

De officier ondervroeg haar kort en in zeer beleefde termen, en toen hij uit haar mededeeling vernam, dat King in alle opzichten te vertrouwen was, veranderde hij geheel in zijn optreden.

Op Fou-tans vragen betreffende Prang, deed King haar het verhaal, zooals hij het van den reus zelf gehoord had. Toch viel

het Fou-tan blijkbaar heel moeilijk, om haar overtuiging op te geven, dat de man een Yeack was. Als Gordon King het haar niet verzekerd had, dat Prang niets dan een weggelopen slaaf uit Pnom Dhek was, zou zij het nooit geloofd hebben; maar nu twijfelde zij geen oogenblik meer.

"Nu ik u bij het meisje gebracht heb," zei Prang, terwijl hij zich tot den officier wendde, "zou ik wel weer in vrijheid gesteld willen worden."

"Je kunt nu onmiddellijk gaan," zei de officier, "maar als je ons wilt volgen naar Pnom Dhek, dan kan ik je beloven, dat de Koning je je vrijheid geheel zal geven."

"Ja," zei Fou-tan, "en je leven lang zal je voedsel en kleeding verschaft worden."

De reus schudde het hoofd. "Neen," zei hij, "ik ben bang voor de stad. Laat mij maar in de wildernis blijven, waar ik veilig ben. Geef mij mijn wapens terug en laat mij gaan."

Zij voldeden aan zijn verzoek, en een oogenblik later vertrok hij in tegenovergestelde richting en was weldra uit hun oog verdwenen.

Daarop hervatten ook de anderen hun tocht, maar wendden zich nu naar den kant van Pnom Dhek.

Terwijl Fou-tan en King naast elkaar voortliepen, zei het meisje zachtjes tegen hem: "Laten zij nog niets vernemen van onze liefde. Eerst moet ik mijn vader overhalen, en dan mag de heele wereld het weten."

Gedurende den langen marsch werd King telkens weer getroffen door de opvallende beleefdheid, waarmee zij Fou-tan behandelden; maar hij was blij, dat het zoo was, want in zijn hart wist hij, dat Fou-tan hun eerbied ten volle verdiende wegens haar goeden inborst en haar reine ziel.

De lange marsch naar Pnom Dhek verliep zonder eenig

ongeval, en aan het eind van den tweeden dag verrezen de muren der stad voor hun oog.

Zoo uit de verte gezien zag Pnom Dhek er net uit als Lodidhapura. Haar prachtige, grootsche gebouwen, staken statig boven de wildernis uit.

De sierlijke torens en magnifiquie tempels getuigden van den rijkdom en de beschaving der bouwers, en over het geheel lag dezelfde herinnering aan de oudheid.

"Pnom Dhek," fluisterde Fou-tan, en in haar stem klonk zoowel liefde als vereering.

"Ben je blij, dat je terug bent?" vroeg King.

"Blij is niet het woord," antwoordde het meisje. "Ik betwijfel, of je wel beseffen kunt, wat Pnom Dhek beteekent voor haar zonen en dochteren, en evenmin kun je raden, hoe groot de dankbaarheid is, die ik jegens jou gevoel, Gordon King, aan wien ik mijn terugkeer te danken heb."

Hij keek haar een oogenblik zwijgend aan. Terwijl zij naar Pnom Dhek staarde, was er zoo'n groote verrukking op haar gelaat te lezen, dat het hem wonderlijk te moede was.

"Fou-tan," zei hij, "misschien heb je dankbaarheid wel voor liefde aangezien."

Zij keek haastig op. "Je begrijpt mij niet, Gordon King," zei ze. "Pnom Dhek is mij onuitsprekelijk dierbaar, maar al zou ik het nooit terug gezien hebben, dan zou ik toch gelukkig hebben kunnen zijn, terwijl als ik jou nooit terug zou zien, dan zou ik mij zelfs in Pnom Dhek nooit meer gelukkig kunnen voelen. Begrijp je het nu?"

"Dat ik zoo jaloersch was van hout en steen, bewijst, hoe lief ik je heb, Fou-tan," zei hij.

Een van de soldaten had zijn harnas en wapens afgelegd en was vlug vooruitgelopen naar de poort der stad, om hun

komst aan te kondigen; en een oogenblik later was er een luid trompetgeschal in de poort, en dit werd beantwoord door het geluid van andere trompetten in de stad en den doffen klank van gongs, en klokgelui, totdat de heele stad weerklonk van al die verschillende geluiden.

King begreep er weer niets van; maar hij zou weldra nog meer verbaasd zijn.

Terwijl zij nu langzaam langs de laan de poorten der stad naderden, kwam er een compagnie soldaten naar buiten en daarachter een rij olifanten met schitterende kleeden behangen, en aan weerszijden daarvan kwam een schaar van mannen, vrouwen en kinderen aan, juichend en zingend. Hun aantal groeide aan van honderden tot duizenden. King begreep eindelijk, dat Fou-tan minstens een priesteres moest zijn, als al deze blijdschap en al dit geweld ter harer eere was.

De menigte was zelfs eerder bij hen dan de soldaten.

Vlug vormden toen de krijgslieden, die King en Fou-tan escorteerden, een kring om deze beiden heen, maar het volk bleef op een eerbiedigen afstand, en King ving nu uit het babel van stemmen enkele woorden van hun begroeting op, woorden, die hem met de grootste verbazing vervulden.

"Fou-tan ! Fou-tan !" riepen zij. "Welkom, geliefde prinses, die verloren was en teruggevonden is !"

King wendde zich tot het meisje.

"Prinses !" riep hij uit. "Dat hadt je mij niet verteld, Fou-tan."

"Vele mannen hebben mij het hof gemaakt, omdat ik een prinses ben," zei ze. "Jij hebt me alleen om mijzelf liefgekregen, en die gedachte wilde ik zoolang mogelijk behouden."

"En Beng Kher is je vader ?" vroeg hij.

"Ja, ik ben de dochter van den Koning," antwoordde Fou-tan.

"Ik ben blij, dat ik het niet geweten heb," zei King.

"Ik ook," antwoordde het meisje, "want nu kan niemand mij ooit aan je liefde doen twifelen.

"Ik wou, dat je geen prinses was," zei hij somber.

"Waarom?" vroeg ze.

"Niemand zou er iets op tegen gehad hebben, als het slavinnetje mij had willen trouwen," zei hij, "maar ik kan mij best voorstellen, dat er velen bezwaar tegen zullen hebben, dat een onbekende soldaat de Prinses van Pnom Dhek trouwt."

"Misschien wel," zei ze treurig, "maar laten we daar nu niet aan denken."

In de zadeltent van den eersten olifant zat een groote, streng uitzierende man onder een parasol van roode stof met goud doorweven.

Toen de olifant, waarop hij reed, bij hen stilstond, werd er een soort van laddertje gebracht van den rug van een van de achterste olifanten, en de man klom naar beneden, terwijl het volk zich boog tot met hun voorhoofden op den grond.

Terwijl de man naderbij trad, ging Fou-tan hem tegemoet en toen zij voor hem stond, knielde zij en vatte zijn hand. De oogen van den man waren vochtig, toen hij het meisje overeind hielp en haar in zijn armen sloot. Het was Beng Kher, de Koning, de vader van Fou-tan.

Na de eerste begroeting fluisterde Fou-tan een paar woorden tegen Beng Kher, en onmiddellijk wenkte Beng Kher Gordon King, om naderbij te komen.

De Amerikaan volgde het voorbeeld van Fou-tan. Hij knielde voor hem neer en kuste zijn hand.

"Sta op," zei Beng Kher. "Mijn dochter, de Prinses, vertelt mij, dat zij aan jou haar ontkoming uit Lodidhapura te danken heeft. Je zult daarvoor ruimschoots beloond worden.

Je zult ondervinden, hoe dankbaar Beng Kher je is." Hij wenkte een van zijn hovelingen, die van den tweeden olifant was afgeklimmen en zei: "Zorg, dat het dezen dapperen soldaat aan niets ontbreekt. Later zullen wij hem weer in onze tegenwoordigheid laten ontbieden."

Weer fluisterde Fou-tan een paar woorden.

De Koning fronste de wenkbrauwen, alsof hij het niet eens was met haar voorstel; maar meteen verscheen er een zachte trek op zijn gelaat, en wendde hij zich weer tot den officier, met wien hij reeds tevoren gesproken had.

"Breng den soldaat naar het paleis en bewijs hem alle eer, want hij zal de gast zijn van Beng Kher"

Daarop klom hij met Fou-tan in de zadeltent van den koninklijken olifant, terwijl de officier, dien hij aangewezen had, om Gordon King te escorteeren, op den Amerikaan toetrad.

De eerste indruk, dien King van den man kreeg, was geen aangename. Hij had een zinnelijk grof gezicht en trotsche, verwaande manieren.

Hij deed geen poging, om zijn afschuw te verbergen voor de vuile uniform van den soldaat.

"Volg me, vrind," zei hij. "De Koning is zoo minzaam geweest, om te bevelen, dat je in het paleis gehuisvest moet worden," en zonder verdere plichtplegingen keerde hij zich om en begaf zich naar den olifant, waarop hij uit de stad was komen aanrijden.

In de zadeltent zaten behalve zij tweeën ook nog twee andere schitterend uitgedoste officieren, en een slaaf hield een groote parasol over hen allen heen.

Zonder de minste consideratie voor zijn gevoelens en precies, alsof hij er niet bij was, bespraken de officieren, hoe onzinnig het was, om een soldaat als gast te noodigen in het Koninklijk paleis.

Plotseling wendde zijn geleider zich tot hem en vroeg: "Hoe heet je, vriend?"

"Mijn naam is Gordon King," antwoordde de Amerikaan, "maar ik ben niet uw vriend."

Zijn stem was zacht en kalm, en hij keek den officier recht in de oogen.

De man wendde zijn oogen af. Hij kreeg een kleur, en een norsche trek verscheen om zijn mond.

"Misschien weet je niet," zei hij, "dat ik prins Bharata Rahon ben." Zijn toon was verwaand, en zijn stem had een onaangename klank.

"Ja?" zei King beleefd.

Dit was dus Bharata Rahon, de man, dien Beng Kher had uitgekozen als echtgenoot voor Fou-tan.

"Geen wonder, dat ze wegliep en zich in de wildernis verborg," mompelde King.

"Wat is dat?" vroeg Bharata Rahon. "Wat zei je daar?"

"Ik weet zeker, dat het den edelen prins niet zou interesseeren, wat een gewone soldaat zegt," antwoordde King.

Bharata Rahon gromde iets, en het gesprek eindigde; en geen van allen zei meer een woord, terwijl de stoet zijn weg vervolgde door de lanen van Pnom Dhek naar het paleis van den Koning. Aan weerszijden bevond zich een juichende menigte, en het scheen King toe, dat hun welkomstgroeten inderdaad oprecht gemeend waren, en zij meer dan gelukkig waren, dat zij Fou-tan weer in hun midden hadden.

Het paleis van Beng Kher was laag en onregelmatig gebouwd en besloeg een groote oppervlakte. Behalve in het middelste gedeelte was er niet veel harmonie in den bouwtrant. De verschillende koningen hadden er schijnbaar telkens vleugels bij laten bouwen, zonder daar veel acht op te slaan,

maar het geheel was toch imponeerend en veel grooter dan het paleis van Lodivarman.

De terreinen, die er om heen lagen, waren prachtig aangelegd en zagen er keurig onderhouden uit.

De poort, waardoor zij de koninklijke terreinen binnengingen, was zeer groot en blijkbaar berekend op een dubbele rij olifanten.

Vanaf de poort leidde een laan, met aan weerszijden een rij oude boomen, rechtstreeks naar den hoofdingang van het paleis, en hier stapte het gezelschap uit de zadeltenten en klom naar beneden.

Daarop scharden zij zich achter Beng Kher en Fou-tan, die met zoo'n praal en plechtigheid ontvangen werden, als King nog nooit had bijgewoond.

Er waren minstens tweehonderd militairen aanwezig, behalve nog de waardigheidsbekleeders, hovelingen, priesters en slaven, om den Koning en de Prinses in het paleis te ontvangen, en zoo werktuigelijk en accuraat namen zij hun plaats in en volvoerden zij hun taak, dat het den Amerikaan duidelijk bleek, dat zij dagelijks aan al die ceremoniën deelnamen en er geheel aan gewend waren.

Zij, die tot den Koninklijken stoet behoorden, volgden Beng Kher en Fou-tan naar een groote ontvangkamer, waar de koning hen weldra achterliet en met Fou-tan wegging.

Zoodra de deur achter hen gesloten was, ging het overige gezelschap onmiddellijk uiteen.

Bharata Rahon wenkte King hem te volgen en bracht hem naar een ander gedeelte van het paleis, waar hij hem drie ineenlopende kamers aanwees.

"Hier is je verblijf," zei hij. "Ik zal slaven sturen met kleeren, die geschikter zijn voor den gast van Beng Kher. Je

eten wordt je hier ook gebracht. Ga hier niet vandaan, zonder instructies van den Koning of van mij."

"Ik dacht, dat ik een logé was, maar het schijnt, dat ik een gevangene ben."

"De Koning heeft het zoo geregeld," antwoordde de Prins. "Je mocht wel wat dankbaarder zijn voor de gunsten, die je al ontvangen hebt."

"Bah !" riep King uit, toen Bharata Rahon het vertrek verlaten had. "Ik ben blij, dat ik je kwijt ben. Hoe langer ik je bijwoon, hoe beter ik begrijpen kan, dat Fou-tan den voorkeur gaf aan de tijgers."

Toen King de kamers, die hem toegevoegd waren, in oogenschouw nam, zag hij, dat ze uitkeken op een bijzonder mooi gedeelte van den tuin, en het verbaasde hem nu niet, dat Foutan haar tehuis liefhad.

Zijn overdenkingen werden gestoord door de komst van twee slaven, de een droeg warm water voor een bad, de ander zijn kleederen.

Zij vertelden hem, dat zij aangesteld waren, om hem te bedienen, zoolang hij in het paleis was, en dat een van hen beiden, altijd op de gang aanwezig zou zijn, voor het geval, dat hij iets noodig zou hebben.

Het water, dat in twee aarden kruiken was, die aan het eind van een stok hingen, die de slaaf over zijn schouders droeg, werd door hem neergezet in de middelste kamer naast een kolossalen aarden bak, groot genoeg, dat een man er in kon gaan zitten. Daarop brachten zij ook borstels en handdoeken en verdere toiletbenodigdheden.

King ontdeed zich van zijn kleederen en stapte in den aarden bak en daarop goot een van de slaven het warme water over hem heen, terwijl de andere hem flink borstelde. Zij maakten

er geen half werk van, maar King voelde zich na afloop veel verfrisch en bepaald opgewekt.

Toen zij meenden, dat hij voldoende afgeborsteld was, vroegen ze hem, of hij uit zijn bad wilde stappen en op een badkleedje gaan staan. Daarop wreven ze hem van top tot teen in met olie en wreven hem vervolgens met een zachten doek weer net zoolang, dat al de olie weer weg was.

Eindelijk smeerden ze hem in met een heerlijk riekend goedje; en terwijl de waterdrager den bak ledigde en het badwater wegdroeg, hielp de andere slaaf King bij het aantrekken van zijn nieuwe kleeding.

"Ik ben Hamar," fluisterde hij, toen de andere slaaf het vertrek verlaten had. "Ik behoor Fou-tan toe, en die vertrouwt mij. Zij heeft u dit gestuurd als een teeken, dat u mij ook kunt vertrouwen."

Hij overhandigde King een klein ringetje van schitterende bewerking. Het hing aan een gouden ketting.

"U moet dat om uw hals dragen," zei Hamar. "Het geeft u veiligheid in heel Pnom Dhek. Alleen het gezag van den Koning is grooter dan dit."

"Heeft zij je geen boodschap meegegeven?" vroeg King.

"Zij zei, dat alles niet zoo gunstig was, als zij wel gehoopt had, maar of u moed wilde houden."

"Breng, als je kunt, mijn dank aan haar over," zei King, "en zeg, dat haar boodschap en haar geschenk mij goed gedaan hebben."

Nu kwam de andere slaaf terug, en daar King hen niet meer noodig had, liet hij hen beiden gaan.

Het tweetal was nauwelijks vertrokken, toen een jonge man het vertrek binnentrad, als officier gekleed.

"Ik ben Indra Sen," zei hij. "Bharata Rahon heeft mij naar

u toe gestuurd, om te zorgen, dat het u niet aan afleiding ontbrak in het paleis van Beng Kher."

"Bharata Rahon scheen er niet veel zin in te hebben, om een gewonen soldaat te recipieeren," zei King glimlachend.

"Neen," antwoordde de jonge man, "zoo is Bharata Rahon nu. Soms geeft hij zich zulke airs, dat je zou denken, dat hij de Koning zelf was. Hij hoopt dan ook later Koning te worden, want men zegt, dat Beng Kher Fou-tan aan hem wil uithuwelijken, en daar Beng Kher geen zoon heeft, moet zij hem opvolgen na zijn dood. Ik hoop, dat we daar echter voor bewaard blijven."

"Waarvoor bewaard blijven," vroeg King, "dat Beng Kher zou komen te sterven, of dat Fou-tan en Bharata Rahon aan de regeering komen?"

"Er is niemand, die niet graag Fou-tan zou dienen," antwoordde Indra Sen, "maar er is niemand, die ook maar eenige genegenheid voelt voor Bharata Rahon, en men is bang, dat hij, als haar echtgenoot haar zou kunnen bewegen tot dingen, die zij anders niet zou doen."

"Het is wel vreemd," zei King, "dat Beng Kher geen zoon heeft in een land, waar de Koning toch vele vrouwen heeft."

"Hij heeft veel zonen, maar alleen de zonen van de Koningin hebben het recht van opvolgen. Beng Kher wilde maar één Koningin hebben, en toen die stierf, wilde hij geen andere nemen."

"Als Fou-tan niet gevonden was, en Beng Kher was overleden, zou Bharata Rahon dan koning zijn geworden?" vroeg de Amerikaan.

"In dat geval zouden de prinsen een nieuwen koning gekozen hebben, maar dat zou Bharata Rahon niet geweest zijn," antwoordde de officier.

"Dus is zijn eenige hoop, om koning te worden, dat hij met Fou-tan trouwt?"

"Ja, dat is zijn eenige hoop."

"En Beng Kher heeft er niet op tegen?" vroeg King.

"De man schijnt grooten invloed uit te oefenen op Beng Kher," zei Indra Sen. "De Koning heeft zijn hart er op gezet, om Fou-tan aan hem uit te huwelijken, en omdat de Koning oud wordt, wil hij er wat haast achter zetten. Het is wel bekend, dat Fou-tan er bezwaar tegen heeft. Zij wil Bharata Rahon niet trouwen, maar hoewel de Koning haar verder altijd in alles haar zin geeft, is hij onverbiddelijk, wat deze zaak betreft. Fou-tan is al een keer weggelopen, om aan het huwelijk te ontkomen; en niemand weet, hoe het nu nog af zal loopen, want ons prinsesje heeft een sterken wil; maar de Koning - nu die is Koning."

Drie dagen vervulde Indra Sen de plichten van gastheer. Hij liet King de uitgestrekte gronden rondom het paleis zien; hij nam hem mee naar de tempels en naar de stad, naar de markt en de bazaars. Gedurende al dien tijd zag King niets van Fou-tan, en Beng Kher liet hem ook niet ontbieden. Twee keer had hij door tusschenkomst van Hamar een boodschap van Fou-tan gekregen, maar zij hadden zijn verlangen naar haar geenszins bevredigd.

Op den vierden dag verscheen Indra Sen niet, 's morgens vroeg; en Hamar verscheen evenmin. Alleen de andere slaaf kwam; een onwetende man, uit wien King nog nooit een woord had kunnen krijgen.

King had nog nooit zijn kamers verlaten behalve in gezelschap van Indra Sen, en toen Bharata Rahon hem gewaarschuwd had, om dat ook niet te doen, had de Amerikaan dit niet voor ernst opgenomen, maar gedacht, dat hij het alleen maar in zijn boosheid gezegd had.

Indra Sen was altijd heel vroeg gekomen, voor King er nog

over had kunnen denken, om er alleen op uit te gaan; maar er was nooit iets in de houding van den jongen officier geweest, om den Amerikaan te doen denken, dat hij iets anders was, dan een geëerde gast, of eenige reden, om hem te doen vermoeden, dat hij niet gaan en komen mocht, zooals hij verkoos.

Toen hij dus dien morgen geruimen tijd op Indra Sen gewacht had, besloot King, om wat in den tuin te gaan wandelen, nadat hij aan den slaaf op het portaal gezegd zou hebben, dat Indra Sen, als hij kwam, hem daar zou kunnen vinden. Toen hij de deur opendeed, was er in de gang echter geen slaaf maar in plaats daarvan stonden er twee groote, forsche soldaten, die zich dadelijk omkeerden en den uitgang versperden.

"U mag uw kamers niet verlaten," zei er een op ruwen toon en met een aplomb, dat geen tegenspraak toeliet.

"En waarom niet?" vroeg de Amerikaan. "Ik ben de gast van den Koning en ik wou alleen maar wat in den tuin wandelen."

"Wij hebben onze orders," antwoordde de soldaat. "U mag uw kamers niet verlaten."

"Dan heeft het er meer van, of ik de gevangene van den Koning, in plaats van zijn gast ben."

De soldaat haalde de schouders op.

"Wij hebben onze orders," zei hij; "verder weten wij van niets."

De Amerikaan keerde in de kamer terug en sloot de deur. Wat moest dit alles beduiden? Hij stak het vertrek door en ging door het raam staan kijken, dat in den tuin uitzag. Hij ging nog eens elk woord na, dat hij gesproken had, sedert hij in Pnom Dhek was, om een oorzaak te vinden in de verandering van houding tegenover hem; maar hij kon zich niets bedenken. Het zou echter wel in nauw verband staan met zijn

liefde voor Fou-tan en Beng Khers wensch, dat zij met Bharata Rahon zou trouwen.

De dag ging langzaam voorbij. De zwijgzame slaaf kwam met voedsel, maar Hamar verscheen niet, en evenmin Indra Sen.

King liep zijn verblijf op en neer, als een tijger in een hok. Altijd weer trokken zijn blikken naar den tuin, zoodat hij dikwijls stilhield bij de ramen, die er op uitzagen. De vrijheid, waaraan de tuin hem herinnerde, vormde een scherp contrast met de kleine ruimte van de kamers, waarin hij zich bevond.

Voor de honderdste maal nam hij het verblijf op, dat nu zijn gevangenis geworden was. De schilderijen en tapijten, die de looden wanden bedekken, hadden tot nog toe altijd zijn belangstelling opgewekt; maar nu hij niets te doen had, dan er naar te kijken, gingen ze hem schromelijk vervelen.

De bekende tooneelen, voorstellende de verschillende handelingen van koningen, priesters en apsarases, de in gelid staande krijgslieden, wier speren nooit geworpen en wier pijlen nooit afgeschoten werden, drukten hem ter neer. Hun daden, die nooit uitgevoerd werden, herinnerden hem aan zijn eigen hulpeloozen toestand.

De zon ging onder; de lange schaduwen van den scheidenden dag kropen over den koninklijken tuin. De zwijgende slaaf was met zijn voedsel gekomen en had in alle drie de vertrekken de lampen opgestoken. Het waren niets dan pitten, die in een bakje met olie dreven, maar zij verlichtten de kamers toch voldoende tegen de invallende duisternis.

King had, niettegenstaande zijn minder vroolijke omstandigheden, het maal alle eer aangedaan.

De slaaf kwam nu de schotels terughalen.

"Heeft u nog verder iets noodig?" vroeg hij.

King schudde het hoofd.

"Neen," zei hij, "je hoeft niet voor morgen ochtend terug te komen."

De slaaf verdween, en King begon op middelen te zinnen ter ontkoming.

De ramen waren niet ver van den grond; en de duisternis van den nacht, gepaard aan zijn bekendheid met de stad en de wildernis, gaven hem hoop, dat hij wel kans zou hebben, zijn vrijheid te herkrijgen.

Toch zag hij er tegen op, om direct al een poging te wagen, alleen omdat hij vermoedde, dat Beng Kher booze plannen met hem had. Daarenboven, en dat was voor hem van veel grooter belang, kon hij Pnom Dhek niet verlaten, voordat hij eerst Fou-tan had gesproken.

Terwijl hij deze dingen bij zichzelf overlegde, liep hij de drie kamers op en neer. Een oogenblik was hij blijven staan in het middelste vertrek, waar de lamp zijn schaduw wierp op een prachtig licht tapijt, dat van den zolder tot op den vloer hing. Hij stond daar in gedachten verzonken, toen hij opeens het tapijt zag bewegen. Er moest iets of iemand achter staan.

HOOFDSTUK XIII.

Voor altijd vaarwel !

Voor den eersten keer sedert Gordon King het paleis van Beng Kher betreden had als gast, kwam hij tot het besef, dat bij de sierlijke kleeding, die men hem verschaft had, geen wapens geweest waren; en toen hij nu het tapijt zoo geheimzinnig zag bewegen, deed hij een stap naar voren, gereed, om vriend of vijand met zijn handen beet te pakken. Hij zag,

hoe iemand zich voortbewoog tot aan den uitersten rand van het tapijt. Daarop werd het met een vlugge beweging op zijde gegooid, en Hamar, de slaaf, trad het vertrek binnen.

Op hetzelfde oogenblik greep King hem bij de keel.

Onmiddellijk volgde herkenning, en met een glimlach liet de Amerikaan den slaaf los en trad een schrede terug.

"Ik wist niet, wien ik verwachten kon, Hamar," zei hij.

"Het was goed, dat u voorbereid was op een vijand," zei de slaaf zachtjes, "want u heeft machtige vijanden in Pnom Dhek."

"Wat brengt je hier, Hamar, en waarom doe je zoo geheimzinnig?" vroeg King.

"Is u alleen?" vroeg Hamar fluisterend.

"Ja."

"Dan is mijn zending volbracht," zei Hamar. "Ik moest voor de veiligheid van iemand anders zorgen, die achter mij aankomt."

Weer zag King een gedaante zich bewegen achter het tapijt, en een oogenblik later stond Fou-tan voor hem, terwijl Hamar, met een diepe buiging, de kamer verliet."

"Fou-tan!" riep Gordon King uit, terwijl hij op haar toetrad.

"Mijn Gordon King," fluisterde Fou-tan, terwijl hij haar in de armen sloot.

"Wat is er gebeurd, dat je op deze wijze bij mij komt?" vroeg King. "Ik wist, dat er iets niet in orde was, omdat noch Hamar, noch Indra Sen vandaag gekomen waren, en er soldaten voor mijn deur stonden, opdat ik niet weg zou kunnen gaan. Maar waarom zou ik daar nog langer over praten, nu ik jou heb? Niets telt nu meer, mijn Fou-tan."

"Och, Gordon King," zei het meisje. "Er is juist veel, dat telt. Ik zou al eer gekomen zijn, maar er stonden overal schild-

wachten, om mij te beletten, naar je toe te gaan. Vader is woedend en is van plan, je morgen te laten ombrengen."

"En waarom?" vroeg King.

"Omdat ik hem gisteren verteld heb, dat ik je liefheb. Ik hoopte, dat hij uit dankbaarheid en omdat hij mij zoo liefheeft, mij wel toe zou staan, om met je te trouwen, maar hij dacht er niet over. Hij was meer dan woedend en stuurde mij naar mijn kamer en beval, dat jij morgen omgebracht zou worden. Ik heb echter met behulp van Hamar en Indra Sen kans gezien, om je vaarwel te komen zeggen, Gordon King, en om je te zeggen, dat mijn hart je overal vergezellen zal.

"Indra Sen en Hamar zullen je naar de wildernis brengen en je den weg wijzen naar de groote rivier, die in de richting van van de opgaande zon loopt. Als je die oversteekt, ben je veilig voor Beng Kher en Bharata Rahon."

"En jij, Fou-tan? Je gaat toch met mij mee?"

Het meisje schudde het hoofd.

"Nee, Gordon King, dat mag ik niet doen," antwoordde ze op somberen toon.

"En waarom niet?" vroeg hij. "Je hebt mij lief, en ik heb jou lief. Ga met mij mee naar een land van vrijheid en geluk, waar niemand ons het recht zal betwisten, om elkaar lief te hebben."

"Het gaat niet, Gordon King," antwoordde Fou-tan. "Wat jij voorstelt, biedt mij het eenige geluk aan, dat mij in dit leven mogelijk is, maar op dezulken, zooals ik ben, rust een verplichting, die alle gedachten aan persoonlijk geluk ter zijde stelt. Ik ben als prinses geboren, en daarom zijn er zekere verplichtingen, waaraan ik mij niet mag onttrekken. Zou ik broers of zusters gehad hebben, wier moeder ook koningin was geweest, dan zou het wat anders zijn, maar nu kan alleen door mij de koninklijke dynastie van Pnom Dhek bestendig worden."

Neen, Gordon King, zelfs de liefde mag niet komen tusschen een prinses van Pnom Dhek en haar plicht tegenover haar volk.

"Mijn hart zal je altijd toebehooren, en het zal moeilijker voor mij dan voor jou zijn. Als ik, een zwakke vrouw, standvastig en moedig kan zijn uit plichtsbesef, zou jij, als man, dan minder moed aan den dag leggen? Kus mij dus nog eenmaal, Gordon King, en ga dan mee met Hamar en Indra Sen, die je naar de wildernis zullen brengen en je den weg wijzen, waarlangs je je vrijheid herkrijgen kunt."

Toen zij ophield met spreken, sloeg zij haar armen om zijn hals en kuste hem. Hij voelde haar tranen op zijn wangen, en zijn eigen oogen werden vochtig.

Mogelijk had King, totdat dit oogenblik van scheiden daar was, nog niet ten volle beseft, hoe het kleine prinsesje zich in zijn hart genesteld had.

"Ik kan je niet opgeven, Fou-tan," zei hij. "Laat mij blijven. Misschien als ik met je vader sprak -"

"Het zou vergeefsche moeite zijn, en tot niets dienen," zei ze, "al zou hij je een gehoor toestaan, wat hij zeker niet doet."

"Nu, als jij me zoo liefhebt, als ik jou," zei King, "dan ga je met mij mee."

"Zeg dat niet, Gordon King, dat is wreed," antwoordde het meisje. "Mij is geleerd, dat plicht boven alles gaat, zelfs boven de liefde. Een prinses is niet geboren voor het geluk; maar nu moet je gaan. Indra Sen en Hamar staan al te wachten, om je in veiligheid te brengen. Elk oogenblik van uitstel vermindert je kans, om te ontkomen."

"Ik heb geen verlangen, om te ontkomen," zei King. "Ik blijf en zal afwachten, want zonder jou, Fou-tan, heeft het leven geen waarde voor mij. Ik zou liever willen blijven en sterven, dan zonder jou weggaan."

"Neen, neen," riep zij uit. "Denk aan mij. Ik moet voort blijven leven, en als ik er dan aan denk, dat jij leeft, zal ik gelukkiger zijn, dan ik ooit wezen kon, als ik dacht, dat je dood was."

"Je bedoelt, dat er dan misschien nog hoop zou zijn?" vroeg hij.

Zij schudde het hoofd.

"Niet, zoals jij het bedoelt," antwoordde zij; "maar ik zou gelukkig zijn, als ik wist, dat jij misschien hier of daar gelukkig was. Om mijnentwil moet je gaan. Als je mij liefhebt, zal je mij dit spoortje geluk niet willen onthouden."

"Als ik ga," zei hij, "dan kan je er van overtuigd zijn, dat ik, waar ik ook ben, mij ongelukkig zal voelen."

"Ik ben een vrouw, zoowel als een prinses," antwoordde zij, "en dus zal het mij misschien een somber geluk verschaffen te weten, dat je je ongelukkig voelt, omdat ik je niet mag trouwen." Zij glimlachte treurig.

"Dan zal ik gaan, Fou-tan, al zou het alleen maar zijn, om je gelukkig te maken in je verdriet. Ik denk echter niet, dat ik ver weg zal gaan, maar altijd de hoop zal blijven koesteren, je nog eens de mijne te mogen noemen. Als je dus aan mij denkt, Fou-tan, weet dan, dat ik niet ver weg ben."

"Ik zal je nooit toebehooren, Gordon King," antwoordde zij verdrietig; "maar het doet niemand kwaad, als wij in ons hart nog altijd blijven hopen. Kus mij nogmaals. Het is Fou-tans laatste kus der liefde."

Zij omarmden elkaar nog eenmaal, toen rukte Fou-tan zich los en verdween.

Ze was weg! King stond nog langen tijd naar het tapijt te kijken, waarachter zij verdwenen was. Hij kon het zich niet voorstellen, dat hij haar nooit meer terug zou zien.

"Fou-tan," fluisterde hij, "kom terug. Och, kom toch terug !"

De doffe pijn in zijn borst was echter het eenige antwoord op den angstigen kreet zijner ziel.

Daar bewoog zich het tapijt, en het hart sprong hem in de keel. Het was echter alleen maar Hamar, de slaaf.

"Kom, heer," riep hij. "Er is geen tijd te verliezen."

King knikte. Met looden schreden volgde hij Hamar door een opening in den muur achter het tapijt. Daar vond hij Indra Sen, met een brandende toorts in de hand.

"In dienst der Prinses," zei de officier.

Daarop nam hij de toorts van Indra Sen over en liep vooruit door een breede gang en langs een steenen trap, die, naar King begreep, ver beneden het Paleis moest uitkomen.

Zij passeerden verscheidene dwarsgangen; het was een waar labyrint onder het paleis van Beng Kher, en toen leidde de tunnel in rechte lijn onder de stad Pnom Dhek door naar de wildernis.

"Naar dien kant ligt de groote rivier, Gordon King," zei Indra Sen, terwijl hij naar het Oosten wees. "Ik zou graag nog wat verder met je meegaan, maar ik durf het niet te doen. Als Hamar en ik verdacht zouden worden van medeplichtigheid aan je vlucht, dan mocht de blaam eens op de Prinses vallen, omdat Hamar haar slaaf is, en ik een officier van haar lijfwacht."

"Ik zou je niet willen vragen, om verder mee te gaan, Indra Sen," antwoordde Gordon King. "Ik kan ook geen woorden vinden, om jou en Hamar te bedanken.

"Hier, heer," zei Hamar, "heb ik de kleederen, waarin u naar Prom Dhek gekomen is. Zij zullen u meer van nut zijn in de wildernis, dan die u nu draagt," en hij overhandigde King een pak, dat hij onder zijn arm had.

"Hier heeft u ook een

speer, een mes, een boog en pijlen. Die zijn een geschenk van de Prinses. Zij zei, dat niemand zoo bedreven is in het gebruik er van als u."

Het tweetal wachtte, totdat King zijn gesleten pak weer aan had getrokken. Daarop namen zij afscheid van hem en keerden terug in den tunnel.

Naar het Oosten lag de Mekong, waar hij een vlot zou kunnen maken en zich laten afzakken naar de beschaafde wereld. Naar het Zuiden lag Lodidhapura, en daar voorbij bevond zich de woning van Che en Kangrey.

King wist, dat als hij zich oostwaarts begaf, en de Mekong volgde, hij nooit terug zou keeren. Hij dacht aan Susan Anne Prentice, zijn eigen familie en zijn vrienden; hij dacht aan het nuttige leven, dat hem daar wachtte.

Daarop echter zag hij in gedachte een lief, klein meisje op een olifant, en werd hij herinnerd aan het oogenblik, nu reeds zoo lang geleden, toen hij Fou-tan voor het eerst gezien had; en hij wist, dat hij nu voor goed kiezen moest tusschen de beschaafde wereld en de wildernis.

"Susan Anne zou mij een dwaas vinden, en zij zou gelijk hebben," mompelde hij, terwijl hij zich omwendde naar het Zuiden en zijn langen, eenzamen tocht door de wildernis begon.

Hij had geen bepaald plan in zijn gedachten behalve een vaag voornemen, om naar Che en Kangrey terug te keeren en daar te blijven, totdat Beng Kher opgehouden zou hebben, naar hem te zoeken.

Daarna zou hij mogelijk naar de buurt van Pnom Dhek terug kunnen keeren, en wie wist, wat er dan misschien gebeuren zou ? Zoo diep is de hoop ingeworteld in het hart van den mensch.

Natuurlijk wist hij, dat hij een dwaas was, maar het mis-

haagde hem niet, een dwaas te zijn, als hij daardoor in dezelfde wildernis met Fou-tan kon blijven.

De gemeenzame geuren en geluiden van de wildernis deelden zich nu aan zijn neus en ooren mee.

Met zijn speer in de hand begaf hij zich naar het pad, waarvan hij wist, dat het hem naar het Zuiden en naar zijn bestemming zou brengen.

Toen hij het gevonden had, viel het hem in, om een boom, die daar stond, zoodanig te merken, dat hij hem gemakkelijk herkennen kon, als hij er toevallig weer langs zou komen.

Den heelen nacht liep hij door. Een keer liep er geruimen tijd een dier achter hem aan, maar als het booze plannen had, dan scheen het toch geen moed gehad te hebben, hem te bespringen, want eindelijk hoorde hij het niet meer.

Kort daarop brak de dag aan, en voelde hij zich veiliger.

Kort na zonsopgang ontmoette hij een kudde wilde zwijnen, en voor zij zich van zijn tegenwoordigheid bewust waren, schoot hij een pijl af in het hart van een van de jonge dieren.

Daarop ontdekte hem een oud mannetjes-zwijn en kwam op hem af, zijn slaganden bedekt met schuim, zijn woeste oogen met roode randen van woede. King wachtte hem echter niet af. Vlug klom hij in een boom, terwijl het zwijn hem voorbij stoof.

Het dier keerde echter meteen weer terug en bleef in de buurt. Woedend liep het heen en weer op het pad en keek nu en dan kwaadaardig naar boven.

Het leek den hongerigen man een eeuwigheid, maar eindelijk scheen het wilde zwijn de nutteloosheid in te zien, om nog langer op zijn prooi te wachten, en rende hij zijn kudde achterop.

Toen King hem niet meer hoorde in het struikgewas, klom

hij uit den boom en ging zijn prooi halen. Hij wist, hoe geslepen de wilde zwijnen zijn, en het dus mogelijk was, dat het dier nog eens terug zou komen. Hij gooide het doode dier daarom over zijn schouder en liep nog een mijl verder door. Toen hij eindelijk een geschikte plek vond, maakte hij een vuurtje en was spoedig druk bezig, om een flink gedeelte van zijn prooi te roosteren.

Nadat hij gegeten had, verliet hij het pad en ging een eind het kreupelhout in, totdat hij een plaatsje gevonden had, waar hij kon gaan liggen, en terwijl hij indommelde, droomde hij van sneeuwwit linnen en zachte kussens en hoorde hij de stemmen van een groote menigte. Zij hinderden hem verbazend, zoodat hij besloot zijn huis te verkoopen en in een andere buurt te gaan wonen. Op datzelfde oogenblik scheen hij wakker te worden, hoewel hij in werkelijkheid zes uur geslapen had.

Zijn klacht over zijn burel lag nog bovenop in zijn gedachten, en hun stemmen weerklonken nog luid in zijn ooren, toen hij zijn oogen opendeed en vol verbazing rondkeek bij het zien van de wildernis.

Hij begon vroolijk te glimlachen, terwijl het droombeeld verdween, en de werkelijkheid meer tot hem doordrong; en de glimlach veranderde in een werkelijk lachen, toen hij de apen gewaar werd, die in den boom boven zijn hoofd aan het schetteren waren.

Weer liep hij een ganschen nacht door, en toen de morgen aanbrak, vermoedde hij, dat hij al dicht in de buurt van Lodidhapura was. Hij stelde zich dien morgen tevreden met vruchten en noten, die hij in overvloed vond, en zocht een plaatsje uit, waar hij tot den nacht kon gaan liggen, want hij durfde overdag niet langs de stad te gaan, uit angst ontdekt en gevangen genomen te worden.

Dezen keer droomde hij van Fou-tan, en het was een aangename droom, want ze waren samen in de wildernis, en alle hinderpalen waren uit den weg geruimd; maar opeens hoorden zij menschen naderen; zij kwamen om hen heen staan, en hun tegenwoordigheid en hun praten hinderden Fou-tan en maakten hem boos; zoo boos, dat hij wakker werd. Hij deed zijn oogen echter niet open, maar de stemmen bleven in zijn oor klinken, en dat leek hem vreemd. Hij kon zelfs de woorden verstaan, die zij spraken.

"Ik zeg je, dat hij het is," zei een van de stemmen,

"Hei daar, word wakker !" riep een ander.

Toen deed King zijn oogen open en zag twintig soldaten, in de uniform van Lodivarman om zich heen staan.

"Je bent dus teruggekomen ?" riep een van de soldaten uit. "Zoo dom dacht ik niet, dat je zijn zou."

"Ik ook niet," zei King.

"Waar is het meisje ?" vroeg de eerste spreker.

"Lodivarman zal blij zijn, als hij je ziet, maar hij zou nog liever willen, dat wij het meisje gevonden hadden."

"Dat krijgt hij nooit," zei King. "Dat is veilig in het paleis van haar vader in Pnom Dhek."

"Dan zul jij het des te harder te verantwoorden hebben," zei de soldaat, "en het kan me voor je spijten, want je bent meer dan moedig."

King haalde de schouders op. Hij keek rond, of hij ook misschien een uitweg zag, maar hij was nu geheel omringd, en het was twintig tegen een. Langzaam stond hij op.

"Hier ben ik," zei hij. "Wat gaan jullie nu met me doen ?"

"We nemen je mee naar Lodivarman," antwoordde de soldaat, die het eerst gesproken had. Daarop namen zij hem zijn wapens af en bonden zijn handen op zijn rug. Zij waren

niet wreed of onnoodig ruw, want in hun hart bewonderden zij den moed van hun gevangene.

"Ik zou wel eens willen weten, hoe je het klaar gespeeld hebt," zei de soldaat, die naast hem liep.

"Wat klaar gespeeld?" vroeg de Amerikaan.

"Hoe je, zonder dat iemand het zag, in de kamer van den Koning bent gekomen en daarop kans zag, om met het meisje te vluchten. Drie mannen hebben het al met hun leven moeten boeten, maar Lodivarman weet nog niet, hoe het je is kunnen gelukken."

"Wie is er gedood en waarom?" vroeg King.

"Ten eerste de major-domus."

"De major-domus heeft niets gedaan dan de bevelen van Lodivarman opvolgen," zei King.

"Jij schijnt het te weten," antwoordde de soldaat; "maar daarom is hij juist gedood. Voor dezen eenen keer had hij den Koning ongehoorzaam moeten zijn, want nu heeft Lodivarman gebonden en met een prop in den mond op den grond gelegen, totdat Vay Thon hem te hulp kwam."

"Wie is er nog meer omgebracht?" vroeg King.

"De schildwacht, die met je op post stond bij den ingang van de eetzaal. Hij heeft moeten bekennen, dat hij zijn post verlaten en je alleen achtergelaten had; en gelijk met hem liet de Koning ook den officier van de lijfwacht dooden, die jou, een vreemde, een plaats in het paleis van den Koning had aangewezen."

"En geen anderen?" vroeg King.

"Neen," antwoordde de soldaat, en toen King daarop glimlachte, vroeg hij, waarom hij lachte.

"O, om niets van eenige beteekenis," antwoordde de Amerikaan. "Er schoot me iets te binnen."

Hij dacht aan den schuldigste van allen, den schildwacht, die zich door Fou-tan had laten bepraten, om hen door te laten naar den tuin. Hij was bang, dat die niet blij zou zijn, als hij hem terug zag komen.

"Weet Lodivarman dus nog niet, hoe ik uit het paleis ontsnapt ben?" vroeg hij.

"Neen, maar hij zal het nu wel gauw weten," antwoordde de man met een sinisteren grijnslach.

"Wat bedoel je?" vroeg de Amerikaan.

"Ik bedoel, dat hij, voordat hij je laat ombrengen, de waarheid wel door pijniging uit je zal krijgen."

"Ik geloof, dat mijn verblijf in Lodidhapura meer dan gezellig zal zijn," zei King.

"Of het aangenaam zal zijn, weet ik niet," antwoordde de soldaat, "maar het zal wel een kort verblijf zijn."

"Misschien zal ik daar blij om wezen," zei King.

"Het zal kort zijn, maar het zal jou een eeuwigheid toeschijnen. Ik heb al meer iemand zien sterven, die zich den toorn van Lodivarman op den hals had gehaald."

King hoorde daarna van de soldaten, dat zij hem bij toeval ontdekt hadden op hun dagelijksche ronde in de wildernis in de buurt van Lodidhapura.

Weldra verscheen nu de stad zelf voor de oogen van King, prachtig en grootsch, maar hard als de steen, waaruit haar tempels en torens gemaakt waren, en hard als de harten, die achter haar muren klopten.

Het bouwen van die stad had het zweet en het bloed gekost van duizenden en nog eens duizenden slaven; achter haar hoge muren waren tweeduizend jaar lang wreedheden en bloedige misdaden gepleegd in den naam van koningen en goden.

Zij naderden nu een van de poorten van Lodidhapura. Als zij daar eenmaal binnen waren, wist King, dat hij alle hoop moest opgeven.

Hoe kwam het toch, dat het hem zoo koud liet, wat hem binnen enkele uren misschien reeds wachtte ? Was het, omdat hij alles verloren had, wat het leven hem nog zoo kort geleden geboden had ? Het leven zonder Fou-tan leek hem inderdaad ondragelijk.

Wat zijn gedachten ook mochten zijn, in zijn houding was er niets van te bemerken, toen hij met vasten tred en opgericht hoofd nogmaals de stad Lodidhapura binnentrad, waar hij en zijn escort onmiddellijk omringd werden door een nieuwsgierige menigte, zoodra het bekend werd, dat de ontvoerder van de danseres van den Koning gevat was.

Zij brachten hem naar een kelder onder het paleis van Lodivarman en maakten hem met kettingen aan den muur vast.

Met dubbele kettingen, alsof hij een wild dier was, werd hij daar verzekerd, en het voedsel, dat zij hem gaven, gooiden zij op den vloer bij hem neer; voedsel, dat ze een beest niet voor gezet zouden hebben.

De duisternis van zijn cel werd eenigszins verbroken door een raampje, dichtbij de lage zoldering, een opening zoo klein, dat die haast geen raam te noemen was, want alleen een kat zou er doorheen hebben kunnen kruipen. Toch verschaftte het hem wat licht en lucht.

Na eenigen tijd viel de duisternis in, en kwamen de ratten uit alle hoeken te voorschijn. King deed al zijn best, om ze van zich af te houden, maar telkens kwamen ze weer terug. Den heelen nacht bleven ze hem plagen, en toen de dag aanbrak, en ze hem verlieten, viel hij uitgeput op den steenen vloer van zijn cel neer.

Misschien sliep hij toen wel even in, maar hij wist het niet, want het leek hem, alsof er bijna onmiddellijk daarop een hand op zijn schouder werd gelegd, en hij wakker geschud werd.

Het was de hand van Vama, den onderofficier, die aan het hoofd van de tien soldaten stond, die hem den eersten keer in de wildernis gevangen genomen hadden; en dus was het noch een ruwe, noch een onvriendelijke hand, want de Khmer had in zijn hart niets dan bewondering voor dezen moedigen vreemdeling, die den Koning had durven dwarsboomen, dien, hij, Vama, meer vreesde dan achtte.

"Ik ben blij, je weer te zien, Gordon King," zei hij, "maar het spijt mij, dat we elkaar onder zulke treurige omstandigheden ontmoeten. De woede van Lodivarman is grenzeloos, en niemand kan je daarvan redden, maar misschien zal het je lijden verzachten, te weten, dat je vele vrienden hebt onder de militairen van Lodidhapura."

"Dank je, Vama," antwoordde King. "Ik heb meer dan vriendschap in het land van de Khmers gevonden, en als ik hier ook den dood vind, dan is dit mijn eigen keus. Ik ben tevreden, welk lot mij ook wacht; maar je vriendschapsverzekeringen zullen mijn dood verzachten. Waarom ben je hier echter gekomen? Heeft Lodivarman je gestuurd, om mij te doden?"

"Zoo gemakkelijk zal hij je er niet van af laten komen," antwoordde Vama.

"Wat hij van plan is, weet ik niet. Ik ben alleen gestuurd, om je bij hem te brengen, een groote eer voor je. Het getuigt van den indruk, dien je daad op hem gemaakt heeft."

"Misschien wil hij mij ondervragen," zei King.

"Ongetwijfeld," antwoordde Vama, "maar dat had hij kunnen overlaten aan zijn pijnigers, die er wel kans toe zien, om hun slachtoffers aan het praten te krijgen."

Vama bukte zich en maakte het hangslot los, waarmee de ketting aan den muur vastzat, en bracht King naar de gang, waar de overigen van Vama's tien manschappen stonden te wachten, om den gevangene in de tegenwoordigheid van Lodivarman te brengen.

Kau en Tchek bevonden zich daarbij en al de anderen, die hij tot kameraden had gehad, terwijl hij tot de lijfwacht van Lodivarman, koning van Lodidhapura behoord had.

Het waren ruwe groeten, die zij wisselden, maar daarom niet minder hartelijk, en zoo werd King, bewaakt door zijn eigen vrienden, voor Lodivarman gebracht.

HOOFDSTUK XIV.

De Tijger.

Lodivarman zat in elkaar gehurkt op zijn troon. Een kwaadaardige uitdrukking was op zijn afzichtelijk gelaat te lezen. Om hem heen zaten officieren van hoogen rang en zijn ministers. Aan zijn linkerhand knielde een slaaf, die een grooten, gouden schotel hoog opgestapeld met champignons vasthield.

Voor het oogenblik was Lodivarman echter te zeer vervuld van zijn wraakzuchtige plannen, om zich af te laten leiden door zijn onnatuurlijk verlangen naar zijn geliefde lekkernij, want nu had hij eindelijk den ellendeling in zijn macht, die zich de ongebreidelde woede van een tiran op den hals had gehaald.

Hij beefde van razernij, toen hij Gordon King aankeek, die tot aan den voet van de estrade gebracht werd.

"Waar is het meisje?" vroeg hij boos.

"Prinses Fou-tan is veilig in het paleis van Beng Kher," antwoordde King.
"Hoe heb je haar hier vandaan gekregen? Iemand moet je geholpen hebben. Als je niet op de pijnbank terecht wil komen, spreek dan de waarheid," riep Lodivarman uit, nog altijd bevend van drift.

"Koning Lodivarman weet beter dan iemand anders, hoe ik Fou-tan van hem heb weggehaald," antwoordde de Amerikaan.

"Dat bedoel ik niet," schreeuwde Lodivarman. "Noem mij je medeplichtigen op."

"Ik had geen medeplichtigen," antwoordde King. "Ik nam de Prinses mede en liep doodeenvoudig met haar naar buiten. Niemand zag ons gaan."

"Hoe ben je er dan uitgekomen?" vroeg Lodivarman.

King glimlachte.

"Je gaat mij pijnigen, Lodivarman, en je laat me daarna afmaken. Ik zou niet weten, waarom ik te voren je nieuwsgierigheid zou bevredigen. Je hebt al drie mannen in je woede laten ombrengen, en ik zal de vierde zijn. Het leven van elk van ons is meer waard dan het jouwe. Ik zou mijn schuld maar niet verzwaren, als ik jou was; want je moet later verantwoording doen van al je daden voor een almachtig God."

"Wat weet jij van de goden van de Khmers af?" vroeg Lodivarman.

"Ik weet niets van Brahma, of Vishnu of Siva af," antwoordde King, "maar ik weet, dat hierboven een God is, de Schepper van hemel en aarde, voor wien koningen en tirannen eenmaal verschijnen moeten; en in Zijn oogen is een goede koning niets meer dan een goede slaaf, en hoe zal hij dan wel over een tiran oordeelen.?"

"Wou jij de macht van Brahma, van Vishnu en van Siva

betwisten ?" riep Lodivarman uit. "Durf je jouw God boven hen stellen ? Nu, dan zul je voor je dood de genade van mijn goden invoeren."

"Wat ik ook zal moeten lijden, Lodivarman," antwoordde King, "jij zult er de bewerkstelliger van zijn. De goden zullen er niets mee te maken hebben."

Een priester trad naderbij en fluisterde iets in het oor van den koning. Vay Thon was er ook. De oude man hield zijn oogen vol medelijden op King gevestigd, maar hij wist, dat hij niet bij machte was zijn vriend te redden, want wie zou beter de macht der koningen en de onmacht der goden kennen ?

De priester scheen met grooten geestdrift te trachten, zijn koning tot iets over te halen.

Lodivarman luisterde naar de gefluisterde woorden, en bleef daarop eenigen tijd in gedachten verzonken zitten.

Eindelijk keek hij King weer aan en zei:

"Je zult met een tijger in het strijdperk gelaten worden. Dan kunnen wij zien, of jouw God machtig is, je te redden."

Lodivarman bediende zich daarop van de champignons, en zei: "Breng hem vast weg naar de arena, maar laat het dier niet los, voor wij er ook zijn."

De soldaten omringden King en leidden hem weg, maar voor zij bij de deur van de zaal waren, riep Lodivarman:

"Wacht ! Het zal niet van Lodivarman gezegd worden, dat hij onrechtvaardig is, zelfs niet tegenover zijn vijand. Als deze man bij den tijger wordt gelaten, zorg dan, dat hij een speer heeft, om zich te verdedigen. Ik heb verhalen gehoord over zijn bedrevenheid met de werpspies. Laten we zien, of zij overdreven geweest zijn."

Vanuit het paleis werd King door den koninklijken tuin naar den grooten tempel van Siva gebracht, en naar een plek,

waar hij nog nooit geweest was. Er bevond zich daar een klein amphitheater en in het midden daarvan een diepe kuil van ongeveer honderd voet in het vierkant. De toegang tot den kuil was langs een trap en door een nauwe steenen gang met aan het eind een paar stevige houten deuren, die door de soldaten opengegooid werden.

"Ga naar binnen, Gordon King," zei Vama, "en moge je God je beschermen."

"Dank je, Vama," zei King. "Ik zal Zijn hulp zeker nodig hebben."

Daarop stapte hij in de door de zon beschenen kuil, en werden de deuren achter hem gesloten.

De vloer en de muren van den kuil waren van groote steenen blokken zonder kalk in elkaar gepast en wel zoo mooi, dat de afscheiding tusschen de blokken bijna niet zichtbaar was.

Terwijl King met zijn rug tegen de deur stond, waardoor hij binnen was gekomen, zag hij in den tegenovergestelden muur een andere deur van groote planken, een lage deur, waarachter, naar hij vermoedde, op dat oogenblik een woeste, hongerige tijger heen en weer liep.

King hield de speer omhoog. Het was een flinke, stevige speer. Zij bracht hem zijn studententijd te binnen, toen hij met een dergelijk wapen de bewondering van zijn medestudenten had opgewekt. Toen was het echter alleen om den afstand gegaan.

Wat deed het er toe, of anderen beter wisten te mikken? Gordon King kon haar het verste werpen; maar van den ongeletterden Che had hij geleerd, om het accuraat te doen, en had er een even groote handigheid in verkregen, als indertijd met op grooten afstand werpen.

Tweemaal had hij al een tijger ontmoet en hem overwonnen met zijn speer. Iederen keer had het hem een wonder geleverd. Dat het hem nog eens zou gelukken, dat hij voor den derden keer de overwinning zou behalen, leek bijna ongelooflijk.

Wat zou het hem daarenboven voor voordeel aanbrengen? Bevrijd uit de klauwen en slag tanden van den tijger zou hem misschien nog grooter wreedheid van de zijde van Lodivarman wachten.

Terwijl hij daar op den steenen vloer van den kuil stond in de brandende zon, zag hij de toeschouwers aan komen wandelen en plaats nemen op de steenen banken, die om de arena heen gebouwd waren.

Het scheen, dat zij, die zijn dood kwamen bijwonen, leden waren van het huishouden van den Koning; prinses en edelen en priesters waren er, benevens ministers en officieren en hunne vrouwen.

Het laatst van allen verscheen Lodivarman met zijn lijfwacht en zijn slaven.

Hij begaf zich naar een troon, waarover een baldakijn was, terwijl de toeschouwers knielden, sommigen zelfs tot met hun hoofd op den steenen grond.

Lodivarman bleef voor zijn troon staan en liet zijn doffe oogen vluchtig gaan over de aanwezigen en daarna over de arena en den eenzamen krijgsman beneden in den kuil.

Zijn blik rustte het langst op den Amerikaan.

Haat en onderdrukte woede waren er in te lezen tegenover den man, die hem gedwarsboomd en vernederd had, den kerel, die zijn handen had durven slaan aan den Koning.

Langzaam liet Lodivarman zich op zijn troon neervallen. Daarop gaf hij een teeken aan een van zijn gevolg, en een oogenblik later weerklonken de tonen van een trompet door de lucht.

De knielende mannen en vrouwen stonden op en gingen op hun plaatsen zitten.

Weer hief Lodivarman zijn hand op, en opnieuw weerklonk de trompet, en ieders oog richtte zich op de lage deur tegenover den Amerikaan.

King zag de zware deur langzaam naar boven gaan.

In de duisternis daarachter was eerst niets te zien, maar weldra bemerkte hij eenige beweging en daarop zag hij de bekende geel en zwarte streepen, die hij verwacht had.

Langzaam stapte een groote tijger door de opening, en bleef op den drempel staan. Hij knipte met zijn oogen wegens het schelle zonlicht.

Daarop werd zijn aandacht het eerst getrokken door de menschen op de steenen banken boven hem. Hij keek naar hen en gromde. Toen keek hij omlaag en zag King. Meteen veranderde zijn heele houding. Hij hurkte zich eenigszins, en zijn staart bewoog zich onrustig. Zijn oogen staarden den indringer met woesten blik aan.

Gordon King wachtte niet, totdat hij hem aan zou vallen. Hij hield er een persoonlijke theorie op na, gegrond op zijn ondervinding ten opzichte van wilde dieren. Hij wist, hoe zenuwachtig zij zijn en daarenboven angstig voor iets, dat hun onbekend is.

Een kreet van verbazing, vermengd met bewondering, steeg uit de toeschouwers op, want hetgeen zij zagen, deed hen evenzeer ontstellen, als hij hoopte, dat het den tijger zou doen. In plaats dat de tijger op den man afsprong, zagen zij den man naar het dier toegaan. Recht op den gehurkten tijger aan, kwam King aangerend, met zijn speer klaar, om die naar het dier toe te gooien.

Een oogenblik aarzelde de tijger. Zoo iets had hij niet ver-

wacht, en toen deed hij, wat King gehoopt had, dat hij doen zou, en waar hij meende, dat veel kans op was. Angstig voor het vreemde en onverwachte, keerde het dier zich om en liep weg, en terwijl het dat deed, keerde hij zijn linkerzijde naar zijn vijand.

Bliksemsnel wierp King met al zijn kracht de zware speer naar het dier toe en trof het juist achter den rechterschouder en zoodra hij de speer geworpen had, rende hij terug naar het uiterste eind van de arena.

De tijger rolde om, maar zoodra hij weer op zijn pooten stond, zag hij King en stormde recht op hem aan.

King was er van overtuigd, dat hij het dier in het hart getroffen had, maar hij wist, hoe taai een tijger is, en dat hij zelfs, al is hij reeds stervende, dikwijls nog op het laatste oogenblik zijn tegenstander doodt. Daarom had hij dan ook getracht, zoo ver mogelijk van het woedende dier vandaan te komen.

Ongewapend en hulpeloos stond de man te wachten. Ademloos waren de toeschouwers van hun steenen banken opgestaan en bogen zich nieuwsgierig voorover, om het wreede en bloedige einde wat beter te kunnen zien.

In groote sprongen had de tijger de helft van de arena al afgelegd, en King kwam plotseling tot de overtuiging, dat hij toch het hart gemist moest hebben. Hij stond al klaar, om op zijde te springen, hoewel hij wist, dat dat toch tevergeefs zou zijn, toen de tijger opeens, terwijl hij den laatsten sprong deed, in elkaar zakte en om en om rollend tot vlak voor Kings voeten terecht kwam.

Een oogenblik heerschte er volkomen stilte. Toen weerklonk een luide juichkreet van de toeschouwers.

"Hij heeft zijn leven verdiend, Lodivarman. Hij heeft zijn vrijheid verdiend !" klonk het hier en daar van hen, die wat

meer moed hadden, terwijl de anderen hun instemming betoonden.

Lodivarman riep een van zijn onderhoorigen tot zich en zei fluisterend eenige woorden. Daarop stond hij op, ging tusschen de knielende toeschouwers door, en had weldra het amphitheater verlaten.

Een paar minuten later ging de deur, waardoor King in de arena was gelaten, open, en verscheen Vama met eenige soldaten.

King begroette zijn gewezen kameraad met een glimlach.

"Ben je gekomen, om het werk te voleindigen, dat de tijger niet heeft kunnen volbrengen," vroeg hij, "of kom je, om mij mijn vrijheid te geven?"

"Geen van beide," antwoordde Vama. "We zijn gekomen, om je op bevel van den koning naar je cel terug te brengen. Als hij je echter eventueel niet vrij laat," voegde hij er zachtjes aan toe, "dan zal dat Lodivarman voor altijd tot oneer strekken, want nooit heeft een man zijn leven en zijn vrijheid meer verdiend dan jij. Je bent de eerste man, die ooit hier tegenover den tijger gestaan en het leven er afgebracht heeft."

"Wat volstrekt niet Lodivarmans zucht naar wraak heeft mogen bevredigen," zei de Amerikaan.

"Ik ben bang, dat je gelijk hebt," zei Vama, terwijl zij de gang doorliepen, die naar zijn cel leidde, "maar je hebt vandaag heel wat vrienden gemaakt in Lodidhapura, want er zijn er onder ons, die moed, kracht en behendigheid weten te waardeeren."

"Mijn fout heeft niet bestaan," zei King, "in het kiezen van mijn vrienden, maar in de keuze van een vijand. Wat dat betreft, heb ik er een gevonden, van wien al de vrienden ter wereld mij nooit zullen kunnen verlossen."

Toen hij weer in zijn sombere cel terug was, werd King opnieuw aan den muur vastgemaakt. Vama's vriendelijke woorden en de bewonderende blikken van de andere soldaten van de garde, die hem mee weggebracht hadden, verkwikten echter zijn hart; terwijl de slaaf, die hem daarop zijn eten bracht, ook niets dan woorden van lof en vriendschap had; en het voedsel, dat hij meebracht, was goed klaargemaakt en overvloedig.

De dag ging voorbij, en de lange nacht volgde, en den volgenden dag tusschen den middag kreeg King een bezoeker. Toen deze in den post van de deur bleef staan, herkende de gevangene den gelen mantel en den witten baard van Vay Thon, en een glans van genoeg verspreidde zich over zijn gelaat, toen hij den ouden man zag turen in zijn duister verblijf.

"Welkom, Vay Thon !" riep hij uit. "Neem mijn verontschuldigingen aan over de weinige gastvrijheid, dien ik zulk een voornamen en welkome gast, als u zijt, kan aanbieden."

"Denk daar niet aan, mijn zoon," antwoordde de oude man. "Het is voldoende, dat zoo'n moedige krijgsman, als jij bent, een armen ouden priester met zulk een genoeg ontvangt, als ik uit je toon kan opmaken. Ik ben blij, dat ik je even ontmoeten kan; alleen wenschte ik, dat het onder gunstiger omstandigheden had mogen zijn, en dat ik den drager van meer welkom nieuws was."

"Brengt u mij dus wel nieuws ?" vroeg King.

"Ja," antwoordde Vay Thon. "Omdat ik je zooveel verschuldigd ben en je zoo groote vriendschap toedraag, ben ik gekomen, om je te waarschuwen, ofschoon een waarschuwing voor het lot, dat je wacht, je eigenlijk niets helpen kan."

"Lodivarman wil mij dus mijn leven of mijn vrijheid niet schenken ?" vroeg King.

"Neen," antwoordde Vay Thon. "De belediging, die je hem aandeedt, beschouwt hij als onvergeeflijk. Hij is besloten, je te doden, maar op zulk een wijze, dat de verantwoordelijkheid niet op de schouders van Lodivarman zal rusten."

"En hoe denkt hij dat klaar te spelen?" vroeg de Amerikaan.

"Je zult bij hem geroepen worden, en hij zal je je vrijheid schenken, en daarop zal de lijfwacht op je aanvallen en je doden. Het verhaal zal dan rondgestrooid worden, dat je Lodivarman van het leven hebt willen berooven, en zijn soldaten zich dus genoodzaakt voelden, je te doden."

"Vay Thon," zei King, "misschien zal uw waarschuwing mij niet kunnen redden van het lot, dat Lodivarman voor mij bestemd heeft; maar het heeft uw vriendschap voor mij nog meer aan het licht gebracht; en mijn laatste uren zullen gelukkiger zijn door uw komen. Gaat u echter nu heen, want, als wat u mij heeft meegedeeld, mij soms gebruik mocht doen maken van een gelegenheid, om mij te wreken of te ontsnappen, dan moet het niet na te gaan zijn, dat u er op eenige wijze verantwoordelijk voor is."

"Ik waardeer je zorg voor mij, mijn vriend," antwoordde de oude man, "en daar ik je niet verder van dienst kan zijn, zal ik dus maar afscheid van je nemen." Hij kwam naar King toe en legde zijn handen op diens schouders.

"Vaarwel, mijn zoon," zei hij, "mijn hart voelt bezwaard," en terwijl hem de tranen in de oogen welden, keerde hij zich om en verliet de cel.

Vay Thon was nog maar korten tijd weg, toen King voetstappen hoorde naderen.

Toen de mannen daarop stilhielden in den post van de deur van zijn cel, zag hij, dat zij allen vreemden voor hem waren.

De officier, die het bevel over hen voerde, trad de cel binnen en groette King vriendelijk.

"Ik breng je goed nieuws," zei hij, terwijl hij zich bukte en het hangslot opendeed van Kings ketting.

"Hier is alle nieuws goed nieuws," antwoordde de Amerikaan.

"Maar beter nieuws, dan dat, wat ik je breng, bestaat er niet," zei de officier. "Lodivarman heeft bevel gegeven, dat je voor hem gebracht moet worden, opdat hij je persoonlijk je vrijheid kan geven."

"Prachtig," zei King, hoewel hij nauwelijks een glimlach kon onderdrukken, toen hij dacht aan het bericht, dat Vay Thon hem gebracht had.

Zij geleidden hun gevangene nu naar de hem bekende audiëntiezaal van den Koning, en weer stond hij voor den troon van Lodivarman.

Er was slechts een klein gevolg aanwezig, een feit, dat er op wees, dat hij het geheim van zijn verraad liever niet wilde delen met meer personen, dan absoluut noodig was.

Hoewel er slechts zoo weinigen aanwezig waren, ontbrak toch de slaaf niet met zijn schotel champignons, en het zien daarvan deed op datzelfde oogenblik den ter dood veroordeelden man een mogelijk middel ter ontkoming aan de hand.

Hij gevoelde dat hij vlug denken en handelen moest, want hij wist niet, hoe spoedig misschien het sein tot zijn moord gegeven zou worden.

Omringd door zijn escort, stak hij de zaal door en hield stil voor den troon van Lodivarman. Hij had toen eigenlijk moeten neerknielen, maar hij deed het niet; in plaats daarvan keek hij den tiran strak in de oogen.

"Lodivarman," zei hij, "luister een oogenblik naar mij,

voor u het teeken geeft tot het uitvoeren van het plan, dat u opgevat heeft, want op dit oogenblik hangen uw eigen leven en uw geluk in de weegschaal."

"Wat bedoel je ?" vroeg Lodivarman.

"U trok de macht van mijn God, den Schepper en Instandhouder van hemel en aarde, in twijfel," vervolgde King, "maar u zag, hoe ik met Zijn hulp den tijger overwon, en nu heeft Hij mij bekend gemaakt, wat u voor plannen met mij hebt. Hoe zou ik het verscheurende dier ooit hebben kunnen overwinnen, of hoe had ik van uw plannen kunnen weten zonder de hulp van mijn God ?"

Lodivarman scheen ver van op zijn gemak te zijn. Zijn oogen dwaalden wantrouwend van den een naar den ander.

"Ik ben verraden," zei hij woedend.

"Integendeel," antwoordde King. "U is een gunstige gelegenheid gegeven, die u nooit had kunnen geworden zonder mij. Wil u mij aanhooren, voor uw soldaten de handen aan mij slaan ?"

"Ik weet niet, waar je het over hebt. Ik heb om je gestuurd, om je je vrijheid te geven; maar spreek op, ik luister."

"U is melaatsch," zei King, en bij het hooren van het afschuwelijke woord, sprong Lodivarman overeind. Hij beefde van woede; zijn gezicht zag lijkkleurig, zijn doffe oogen schoten vonken.

"Doodt hem !" riep hij uit, "Niemand, die het vervloekte woord tegen mij uitspreekt, zal leven."

Meteen sprongen de soldaten dreigend op King toe.

"Wacht !" riep de Amerikaan. "U heeft gezegd, dat u naar mij luisteren zou. Wacht, totdat ik uitgesproken heb, want wat ik te zeggen heb, beteekent voor u meer dan het leven."

"Spreek op dan, maar haast je wat," beet Lodivarman hem toe.

"In het land, waar ik vandaan kom," vervolgde King, "zijn vele groote geneesheeren, die alle ziekten onder de zon bestudeerd hebben. Ik ben ook dokter, en onder de leiding van die bekwame mannen heb ik gestudeerd en mij vooral toegelegd op de behandeling van melaatschheid. Koning Lodivarman, u meent, dat deze ziekte ongeneeslijk is, maar ik, dien u van plan was te laten vermoorden, kan u genezen."

King had dit alles duidelijk en met groote kalmte gezegd. Allen, die tegenwoordig waren, hadden zijn woorden verstaan, en de stilte, die volgde, was zoo intens, dat het was, alsof allen den adem inhielden.

Het leek, alsof Lodivarman, die, na zijn woesten uitval van drift, weer op zijn troon was neergevallen, in elkaar was gezakt. Hij beefde zichtbaar, zijn mond hing open.

King wist, dat de man geheel onder den indruk was van zijn woorden, dat alle aanwezigen dat ook waren, en zijn kennis van de menschelijke natuur zei hem, dat hij zijn zaak gewonnen had; want hij wist, dat Lodivarman, hoewel Koning, toch ook maar een mensch was en zelfs het geringste spoor van hoop zou aangrijpen, om van de vreeselijke ziekte genezen te worden, die hem in haar klauwen had.

Eindelijk kreeg de tiran zijn stem terug.

"Kun je mij genezen?" vroeg hij, bijna smeekend.

"Ik sta er met mijn leven voor in," antwoordde King, "op voorwaarde, dat u in tegenwoordigheid van Vay Thon uw eerewoord geeft, dat u in ruil voor uw gezondheid, mij het leven en de vrijheid zult schenken -"

"Het leven en de vrijheid en alle mogelijke eer, die in mijn macht ligt, zal je toegewezen worden," riep Lodivarman

uit, terwijl zijn stem van aandoening beefde. "Als je mij van deze afschuwelijke ziekte afhelpt, kun je alles krijgen, wat je vraagt. Kom, laten we het niet uitstellen. Genees me meteen."

"U heeft die ziekte nu al zooveel jaar gehad, Lodivarman," antwoordde King, "dat die niet in een dag genezen kan worden. Ik moet uw geneesmiddel klaarmaken, en u moet de voorschriften opvolgen, die ik u geven zal, want ik kan u alleen genezen, als u mij stipt gehoorzaamt."

"Hoe weet ik, dat je mij niet vergiftigen zult?" vroeg Lodivarman.

King dacht een oogenblik na. Hier was een hinderpaal, die hij niet voorzien had. Daarop schoot hem plotseling een oplossing te binnen.

"Ik kan u, wat dat betreft, tevreden stellen, Lodivarman," antwoordde hij.

"Als ik uw geneesmiddel voor u klaar zet, zal ik er in uw tegenwoordigheid ook wat van nemen."

Lodivarman knikte goedkeurend.

"Dat is een goede waarborg," zei hij, "en wat nu verder?"

"Wijs mij een plek aan, waar Vay Thon mij altijd kan gadeslaan. U vertrouwt hem, en hij kan dan toezien, dat u van mijn zijde niets kwaads overkomt. Hij kan mij dan ook helpen, om de kruiden te bekomen, die ik nodig heb en morgen kan ik dan met de behandeling beginnen. Intusschen moet uw lichaam geschikt gemaakt worden, om het geneesmiddel met succes in zich te kunnen opnemen, en daarin heb ik uw medewerking nodig."

"Spreek!" zei Lodivarman. "Ik zal alles doen, wat je zegt."

"Dan moet u alle paddestoelen in Lodidhapura laten wegdoen," zei King, "en die al klaar gemaakt zijn, onmiddellijk

door uw slaaf laten verbranden, en u daarenboven vast voornemen, er nooit meer een te eten."

Lodivarman stoof woedend op.

"Wat hebben paddestoelen met mijn genezing te doen?" vroeg hij. "Zij verschaffen mij het eenige genot, dat ik in het leven heb. Het is niets dan een streek van je, om mij te hinderen."

"Pardon," zei King, "maar ik kan u werkelijk alleen genezen, als u mijn voorschriften gehoorzaamt. Mijn geneesmiddelen kunnen niets uitwerken, als u voortgaat met champignons eten. Het staat aan u, Lodivarman, om hierin te beslissen. U doet maar, wat u verkiest."

Eenige oogenblikken zat de vorst zenuwachtig op de leuning van zijn troon te tikken. Daarop wendde hij zich met woest gebaar tot den slaaf, die naast hem geknield lag.

"Gooi die vervloekte dingen weg!" riep hij uit. "Smijt ze weg!" Verbrand ze en kom mij nooit meer onder de oogen.

Bevend verliet de slaaf de zaal, en daarop riep Lodivarman een van zijn huisbedienden en zei:

"Spit het koninklijke bed met paddestoelen om, verdelg ze totaal," en zich daarop tot een ander wendend, zei hij: "Haal Vay Thon."

Toen de bedienden de zaal verlaten hadden, richtte de Koning het woord weer tot King.

"Hoe lang zal het duren, voor ik genezen ben?" vroeg hij.

"Dat kan ik niet zeggen, voordat ik zie, hoe u reageert op mijn geneesmiddel," antwoordde de Amerikaan; "maar ik denk wel, dat u bijna onmiddellijk eenige verbetering zal waarnemen. Misschien gaat de genezing heel langzaam, maar het is niet onmogelijk, dat zij vlug zal intreden."

Terwijl zij op Vay Thon wachtten, stelde Lodivarman aan

King de eene vraag na de andere; en nu hij er eenmaal van overtuigd was, dat er genezing bestond voor melaatschheid, en hij zelf er ook van genezen kon worden, scheen er een groote verandering over hem te komen. Het was, alsof hij opeens een heel ander mensch geworden was. Zijn heele uiterlijk veranderde, nu de afschuwelijke last, dien hij zoovele jaren gedragen had, weggenomen was door de besliste uitspraak van den Amerikaan.

Toen Vay Thon de zaal binnentrad, zag hij zelfs een glimlach op het gelaat van den koning, iets, wat in zooveel jaar niet gebeurd was, dat de priester zelfs niet wist, dat zijn vorst glimlachen kon.

In korte woorden deelde Lodivarman het geval mee aan Vay Thon en gaf hem zijn instructies betreffende den Amerikaan, want hij wilde, dat deze zoo spoedig mogelijk met de bereiding van het geneesmiddel zou beginnen.

"Morgen," riep hij hen nog achterna, toen zij de zaal verlieten, "morgen begint mijn genezing !"

Gordon King zei echter niet tegen hem, dat zijn genezing al begonnen was, en wel op het oogenblik zelf, dat hij orders gegeven had, om het bed met paddestoelen om te spitten, want hij wilde niet, dat Lodivarman zou weten, wat *hij* wist, dat de man niet melaatsch was en ook nooit geweest was; maar dat, wat deze in zijn onwetendheid voor melaatschheid had aangezien, niets anders was dan een ernstige vorm van huidziekte, veroorzaakt door het overdadige eten van paddestoelen.

King bad tenminste, dat zijn diagnosis correct mocht zijn geweest.

HOOFDSTUK XV.

Oorlog.

Vay Thon zond de slaven, die hem altijd bedienden, er op uit, om in de wildernis vele vreemde kruiden en wortels te zoeken en daaruit bereidde King drie recepten, maar de basis van elk van die drie was een zacht laxeermiddel.

Het doel van de andere ingrediënten was voornamelijk, om wat meer beteekenis en geheimzinnigheid aan het drankje te geven, want hoezeer King het ook betreurde, dat hij tot dit boerenbedrog de toevlucht moest nemen, was hij zich ten volle bewust, dat hij zorgen moest, dat de genezing niet al te eenvoudig leek.

Hij stond tegenover een man zonder eenige ontwikkeling, en zijn eigen leven hing van het welslagen van de kuur af. Hij vond dus wel, dat hij gebruik mocht maken van iets, dat zelfs door de meest ethische van de tegenwoordige doktoren niet geheel wordt afgekeurd.

Driemaal per dag ging hij naar een kleine ontvangkamer, die aan de slaapkamer van Lodivarman grensde en proefde daar, in tegenwoordigheid van Vay Thon en enkele bedienden van den Koning, zelf van het geneesmiddel, voor hij het Lodivarman liet opdrinken.

Reeds op den derden dag was het merkbaar, dat de zweren die zich op het lichaam van den Koning bevonden, begonnen op te drogen. Het opdrogingsproces was zoo duidelijk merkbaar, dat Lodivarman er verrukt over was. Hij lachte en maakte gekheid met zijn gevolg, en verzekerde den Amerikaan opnieuw, dat hij alles van hem kon krijgen, wat hij in zijn macht had, om hem te geven.

Iederen volgenden dag was de verbetering meer opvallend, totdat er na drie weken geen spoor meer was overgebleven van de afschuwelijke zweren, die den Koning zoovele jaren reeds tot een voorwerp van afschuw gemaakt hadden.

Langzamerhand had King de doses van de geneesmiddelen verminderd en gaf hem die in plaats van driemaal per dag, eerst tweemaal en eindelijk slechts eenmaal in.

Op den een en twintigsten dag beval King Lodivarman, om op zijn slaapkamer te blijven, en in tegenwoordigheid van Vay Thon en de drie voornaamste hoogwaardigheidsbekleeders onderzocht hij daar het heele lichaam van den Koning en bevond, dat de huid weer geheel en al zuiver en gezond was.

"Wel ?" vroeg Lodivarman, toen het onderzoek afgelopen was.

"Uw Majesteit is genezen," zei King.

De Koning kwam van zijn bed af en sloeg een kamerjapon om.

"Je hebt je leven en je vrijheid verdiend, Gordon King," zei hij. "Een paleis, slaven en rijkdommen zijn tot je beschikking. Je hebt bewezen een groot krijgsman en een groot geneesheer te zijn. Als je hier wil blijven, benoem ik je tot officier van mijn lijfwacht en tot lijfarts van Lodivarman, den Koning."

"Er is maar een reden, waarom ik in het land van de Khmers zou wenschen te blijven," antwoordde King, "en die reden moet u weten, Lodivarman, voor ik de eer kan aannemen, die u mij wil bewijzen."

"En wat is dat ?" vroeg Lodivarman.

"Om zoo dicht mogelijk bij Prinses Fou-tan van Pnom Dhek te zijn, in de hoop, dat ik binnenkort haar hand zal kunnen vragen. Haar liefde heb ik al gewonnen."

"Ik heb het je al vergeven, dat je mij haar ontroofd hebt," zei Lodivarman, zonder een oogenblik te aarzelen. "Als je haar kunt winnen, zal ik geen hinderpalen in je weg stellen, maar je integendeel meehelpen, zooveel in mijn macht ligt. Niemand zal kunnen zeggen, dat de dankbaarheid van Lodivarman gemengd is met zelfzucht en wraak."

Lodivarman deed zelfs meer, dan hij beloofd had, hij maakte Gordon King tot een prins van Khmer, en zoo gebeurde het, dat de Amerikaan van een veroordeelde gevangene verheven werd tot een persoon van gewicht, een heer over vele slaven en de bevelhebber over vijfhonderd soldaten.

Groot was de vreugde in Lodidhapura, toen de genezing van den Koning bekend werd, en een week lang vierde de stad feest.

Aan Lodivarman's zijde in de zadeltent van den koninklijken olifant gezeten, reed King door de breede straten in de voorhoede van een processie van een duizend olifanten, getooid met veelkleurige zijde, goud en edelgesteenten.

Op den laatsten dag echter, toen de vreugde ten toppunt was gestegen, veranderde alles opeens.

Een uitgeputte man, wien het zweet in stralen langs het gezicht liep, kwam aangerend naar de groote poort van Lodidhapura; en eer hij van vermoeidheid in zwijm viel, kon hij nog juist uitbrengen:

"Beng Kher komt er aan met een groot leger, om de belediging te wreken, die de Prinses is aangedaan."

Toen viel hij bewusteloos neer aan de voeten van den officier.

Met allen spoed werden zijn woorden overgebracht aan Lodivarman, en verspreidde het bericht zich in de stad Lodidhapura.

De feestkleederen verdwenen als met een tooverslag. Oude,

donkere dekkleeden werden over de olifanten gegooid, en daarop trokken zij bij duizend tegelijk uit de poort aan de noordzijde van Lodidhapura, met op hun rug de stevige boogschutters en lansdragers van Lodivarman.

Ook Gordon King reed met hen uit aan het hoofd van zijn vijfhonderd manschappen. Hij zat op den rug van een vluggen olifant, met een kornak op den kop van het groote dier.

Weinig of niets wist de Amerikaan van de taktiek van het oorlogvoeren van de Khmers, behalve wat hij van de soldaten gehoord had, terwijl hij met hen in dienst was, en van de andere officieren, sedert hij zijn aanstelling had.

Hij had vernomen, dat de gevechten voornamelijk bestonden tusschen troepen olifanten, en dat de plicht van een officier hoofdzakelijk bestond in het voorgaan van zijn manschappen, bij het vervolgen van den vijand, als deze den strijd opgaf en zich terugtrok.

Met groote passen liepen de olifanten langs de laan en daarop door de wildernis, totdat zij aan een reusachtige open plek gekomen waren, waar zij de komst van Beng Kher afwachtten, want de oorlogen tusschen Lodidhapura en Pnom Dhek werden geregeld volgens een eeuwenoud gebruik.

Hier hadden sedert duizend jaar hun legers elkaar al ontmoet, als Pnom Dhek Lodidhapura aanviel.

Hier moest de eerste aanval plaats hebben; en als de soldaten van Beng Kher niet door de linie van Lodivarman konden heenbreken, moesten ze zich als verslagen rekenen en terugtrekken.

Als de gelederen van Lodivarman verbroken werden, werden zij vervolgd tot aan de poorten van Lodidhapura; en daar werd de strijd dan voortgezet.

Als Beng Khers troepen echter het eerst uiteen gejaagd

werden, dan mocht Lodivarman zich als overwinnaar beschouwen en hen vervolgen of niet, net naardat hij verkoos.

Om elkaar door een krijgslist te ontduiken, of te trachten den vijand in de achterhoede aan te vallen, was niet geoorloofd, voornamelijk misschien, omdat dergelijke manoeuvres eigenlijk onmogelijk waren met troepen olifanten in een dicht bosch, waar de eenige kans, om elkaar te naderen, was langs de paden, die aan iedereen bekend waren.

De open plek, waar, langs de zuidzijde de troepen van Lodivarman waren opgesteld, was twee mijl lang en ruim een halve mijl breed. De grond was eenigszins golvend en bijna zonder eenigen plantengroei, omdat het terrein geregeld gebruikt werd voor de krijgsoefeningen met de olifanten.

Zoodra alles stil en ordelijk stond, hielden de hoornblazers en trommelslagers zich ook stil; en vernam het luisterend oor der krijgslieden heel in de verte het slaan der trommels van Pnom Dhek. De vijand kwam er dus aan. De soldaten keken hun boog en pijlen na. De kornaks spraken kalmeerend en bemoedigend tegen hun reusachtige viervoeters. De officieren reden langzaam op en neer langs de gelederen en spoorden hun manschappen aan, om zich moedig te gedragen.

Toen het geluid der vijandelijke trommen en trompetten nader kwam, werden de olifanten merkbaar zenuwachtig. Zij bewogen zich heen en weer, zwaaiden met hun snuit en klaptten met hun groote ooren.

In elke zadeltent waren een massa extra speren en een groot aantal pijlen. King had alleen in de zijne al twintig speren en over de honderd pijlen.

Toen hij ze op zijn olifant had zien laden, had het hem eerst onmogelijk geschenen, dat hij ze zou gebruiken tegen andere

menschen, en hij had een zekeren weerzin gevoeld bij de gedachte. Nu het geroffel der trommels in zijn ooren klonk, en hij die lange rij grimmige gezichten zag, was hij echter niet langer de geleerde, beschaafde man der twintigste eeuw, maar ook een krijgsman van Khmer.

De vijand komt er aan. Zijn trompetgeschal weerklinkt over het slagveld, en de eerste gelederen treden uit de wildernis te voorschijn.

Ook de trompetten van Lodidhapura weerklinken luide, en de trommelslagers weren zich geducht. Een van de olifanten steekt zijn snuit omhoog en doet een schrill geluid hooren. Met moeite houden de kornaks hun viervoeters in het gelid.

De vijand heeft zich eindelijk opgesteld aan de tegenovergestelde zijde van het groote terrein. Een oogenblik zwijgen trommels en trompetten, daarop klinkt een fanfare van de hoornblazers van Beng Kher.

"We zijn gereed," schijnt deze te zeggen, en onmiddellijk wordt zij beantwoord van de zijde van Lodivarman.

Gelijktijdig naderen nu de twee legers elkaar; en voor een oogenblik schijnt er nog orde en discipline te heerschen, maar weldra breekt hier en daar een olifant uit de lijn. Zij beginnen te draven, en King wordt bijna omver gegooid door zijn eigen manschappen.

"Voorwaarts !" roept hij tegen zijn kornak.

Daarop is het een waar pandemonium. Trompetgeschal en het geroffel der trommels vermengt zich met de kreten van tienduizend krijgslieden.

De olifanten schreeuwen en trompetten in hun woede.

Terwijl de gelederen elkaar ontmoeten, regent het van weerszijden pijlen, en nu mengen zich nog de kreten der gewonden en het gebrul der getroffen olifanten met het

geluid der trompetten en jachthoorns en het krijgsgeschreeuw.

King werd voortgestuwd in de richting van een officier van den vijand. Zijn tegenstander hield een werpspies in de hand en wachtte slechts, met die naar King toe te gooien, totdat zij wat dichterbij elkaar zouden zijn; maar King wachtte niet. Hij was zijn wapen meester. Achter hem bevonden zich zijn manschappen. Hij wist niet, dat ze hem gadesloegen, dat was echter wel het geval, want hij was nog maar pas in kort tot officier aangesteld, en van zijn houding in dit zijn eerste gevecht hing alles af. Zij hadden allen gehoord van zijn behendigheid, maar velen van hen hadden getwijfeld aan de waarheid van de verhalen, die zij omtrent hem vernomen hadden.

Zij zagen hem nu zijn rechterarm intrekken, zagen de zware speer door de lucht vliegen, en een heesche kreet van bewondering steeg uit hun keel op, toen de punt door het koperen harnas van den vijand heendrong.

Een oogenblik later kwamen de twee gelederen met zulk een kracht op elkaar aan, dat een twintigtal olifanten omver werd gegoooid.

King werd bijna uit zijn zadeltent geworpen en een oogenblik later was hij handgemeen met de soldaten van Beng Kher, die hem aan alle zijden omringden.

Het was nu niets dan een langzaam ronddraaien van de olifanten, om de manschappen, die zich in de zadeltenten bevonden, een gunstige positie te verschaffen.

Hier en daar brak een jonge olifant, of een zwaar gewond dier, krankzinnig van pijn, door de gelederen heen en rende naar de wildernis.

De soldaten sprongen dan uit hun zadeltent, daar zij liever de kans liepen, zich bij hun val te kwetsen, dan een bijna

zekeren dood tegemoet te gaan op den rug der verschrikte dieren, terwijl zij door de wildernis renden.

Alleen de kornaks bleven op hun post; liever dan die te verlaten, gingen zij den dood tegemoet.

Het steeds ronddraaien der olifanten veroorzaakte zulke stofwolken, dat het soms moeite kostte, ook maar een paar meter voor zich uit te zien.

Op het oogenblik, dat King omringd werd door den vijand, schuurde een pijl hem het vel van den arm, terwijl een twaalftal van zijn helm en zijn kuras terug stootten. Hij zag niets dan woeste vertrokken gezichten om zich heen. Hij stikte bijna van het stof. Hij hoorde het luide trompetten van zijn eigen olifant en de schrille kreten van den kornak.

Het scheen onmogelijk, dat hij ooit tusschen de vijandelijke bende vandaan zou komen, die den dood van hun officier wreken wilde, toen opeens zijn eigen manschappen er bij kwamen, en door de linie van den vijand heenbraken. Even later werden zij echter weer teruggedreven, maar weldra schoten ze weer vooruit, en zoo ging het steeds heen en weer. Toch scheen het King toe, of zijn mannen telkens wat verder vooruitkwamen.

Eindelijk gaf de tegenpartij het op, en King zag de olifanten van Pnom Dhek omkeeren en in noordelijke richting verdwijnen. Wat zijn medestrijders deden, wist hij niet; en voor het oogenblik kon hij zelfs niet onderscheiden, waar zijn eigen soldaten waren, zoo dicht en zwaar hing het opgewoelde stof over het slagveld.

Misschien vergat King geheel het weinige, dat hij van de wijze van oorlogvoeren van de Khmers afwist; hoe het zij, hij riep zijn mannen toe, hem te volgen, en beval zijn kornak, om de vluchtende krijgslieden van Pnom Dhek achterop te gaan.

Door al het gedruisch verstonden zijn soldaten hem niet, en zoo gebeurde het, dat Gordon King geheel alleen dat gedeelte van de vijandelijke linie vervolgde, dat op de vlucht geslagen was.

Even later, toen zij niet meer zoo midden op het slagveld waren, en de stofwolken wat dunner werden, zag King den grauwen omtrek van een olifant, vlak voor hem uit, en daarop onderscheidde hij na eenige oogenblikken op wat verderen afstand nog meer olifanten.

Eindelijk zag hij, dat er twee mannen zaten in de zadeltent van den naastbij zijnden olifant, maar toen hij zijn speer opnam, om die naar hen toe te werpen, herkende hij opeens den man, op wien zijn wapen gericht was. Het was Beng Kher, de Koning van Pnom Dhek, en de vader van Fou-tan.

King liet den arm zakken. Hij kon den vader van het meisje, dat hij liefhad, niet dooden. Wie was het echter, die daar naast hem zat ? De man leek hem niet onbekend. Het schoot hem te binnen, dat hij Beng Kher gevangen zou kunnen nemen en hem zodoende noodzaken zijn toestemming tot zijn huwelijk met Fou-tan te geven. Nog meerdere onzinnige plannen schoten hem door het hoofd, terwijl de olifanten vlug voortrenden.

Noch Beng Kher noch zijn metgezel schenen opmerkzaamheid te schenken aan den krijgsman, die hen vervolgde, wat King deed vermoeden, dat zij hem voor een der hunnen hielden.

Hij zag daarop Beng Khers metgezel zich over den rand van de zadeltent buigen, alsof hij een of ander bevel gaf aan den kornak; en bijna onmiddellijk zetten zij koers naar rechts, terwijl King de andere olifanten, die voor hen uitliepen, in het bosch zag verdwijnen naar den kant van het Noorden.

De lucht was nu betrekkelijk vrij van stof, zoodat King

alles zien kon, wat om hem heen plaats vond. Hij keek om; en aan de stofwolken, midden op het slagveld kon hij zien, dat de strijd nog woedde. Hij bleef echter den Koning van Pnom Dhek vervolgen.

Tot zijn teleurstelling zag hij, dat de koninklijke olifant vlugger was, dan de zijne en de afstand tusschen hen grooter werd. Hij zag echter nog iets anders en wel, dat Beng Kher, redetwistte met zijn metgezel, en toen zag hij voor het eerst, dat de andere man in de zadeltent Bharata Rahon was.

King spoorde zijn kornak aan, om den olifant tot grooter spoed aan te zetten; en toen hij weer naar de twee mannen in de zadeltent voor zich keek, zag hij Bharata Rahon plotseling een mes te voorschijn halen en het Beng Kher in den nek steken.

De Koning wankelde en voor hij zijn evenwicht herkrijgen kon, gaf Bharata Rahon hem een flinken duw, en zag King Beng Kher, den vorst van Pnom Dhek, achterover uit de zadeltent vallen.

Vol afschuw over den schandelijken misdaad en bewogen door de gedachte aan Fou-tan, beval King zijn kornak, om den olifant stil te laten staan.

Daarop liet hij zich uit de zadeltent glijden, en liep naar de plek, waar Beng Kher lag. De koning was half verdoofd, en het bloed gutste uit de wond in zijn hals. Zoo gauw en zoo goed hij kon, maakte King een verband, om het bloeden tegen te houden; maar wat moest hij verder doen ? Beng Kher was zijn gevangene, maar wat zou hem dat nu geven ?

Hij wenkte zijn kornak, om wat dichterbij te komen met den olifant en dien te laten gaan liggen, en daarop legden de beide mannen samen den gewonden Beng Kher in de zadeltent.

"Wat heeft u nu aan een gewonden vijand ?" zei de kornak, en het bleek King daaruit, dat de man hem niet herkend had

als Beng Kher, koning van Pnom Dhek. "Waarom maakt u hem niet liever verder af?" ging hij voort.

"Je bent aangesteld, om mijn olifant te besturen en niet, om je meening uit te spreken over mijn doen en laten," zei King kortaf en op scherp toon, en wat de kornak verder ook over het geval mocht denken, hield hij wijselijk voor zich.

"Waarheen, Heer?" vroeg hij even later.

Dat was juist, waar King ook over zat te piekeren. Waar zou hij hem heenbrengen? Als hij Beng Kher mee naar Lodidhapura nam, zou Lodivarman hem vermoedelijk doden. Als hij probeerde, hem terug te brengen naar Pnom Dhek, dan mocht Beng Kher eens sterven, eer zij de stad bereikten, of als hij in leven bleef, zou hij ongetwijfeld er voor zorgen, dat King gedood werd.

De Amerikaan gevoelde geen liefde voor Beng Kher, maar als hij Fou-tan verdriet besparen kon, door het leven van haar vader te redden, zou hij dat graag doen, als hij maar wist hoe.

Opeens schoot hem een mogelijke oplossing van het probleem te binnen.

Hij wendde zich tot zijn kornak.

"Ik wil naar de wildernis, die zuidelijk van Lodidhapura ligt, maar je moet de stad en de mensen ontwijken op weg daarheen. Begrijp je me?"

"Ja, Heer," antwoordde de man.

"Haast je dan zooveel mogelijk. Ik moet daar vóór donker zijn. Als we voorbij Lodidhapura zijn, zal ik je verdere inlichtingen geven."

Kleine Uda was aan het spelen voor de woning van Che en Kangrey, toen hij een geluid hoorde, dat hem welbekend was, de nadering van een olifant langs het wildernispad, dat niet ver van de plek was, waar hij speelde.

Nu en dan kwamen er olifanten langs dat pad, en soms zag de kleine Uda hen, maar meestal toch niet.

Uda, Che en Kangrey waren niet bang voor de passerende olifanten, want de stevige steenen ruïne, waarin zij woonden, lag een eind van het pad af tusschen allerlei overblijfsels van een ander gedeelte van de ruïne, dat in elkaar gestort was, en waar tusschen de pooten van de olifanten zich niet licht zouden wagen.

Kleine Uda speelde dus rustig voort en lette niet verder op de naderende voetstappen, maar het volgende moment merkte zijn scherpe gehoor op, wat zijn oogen niet zien konden. Hij sprong overeind en liep vlug naar hun woning toe, waar Kangrey bezig was, het avondeten klaar te maken, tegen dat Che terug zou zijn.

"Moeder," riep Uda, "daar komt een olifant aan. Hij is van het pad afgegaan en komt hier naar toe."

Kangrey liep naar de opening van de hut. Tot haar verbazing zag zij inderdaad een olifant recht op haar woning aankomen. Zij zag eerst alleen zijn pooten, en toen hij daarop achter een boom vandaan kwam, die het bovengedeelte van zijn lichaam verborgen had, gaf de vrouw een schreeuw van schrik, want er zat een kornak op den kop van den olifant, en er stond een krijgsman in de zadeltent, die het dier op zijn rug droeg.

Zij greep Uda bij zijn hand en wilde wegrekken, om aan de gevreesde macht van Lodivarman te ontkomen, toen een bekende stem haar tegenklonk.

"Wees niet bang, Kangrey," riep deze op geruststellenden toon. "Ik ben het, Gordon King."

De vrouw bleef staan en keerde daarop terug, met een glimlach op het gezicht. Met groote blijdschap heette ze King welkom.

"Wat ben ik dankbaar, dat jij het bent, Gordon King," riep

zij uit, "en dat het niet een ander is ! Wat kom je toch doen op dien grooten olifant en in de uniform van Lodivarman ?"

De kornak liet nu den olifant stilhouden vlak voor de opening van de hut, en op zijn bevel ging het groote dier op den grond liggen.

"Ik kom je hier een gewonden krijgsman brengen, Kangrey," zei King. "Zou je dien willen verplegen, zooals je het indertijd mij hebt gedaan ?" en met behulp van den kornak tilde hij Beng Kher uit de zadeltent.

"Voor jou, Gordon King, zou ik zelfs Lodivarman willen verplegen," zei de vrouw.

Zij droegen Beng Kher naar binnen en legden hem op een bed van gedroogd gras en bladeren, bedekt met de huiden van wilde dieren.

Samen ont deden King en Kangrey den vorst van zijn gouden kuras. Daarop nam de vrouw het ruwe verband, waarmee de Amerikaan het bloeden had gestelpt, van de wond af en waschte die uit met zuiver water, dat Uda voor haar gehaald had, en terwijl zij omzag naar een nieuw verband, stuurde zij Uda op zekere bladeren uit, die ze onder het verband op de wond legde.

De kornak was naar zijn olifant teruggekeerd; en terwijl Kangrey en King aan weerszijden van den gewonde geknield lagen, opende Beng Kher de oogen.

Even keek hij de hut rond, zonder te begrijpen, waar hij zich toch bevond, en wendde zijn blikken van de vrouw, die over hem heen gebogen lag, af en liet hij ze op den man rusten. Hij zag toen, dat deze in de uniform van Lodivarman was, en King merkte op, dat Beng Kher hem niet herkende.

"Waar ben ik ?" vroeg deze nu. "Wat is er gebeurd ? Ik behoef dat eigenlijk niet eens te vragen. Ik ben in den oorlog gevallen en een gevangene in de handen van mijn vijand."

"Neen," antwoordde King. "U is in de handen van vrienden, Beng Kher. Deze vrouw zal u met zorg verplegen; en zoodra u beter is, zullen we beslissen, wat er gedaan moet worden."

"Wie ben je?" vroeg Beng Kher, terwijl hij de trekken van King nauwkeurig opnam.

Van tusschen zijn kuras en zijn lederen tunica haalde de Amerikaan een kleinen ring te voorschijn, die aan een gouden kettinkje om zijn hals hing, en toen Beng Kher dien zag, uitte hij een kreet van verbazing.

"Die is van Fou-tan," zei hij. "Hoe ben je daaraan gekomen?"

"Herkent u mij niet?" vroeg de Amerikaan.

"Je bent die vreemde krijgsman, die durfde vragen om de hand van de prinses van Pnom Dhek. Ik ben in de handen van mijn vijand gevallen!" riep de koning vol schrik uit.

"Neen, Beng Kher, mijn liefde voor uw dochter is uw behoud geweest; daarom heb ik u niet gedood, maar heb mijn best gedaan, u in het leven te houden."

Een tijdlang lag de koning van Pnom Dhek in gedachten verzonken, zwijgend ter neer. Eindelijk zei hij: "Hoe is me dit toch overkomen? Bharata Rahon en ik waren op den terugweg naar Pnom Dhek. O, ik herinner het mij weer!" riep hij plotseling uit.

"Ik zag het alles gebeuren, Beng Kher," zei King. "Ik vervolgde u en was op korten afstand, toen ik Bharata Rahon plotseling een mes in uw hals zag steken, en u daarop uit de zadeltent gooien."

Beng Kher knikte.

"Ik herinner het mij nu alles weer," zei hij. "De verrader! Fou-tan had me al tegen hem gewaarschuwd, maar ik wilde haar niet gelooven. Anderen hadden mij ook al gewaarschuwd, maar ik wilde mij niet laten overtuigen. Hij dacht, dat hij mij

gedood had, maar ik word weer beter en zal mij wreken, maar Fou-tan kan ik niet meer redden."

"Wat bedoelt u?" vroeg Gordon King.

"Ik doorzie zijn plan nu geheel en al, alsof hij het mij in zijn eigen woorden gezegd had," zei Beng Kher. "Hij is nu op weg naar Pnom Dhek, en zal daar vertellen, dat ik in den slag gesneuveld ben. Hij zal Fou-tan dwingen, hem te trouwen, en zodoende koning van Pnom Dhek worden. Och, als ik maar een van mijn eigen volk hier had, dan kon ik alles misschien nog verhoeden!"

"Ik ben hier," zei Gordon King, "en het is voor mij van veel grooter beteekenis, om Bharata Rahon te beletten, zijn plan ten uitvoer te brengen, dan het voor iemand anders zou kunnen zijn."

Hij stond op.

"Waar ga je heen?" vroeg Beng Kher.

"Ik ga naar Pnom Dhek," antwoordde King, "en als ik niet te laat ben, zal ik Fou-tan redden, en kom ik te laat, nu, dan zal ik haar tot weduwe maken."

"Wacht," zei Beng Kher. Hij haalde een zwaren ring van zijn vinger en gaf dien aan den Amerikaan. "Neem dien mee," zei hij. "In Pnom Dhek wijst die ring je aan als de gevolmachtigde van Beng Kher, den koning. Oordeel zelf, hoe je hem gebruiken zult, om Fou-tan te redden, en Bharata Rahon te straffen. Vaarwel, Gordon King. Moge je tocht met succes bekroond worden!"

Gordon King verliet daarop ijlings de hut en begaf zich naar zijn olifant. Hij sprong in de zadeltent en riep zijn kornak toe: "Terug naar Lodidhapura, en langs den kortsten weg en zoo vlug, als het beest maar gaan kan."

HOOFDSTUK XVI.

In het paleis van Beng Kher.

Koning Lodivarman genoot van een welverdiende rust aan het eind van den veldslag, die hem de overwinning gebracht had.

Nog nooit had hij zich zoo gelukkig gevoeld. Hij was bevrijd van de afschuwelijke ziekte, die hem zoo vele jaren gekweld had, en nu hij daarenboven nog de overwinning behaald had over zijn ouden vijand, had Lodivarman dan ook inderdaad goede reden, om verheugd te zijn.

Toch lag er een schaduw over zijn geluk, want hij had vele dappere soldaten en officieren verloren in den strijd, en daar onder ook Gordon King, wien hij niet alleen als zijn redder beschouwde, maar ook als zijn beschermer voor mogelijke ziekte in de toekomst.

Op zijn bevel had een troep soldaten het slagveld nagezocht, om het lijk te vinden van zijn vroegeren vijand, dien hij nu als zijn voornaamsten en veel geliefden officier beschouwde, maar zij hadden geen spoor van hem kunnen ontdekken, en evenmin van zijn olifant of zijn kornak; en men was dus van meening, dat het dier verschrikt door de wonden, die het ontvangen had, en het geweld om hem heen, het bosch in was gerend en beide mannen gedood waren, terwijl de olifant in woesten vaart onder de groote boomen doorrende.

Een honderdtal krijgslieden waren nog bezig, de wildernis te doorzoeken, en van hen had hij nog geen bericht ontvangen. Er bestond echter maar weinig hoop, dat Gordon King nog leefde.

Terwijl Lodivarman lag te zuchten op zijn koninklijke rust-

bank en misschien meer tobde over zichzelf dan over Gordon King, werd er een van zijn hovelingen aangekondigd.

"Laat hem binnenkomen," zei Lodivarman.

De hoveling trad het vertrek binnen en liet zich op zijn eene knie vallen.

"Wat kom je mij vertellen?" vroeg de koning.

"Gordon King verzoekt om audiëntie," zei de man.

"Wat?" vroeg Lodivarman, terwijl hij overeind kwam en op den rand van zijn rustbank ging zitten. "Leeft hij nog? Is hij teruggekomen?"

"Hij leeft en is ongedeerd, uw Majesteit," zei de hoveling.

"Ga hem dadelijk halen," beval Lodivarman, en een oogenblik later werd Gordon King bij hem aangediend.

"Wij dachten niet anders, dan dat je in den slag gevallen was," zei de koning.

"Neen," antwoordde King. "Ik vervolgde den vijand te ver in de wildernis, maar zodoende ontdekte ik iets, dat mij meer waard is dan mijn leven, Lodivarman, en ik ben gekomen, om uw hulp in te roepen."

"Je vraag zal ingewilligd worden," antwoordde de Koning.

"Bharata Rahon van Pnom Dhek heeft een moordaanslag gepleegd op Beng Kher en haast zich terug naar Pnom Dhek, om Fou-tan, de prinses, te dwingen, hem te trouwen. Ik heb mij daarom met spoed op weg begeven, om u om soldaten en olifanten te vragen, opdat ik Bharata Rahon kan vervolgen en Fou-tan redden."

Dit was misschien wel een bittere pil voor Lodivarman, want niemand, zelfs geen koning, vergeet gemakkelijk een vernedering, een koning misschien wel het minst van allen, en hij vond het ver van aangenaam, om er aan herinnerd te wor-

den, dat Fou-tan hem met verachting had afgewezen, en dat deze man haar van hem weggenomen had.

Machtiger dan zijn hartzeer was echter zijn oprechte dankbaarheid aan King, en we moeten hem dus ter eere nageven, dat hij geen oogenblik aarzelde, toen hij de vraag van den Amerikaan gehoord had.

"Je kunt alles krijgen, wat je noodig hebt, soldaten, olifanten, alles. Heb je het gehoord?" vroeg hij aan den hoveling, die naast hem stond.

De man knikte.

"Het is dus het bevel des Konings," ging Lodivarman voort, "dat aan Gordon King onmiddellijk alles verschaft wordt, wat hij noodig heeft."

"Honderd olifanten en vijfhonderd man zou ik graag tot mijn beschikking hebben," zei King, "de vlugste olifanten en de dapperste soldaten, die u heeft."

"Je zult ze hebben," zei Lodivarman.

"Ik dank uw Majesteit zeer," zei King, "en zou u mij nu willen toestaan te vertrekken, want als ik wil slagen, dan is er geen tijd te verliezen."

"Ga, je hebt mijn beste wenschen voor je welslagen."

Binnen een uur waren honderd olifanten en vijfhonderd krijgslieden op weg naar Pnom Dhek.

Naar den kant van het Noorden haastte zich het verslagen leger van Pnom Dhek naar zijn stad terug; en in de achterhoede bevond zich Bharata Rahon en genoot niet weinig van de vruchten van zijn verraad.

Reeds eischte en ontving hij de rechten en privileges, behoorende tot het koningsschap, want hij had het gerucht verspreid, dat Beng Kher in den slag gedood was, en hij zich nu naar Pnom Dhek haastte, om Prinses Fou-tan te trouwen.

Vroeg in den voormiddag van den tweeden dag, volgende op den veldslag, zag Fou-tan vanuit de ramen van haar paleis de lange rij olifanten en krijgslieden uit het bosch te voorschijn komen. Dat zij zonder trompetgeschal of trommelslagen terugkwamen, was haar het bewijs, dat haar vader de nederlaag geleden had, en er stonden tranen in haar oogen, toen zij zich van het raam afwendde en zich op haar rustbank wierp.

Een uur later ongeveer kwam een van haar hofdames bij haar.

"Prins Bharata Rahon wacht u in de audiëntiezaal, uw Majesteit," zei ze.

"Heeft mijn vader niet om mij gestuurd?" vroeg Fou-tan.

"De Prins heeft een boodschap van uw vader voor u," antwoordde de hofdame, en er was iets in den toon van haar stem nog meer dan in de woorden, dat een angstig voorgevoel in het hart van de kleine Prinses opwekte.

Zij stond haastig op.

"Laat aan Prins Bharata Rahon zeggen, dat de Prinses er aan komt," zei ze.

Met groote haast kleedden haar slavinnen haar aan, en wischten de sporen af, die haar tranen hadden achtergelaten op haar wangen.

In den corridor stond haar lijfwacht met Indra Sen aan het hoofd, want Prinses Fou-tan bewoog zich nooit anders dan te midden van praal en plechtigheid.

Door haar eigen, afzonderlijken ingang trad zij de audiëntiezaal binnen, waar zij al de hoogwaardigheids-bekleeders van Pnom Dhek vereenigd zag, te zamen met de priesters en de officieren; en toen zij binnenkwam, knielden dezen neer, tot-

dat zij onder aan den ledigen troon was gekomen, waar Bharata Rahon stond, om haar te ontvangen.

"Waar is de Koning?" vroeg zij met verschrikte stem.

"Geliefde Prinses," antwoordde Bharata Rahon, "ik breng u slechte tijding."

"De Koning is dood!" riep Fou-tan uit.

Bharata Rahon boog toestemmend het hoofd. "Hij viel als een dappere held," zei hij, "maar voor hij stierf, droeg hij mij zijn laatste bevel aan u op."

"Spreek," zei Fou-tan.

"De algemeene indruk in Pnom Dhek is, dat Lodivarman zijn overwinning zal bekronen, door onze stad aan te vallen. Daarenboven worden wij bedreigd door vijanden binnen onze eigen muren, en dit zijn redenen, waarom het noodig is, dat er een koning op den troon is; en dus was het laatste bevel van uw vader, dat u onmiddellijk zou trouwen, opdat er in Pnom Dhek een man aan het hoofd zou staan, om de stad door de gevaren heen te helpen, die haar dreigen."

"En de man, dien ik trouwen moet, dat is u, natuurlijk," zei Fou-tan op koelen toon.

"Wie zou het anders kunnen zijn?" vroeg Bharata Rahon.

"Dat is een zaak, die ik niet wensch te bespreken in het openbaar," zei Fou-tan. "Nadat ik den gebruikelijken tijd rouw bedreven heb over mijn vader, kunnen wij de zaak misschien nog weer eens bespreken."

Bharata Rahon bedwong de woede, die in zijn hart opkwam, en zei op zachten, vriendelijken toon: "Ik kan mij zeer goed voorstellen, wat de gevoelens van uw Majesteit op het oogenblik zijn, maar de zaak is dringend. Zou u niet iedereen weg willen sturen en een paar minuten geduldig naar mij luisteren?"

"Nu, stuur ze dan maar weg," zei Fou-tan zuchtend, en toen de zaal leeg was, wenkte zij Bharata Rahon. "Spreek," zei ze, "maar maak het kort."

"Fou-tan," zei de Prins, "ik zou graag gewild hebben, dat je mij gewillig getrouwd hadt, maar de tijd voor alle kinderachtigheid is nu voorbij. We moeten nog vanavond trouwen. Het geval is dringend. Het kan dus niet anders. Zonder jou zou ik ook Koning kunnen zijn. Ik heb mijn krijgslieden en groote macht. Er zouden echter anderen zijn, die zich om jou heen zouden scharen, en Pnom Dhek zou door een burgeroorlog zoo verzwakken, dat het een gemakkelijke prooi zou worden voor Lodivarman. Vanavond wordt ons huwelijk hier voltrokken, al zou ik je ook met geweld hierheen moeten sleepen."

"Dan zal het met geweld moeten gebeuren," zei Fou-tan, en opstaande, riep zij haar lijfwacht, die buiten de deur was blijven staan.

"Dus met geweld," zei Bharata Rahon bits, "en je zult nu zien, hoe gemakkelijk dat gaat."

Terwijl hij sprak, wees hij naar de leden van de garde, die de zaal binnenkwamen, om Fou-tan naar haar vertrekken te escorteeren.

"Dit is mijn lijfwacht niet !" riep zij uit. "Waar is Indra Sen, en waar is mijn eigen lijfwacht ?"

"Die is afgezet, Fou-tan," antwoordde Bharata Rahon. "De toekomstige Koning van Pnom Dhek zal zijn Koningin laten bewaken door zijn eigen mannen."

Prinses Fou-tan gaf geen antwoord, maar verliet, omringd door de soldaten van Bharata Rahon de zaal, en begaf zich naar haar kamers terug, waar, tot haar verontwaardiging, een nieuwe verrassing haar wachtte.

Haar slavinnen en zelfs haar hofdames waren vervangen door vrouwen uit het paleis van Bharata Rahon.

Haar geval leek hopeloos. Zelfs de priester, tot wien zij zich in haar ellende had kunnen wenden, zou doof zijn voor haar klachten, want hij behoorde tot de naaste familie van Bharata Rahon, en zou diens gewillig werktuig zijn.

"Er is er slechts een," fluisterde zij bij zichzelf, "en die is ver weg, misschien leeft hij niet eens meer. Och, was ik ook maar dood !"

Toen schoot het haar te binnen, wat Bharata Rahon gezegd had van het groote gevaar, dat Pnom Dhek bedreigde, en haar hart werd vaneen gereten door angst en vrees. Zij zag geen enkele straal van hoop.

Gedurende de lange uren, die volgden, trachtte Fou-tan een plan te bedenken, om aan het vreeselijke lot te ontkomen, dat haar wachtte; maar aan alle zijden wachtte haar teleurstelling, want toen ze een boodschap naar Indra Sen wilde sturen, om te zeggen, dat hij bij haar moest komen, en ditzelfde ook wilde laten weten aan andere hooggeplaatste personen, van wie zij wist, dat zij op haar hand waren, bemerkte zij, dat zij feitelijk een gevangene was, en dat zij geen boodschap aan iemand kon zenden, behalve door tusschenkomst van Bharata Rahon, en evenmin haar vertrekken kon verlaten, zonder zijn toestemming.

Zij had in tranen kunnen wegsmelten in haar droefheid en woede, maar de Prinses van Pnom Dhek was een moedig meisje. Zwijgend liet zij haar slavinnen haar baden en zalven en kleeden, en toen zij eindelijk door de lange gangen geëscorteerd werd naar de groote ontvangzaal, was het een booze, kleine koningin, die een dolk in de plooiën van haar trouwjapon verborgen hield.

Door het donkere woud kwamen uit het Zuiden een honderdtal olifanten aan, hun zadeltenten gevuld met soldaten.

Aan hun hoofd reed Gordon King, en pruttelde niet weinig, dat zij door de duisternis en de gevaren van de wildernis slechts heel langzaam vooruit kwamen.

Bij King in de tent bevond zich een officier, die den omtrek van Pnom Dhek goed kende, en hij wees dus den kornak den weg door de wildernis. Eindelijk liet hij den olifant stilhouden.

"Wij zijn niet ver meer van Pnom Dhek," zei hij, "en dicht bij het punt, dat u mij beschreven heeft."

"Neem dan de toorts en ga met me mee," zei King, en zij stegen daarop beiden af; de officier stak de toorts aan en overhandigde die aan King.

Langzaam voortgaande langs het pad, bekeek de Amerikaan zorgvuldig de boomen aan zijn linkerhand, en nog geen honderd meter van de plek, waar zij afgestapt waren, bleef hij staan.

"Hier is het," zei hij. "Ga de soldaten gauw halen. Laten de kornaks hier blijven met hun olifanten, totdat wij terug keeren, of totdat zij nadere orders van mij ontvangen. Haast je zooveel mogelijk. Ik zal hier op je wachten."

In de groote audiëntiezaal van het paleis van Beng Kher waren de edelen van Pnom Dhek te zamen.

De kapiteins en de priesters waren in schitterende wapenrusting en prachtige gewaden, hun vrouwen in zijde en juweelen gekleed.

Op een estrade zaten Prins Bharata Rahon en Prinses Fou-tan ieder op een troon. De voornaamste priester stond tusschen hen in, terwijl in een halven cirkel achter hen de edelen van het huis van Bharata Rahon stonden, en de schitterend uitgedoste krijgslieden, waarover zij het gezag voerden. Onder deze

bevond zich niet een van Fou-tans lijfwacht; noch Indra Sen, noch eenige andere officier, of onderhoorige.

Van die allen had zij sedert dien morgen niets gezien of gehoord. Zij was heel bezorgd over hen. Haar hart was vol angst, wat betrof hun veiligheid, want zij wist, tot welke uitersten Bharata Rahon in staat was te gaan in zijn zucht naar macht. Voor de estrade dansten de apsarases op het geluid van trommels, xylophoons, cymbalen en fluiten.

Fou-tan zag hen niet, hoewel zij naar de plek keek, waar zij dansten. Het eenige, wat zij zag, was een krijgsman in een verweerd harnas, een krijgsman, met verbrand gelaat en heldere oogen, die haar in zijn armen gehouden en woorden van liefde in haar oor gefluisterd had. Waar was hij? Hij had tegen Indra Sen gezegd, dat hij de wildernis nooit zou verlaten, dat hij altijd in de nabijheid zou zijn; en Indra Sen had zijn woorden overgebracht aan Fou-tan; woorden, die zij in haar hart bewaard had. Wat leek hij haar vanavond dichtbij! Nog nooit, sedert hij weg was gegaan, had zij dat gevoel gehad. Nog nooit had zij hem ook zoo noodig gehad.

Met een zucht, die meer van een snik had, trachtte zij haar gedachten weer bij het tegenwoordige oogenblik te bepalen.

Zij zag, dat de dans haast ten einde was, en als die voorbij was, zou de plechtigheid plaats vinden, die Fou-tan tot vrouw van Bharata Rahon zou maken, en Pnom Dhek een nieuwen koning geven.

Terwijl zij rilde bij de gedachte, en haar vingers het lemmet van den dolk nog vaster omklemden, zocht een man door de duisternis van den nacht zijn weg naar de stadsmuren van Pnom Dhek; en achter hem aan, kwamen vijfhonderd gewapende militairen.

Zij hadden geen licht bij zich, want de muren werden be-

waakt, en men mocht hen dan eens opgemerkt hebben, maar de weg, dien hij toch maar een keer gemaakt had, was zoo gegrift in het geheugen van Gordon King, dat hij geen licht noodig had.

Hij ging zijn soldaten voor door een ondiep ravijn, en aan het eind ervan, waar de muur van Pnom Dhek de bergengte kruiste, vond hij een kleine deur geheel verscholen onder kreupelhout en klimplanten.

Zoo goed verscholen was deze geheime gang, aangebracht op bevel van een reeds lang overleden koning, dat de deur geen bout of grendel had, waarschijnlijk opdat de koning, indien noodig, de stad kon binnengaan of haar verlaten in haast en in het geheim.

Wat de reden echter ook mocht geweest zijn, het was een uitkomst voor Gordon King, die nu geen enkel oogenblik oponthoud had, toen hij zijn lansdragers en boogschutters voorging onder de stad Pnom Dhek door naar het paleis van Beng Kher.

Toen zij veilig in de gang waren, staken zij hun toortsen aan; en in het flikkerende schijnsel bewoog zich de colonne zoo geruischloos mogelijk voort naar haar bestemming.

Zij hadden reeds een grooten afstand afgelegd, toen Gordon King opeens bemerkte, dat hij verdwaald was.

Hij wist, dat toen Indra Sen en Hamar hem weg hadden gebracht, zij geen gang waren doorgekomen, die leek op die, welke zij nu doorgingen.

Het hart zonk hem in de schoenen, en zijn hoop vertwijfelde.

Om verdwaald te zijn in dit doolhof was niet alleen ontmoedigend, maar zou misschien noodlottig blijken te zijn voor zijn plannen, en mogelijk ook voor de veiligheid en het leven van zijn soldaten.

Hij begreep echter, dat hij de waarheid zoo lang mogelijk moest trachten te verzwijgen, want de uitwerking op hun moreel mocht eens noodlottig zijn, en dus stapte hij stevig voort, hopende, dat het toeval hem een trap mocht doen tegenkomen, die hen op den beganen grond zou brengen.

Hij werd gekweld door allerlei voorgevoelens betreffende Fou-tan. Hij was er zeker van overtuigd, dat zij zich in groot gevaar bevond, en die gedachte maakte hem bijna krankzinnig van angst, omdat hij zoo totaal machteloos was.

Een oogenblik later zag hij opeens, dat hij voor een dwarsgang stond. Welken kant moest hij nu afslaan ? Voor aarzelen was er geen tijd, en op hetzelfde moment hoorde hij zijn naam roepen.

De stem kwam uit een van de donkere cellen, die hij juist gepasseerd was, en wier deuropening uitkwam in den corridor, waar hij zich bevond.

King bleef staan, en zijn soldaten grepen naar hun wapens.

Daarop liep King naar het poortje, vanwaar de stem gekomen was.

"Wie is daar ?" vroeg hij.

"Ik ben het, Indra Sen," antwoordde de stem; en met een zucht van verlichting stapte King naar binnen.

Het schijnsel van zijn toorts verlichtte een kleine cel, waar Indra Sen aan den muur geketend zat."

"Wat ben ik dankbaar, dat jij daar bent, Gordon King, riep de jonge officier uit. "Ik hoop van harte, dat je nog intijds bent, om een tragedie te voorkomen.

"Wat bedoel je ?" vroeg King.

"Fou-tan zal gedwongen worden, om nog vanavond met Bharata Rahon te trouwen," antwoordde Indra Sen. "Misschien heeft de plechtigheid zelfs al plaats gevonden.

De heele lijfwacht van Fou-tan zit hier vastgeketend."

"Waar zal de plechtigheid plaats hebben?" vroeg King.

"In de groote audiëntiezaal," antwoordde Indra Sen.

"Kun je mij daar langs den kortst mogelijken weg heenbrengen?"

"Als u mij losmaakt en ook mijn soldaten, dan zal ik u er niet alleen naar toe brengen, maar wij zullen, zoo mogelijk, met u samen onze Prinses bevrijden.

"Goed," zei Gordon King. "Waar zijn je soldaten?"

"Aan weerszijden van deze gang."

Om ze allen los te maken was het werk van een oogenblik, want er waren willige, sterke handen genoeg, en daarop begaf de heele stoet zich op weg.

De soldaten van Fou-tan's lijfwacht hadden geen wapenen dan hun bloote handen en de haat in hun hart, maar zij wisten, dat zij, zoodra zij in de groote audiëntiezaal waren, zich wel gauw meester zouden kunnen maken van de wapenen van hun tegenstanders.

De priester trad naar voren en ging tegenover Bharata Rahon en Fou-tan staan.

"Staat op," zei hij, "en knielt."

Bharata Rahon verhief zich van zijn troon en wendde zich half om naar Fou-tan, maar zij bleef stokstijf op haar gebeeldhouwden stoel zitten.

"Kom," fluisterde Bharata Rahon.

"Ik kan niet," zei Fou-tan tegen den priester.

"U moet, uw Majesteit."

"Ik heb een afschuw van hem. Ik kan niet met hem trouwen."

Bharata Rahon stapte haastig naar haar toe.

Hij glimlachte terwille van hen, die beneden in de zaal

zaten; maar in zijn hart was niets dan woede, en met een ijzeren greep vatte hij Fou-tan bij den pols.

"Sta op," siste hij tusschen zijn tanden, "of anders laat ik je ombrengen en regeer alleen."

"Goed, laat mij maar ombrengen," zei Fou-tan, maar hij trok haar overeind, en zij, die beneden zaten, zagen hem glimlachen en meenden, dat hij de Prinses alleen maar hielp op staan, omdat zij wat geagiteerd was door de plechtigheid.

Op datzelfde oogenblik werd een tapijt, dat aan het eind van de estrade hing, achter den troon, op zijde geslagen, en trad een krijgsman te voorschijn. Misschien zagen eenigen van de toeschouwers hem, misschien verbaasde hun zijn verschijning wel eenigszins, maar voor zij alarm konden geven, of voor zij zelfs konden beseffen, dat een alarm noodig was, had hij zich al een weg gebaand door het cordon van krijgslieden, en achter hem aan kwam een heele bende vijandelijke soldaten.

Nu stegen er luide alarmkreten omhoog uit de zaal, zoowel als van de soldaten van Bharata Rahon, die op de estrade stonden, en boven alles uit klonk de krijgskreet van Lodidhapura.

Bharata Rahon en Fou-tan keerden zich gelijktijdig om en herkenden onmiddellijk Gordon King, maar met wat verschillende gevoelens !

Bharata Rahon trok zijn degen. Een twaalftal lansdragers stormden op den indringer aan, maar werden terug geduwd door de soldaten van Lodidhapura en de ongewapende lijfwacht van Fou-tan, onder aanvoering van Indra Sen.

"Hond van een slaaf !" riep Bharata Rahon, toen de twee mannen tegenover elkaar stonden, en tegelijkertijd wilde hij een hevigen slag geven op Kings helm; een slag, dien King ontweek en zoo vlug beantwoordde, dat de Khmer prins geen

tijd had, om zich te verdedigen. Het was een ontzettende slag, dien King hem gaf, uit liefde voor Fou-tan, en om zich te wreken over Beng Kher. Zijn degen kliefde zoowel de hersenen van Bharata Rahon als zijn gouden helm; en daarop keerde hij zich om, om te zien, of hem nog meer tegenstanders bedreigden, maar hij was geheel omringd door zijn eigen soldaten, en een haastige blik door de zaal deed hem zien, dat zijn orders letterlijk opgevolgd waren.

Zoo vlug was alles in zijn werk gegaan, dat reeds nu aan iederen ingang een troep van zijn soldaten stond.

Er had weinig tegenstand plaats gehad, want zoo plotseling was de aanval geweest, en zoo groot de verbazing van de soldaten van Pnom Dhek, dat zij, die zich in de audiëntiezaal bevonden, reeds geheel omringd waren door een veel grootere strijdmacht, voor velen van hen nog begrepen hadden, wat er eigenlijk gebeurde.

Indra Sen en zijn mannen waren er in geslaagd, om van de soldaten van Bharata Rahon de wapens af te nemen, en daar door kon King zich nu staande houden, tenminste in de audiëntiezaal. In de stad waren echter nog duizenden krijgslieden, die hem heel gemakkelijk de baas zouden kunnen worden.

Dit had King echter voorzien en was niet van plan dat toe te laten.

Hij keerde zich om naar de verbaasde mannen en vrouwen in de audiëntiezaal en hield zijn hand omhoog.

"Stilte!" riep hij. "Laat niemand een wapen tegen ons opheffen, en niemand zal gedeerd worden. Ik ben niet hier naar toe gekomen, om Pnom Dhek aan te vallen, maar om haar koning te wreken. Beng Kher sneuvelde niet in den slag. Bharata Rahon gaf hem een messteek. Hij is niet dood! Beng Kher is nog koning van Pnom Dhek."

Een juichkreet steeg omhoog van Indra Sen en zijn soldaten, waarbij zich dien van velen in de audiëntiezaal voegde, want nu Bharata Rahon dood was, behoeften zij hem niet langer te vreezen.

Fou-tan kwam naast den grooten krijgsman staan, en raakte hem zachtjes aan.

"Mijn Gordon King !" fluisterde zij. "Ik wist, dat je dicht bij mij was. Ik wist, dat je komen zou; maar zeg het nogmaals, dat mijn vader niet dood is, en zich in veiligheid bevindt."

"Hij is gewond, Fou-tan, maar ik heb hem bij trouwe menschen achtergelaten, die hem zullen verplegen, zooals zij mij verpleegd hebben, toen ik verdwaald was in de wildernis, en zij mij daar ziek vonden liggen. Hij heeft mij hier naar toe gestuurd, om je uit de handen van Bharata Rahon te redden, hoewel ik, zonder dat hij mij gestuurd had, toch gekomen zou zijn. Hier is de priester, Fou-tan, en je bent in je trouwjapon. Kan je het over je hart verkrijgen, mij voor den tweeden keer een weigerend antwoord te geven ?"

"Wat zou mijn vader er van zeggen ?" fluisterde zij aarzelend. Daarop hief zij plotseling haar hoofd trotsch omhoog en zei: "Hij is hier niet, en ik ben Koningin ! Het kan mij niet schelen, wat iemand er van zou zeggen. Als je mij hebben wilt, Gordon King, dan ben ik de jouwe."

King wendde zich nu tot de toeschouwers.

"Alles is hier in gereedheid voor een huwelijk," zei hij met heldere stem.

"Laat de plechtigheid dus doorgaan."

"Maar de bruijom is dood !" riep een van de luitenants van Bharata Rahon.

"Ik ben de bruidegom," zei King.

"Nooit !" riep een andere stem. "Je bent niets dan een slaaf uit Lodidhapura."

"Hij is noch een slaaf, noch een inwoner van Lodidhapura."

Hij is de man mijner keuze, en vanavond ben ik Koningin."

"Nooit ! Nooit !" riepen onderscheidene stemmen.

"Luistert !" riep de Amerikaan uit. "Je hebt het niet in je macht, om ons de wet te stellen, want voor vanavond is Prinses Fou-tan koningin; en ik ben je overwinnaar."

"Je bent al omringd door de soldaten van Beng Kher," zei de aanhanger van Bharata Rahon, die al eer het woord gedaan had. "Toen jouw mannen de audiëntiezaal zijn binnengekomen, zijn er verscheidene van de onzen ontsnapt en hebben al de soldaten in de barakken te wapen geroepen. Ze zullen hier zoo meteen wel zijn, en dan blijft er niet een van jullie over."

"Best mogelijk," zei King, "maar dan brengt ook niet een van jullie hier in de zaal er het leven af, want ik houd jullie als gijzelaars. Als je verstandig bent, stuur je direct een boodschap, om te zeggen, dat de soldaten terug moeten keeren."

Daarop riep hij tegen zijn eigen soldaten:

"Als er één soldaat van Pnom Dhek hier binnenkomt zonder mijn orders, dan val je meteen allen aan, die hier in de zaal zijn en spaart alleen de vrouwen. Als mijn woord daar niet voldoende voor is, dan kan ik je toonen, dat ik op gezag van den Koning handel," en dit zeggende, haalde hij den ring van Beng Kher te voorschijn en hield dien in de hoogte, zoodat allen hem zien konden.

Aan alle kanten verslagen, waren de volgelingen van Bharata Rahon wel genoodzaakt, het onvermijdelijke te aanvaarden, terwijl zij, die hem haatten, zich heimelijk verheugden, nu zij er zeker van waren, dat beiden, de Prinses en de Koning, op de hand van den vreemden krijgsman waren.

Daarop werd toen in de groote audiëntiezaal van Beng Kher koning van Khmer, Prinses Fou-tan, de danseres van den melaatschen koning, in den echt verbonden met den man harer keuze.

BESLUIT.

Dien avond, voor den eersten keer in duizend jaar misschien, zaten de soldaten van Lodidhapura en de soldaten van Pnom Dhek aan dezelfde tafel en aten en dronken te zamen en vierden feest; en de soldaten van Lodidhapura blufden op de behendigheid van hun Prins, die geheel alleen en slechts gewapend met een speer tot driemaal toe een tijger had gedood; en de soldaten van Pnom Dhek pochten op de schoonheid van hun Prinses, totdat zij, die nog niet onder de tafel lagen te slapen, in elkaars armen lagen te schreien. Het was dan ook met berstende hoofdpijn, dat, toen de morgen aanbrak, de soldaten van Lodidhapura in de zadeltenten van hun groote olifanten klonnen en de terugreis aanvaardden.

Tegelijkertijd vertrok een sterke krijgsmacht van Pnom Dhek, waaronder vele hooggeplaatste personen, te zamen met Prinses Fou-tan en Gordon King, gezeten op vlugge olifanten, door de wildernis heen naar de woning van Che en Kangrey.

Op den middag van den tweeden dag bereikten zij hun bestemming. Che en Kangrey en kleine Uda waren onthutst over de pracht van het schouwspel, dat zich aan hun verbaasde blikken vertoonde, en eerst nog wel wat angstig, totdat zij zagen, dat Gordon King er bij was, om hen te beschermen.

"Hoe gaat het met den patiënt?" vroeg King.

De vrouw schudde het hoofd.

"Hij betert niets," zei ze.

Daarop traden Fou-tan en Gordon King, te zamen met den priester en verscheidene der hooggeplaatste personen de eenvoudige woning binnen.

Beng Kher lag uitgestrekt op zijn legerstede van hooi en huiden.

Zijn oogen verhelderden, toen zij op Fou-tan rustten, die vlug naar hem toeliep en naast hem neerknielde. De oude krijgsman sloot haar in zijn armen en drukte haar tegen zich aan, en hoewel hij heel zwak was, drong hij er toch op aan, dat zij hem moest vertellen, wat er allemaal gebeurd was, sedert King hem verlaten had en naar Pnom Dhek teruggekeerd was.

Toen zij alles verteld had, zuchtte hij en streeelde haar over het hoofd; en daarop wenkte hij Gordon King, en toen deze naast Fou-tan neerknielde, nam Beng Kher hun handen en legde die in elkaar.

"Ik ben je zeer dankbaar," zei hij toen tegen King, "dat je Pnom Dhek en Fou-tan bevrijd hebt van den verrader, mijn zoon."

Daarop sloot hij de oogen, een rilling voer hem door de leden, en Beng Kher was niet meer.

Gordon King hielp de schreiende Fou-tan overeind.

De voornaamste waardigheidsbekleeder van Khmer knielde voor hen neer.

Hij nam de hand van Gordon King in de zijne en drukte die aan zijn lippen.

"Ik heet den zoon van Beng Kher, den nieuwen koning van Pnom Dhek uit naam van ons heele volk welkom," zei hij toen.

EINDE.